

ဝံသကျမ်း

(ဝင် ၉ ဝင် ပေါင်းချုပ် တတိယအုပ်)

မဟာဝင်္ဂဝတ္ထု

ဖိုးလှိုင်
လှိုင်လှိုင်
လှိုင်လှိုင်

ကျေးသဲလေးထပ်ဆရာတော်

ဒုတိယအကြိမ်

myoe.com

ပဟာဝင်စုံ

၁၈

လူ့ဗြဲပဓာတ်:

ISBN978997115362

9 789997 115362
5,000.00KS

မဟာဝင်ဝတ္ထုနှင့်ဗျူဒိပစာတမ်း

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၃၂၀၂၉၂၀၅၀၉ နှင့်

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၆၀၀၁၀၂၀၂၁၀ ဖြင့်

မျက်နှာဖုံးကို Kyaw Phyu San ရေးဆွဲပြီး ထုတ်ဝေသူ- ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချို စာအုပ်တိုက်၊ (၈၅) ၁၆၄ လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကုန်နှင့် ပုံနှိပ်သူ- ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချို ပုံနှိပ်တိုက်၊ ရန်ကုန်တို့က ဒုတိယအကြိမ် စောင်ရေ- ၅၀၀ ရိုက်နှိပ်ကာ ၂၀၁၀ ပြည့်နှစ်၊ ဇွန်လတွင် တန်ဖိုး ၅၀၀ ကျပ်ဖြင့် ဖြန့်ချိသည်။

စာအုပ်ချုပ် - ကိုခြမ်း၊ ညီစင်ခြင်

၇၂၆.၁၄

ကျီးသဲလေးထပ်ဆရာတော်

မဟာဝင်ဝတ္ထုနှင့်ဗျူဒိပစာတမ်း / ကျီးသဲလေးထပ်ဆရာတော် ။ - ရန်ကုန်။

စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ ၂ ကြိမ်၊ ၂၀၁၀။

စာမျက်နှာ ၂၀၈ မျက်နှာ ၁၂.၅ စင်တီ* ၁၇.၅ စင်တီ

(၁) မဟာဝင်ဝတ္ထုနှင့်ဗျူဒိပစာတမ်း

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့၏ မဟာဝံသဋီကာလာ ဖြစ်စဉ်ကြောင်းရာ အတ္ထုပ္ပတ်ကို ပြဆို ရေးဖွဲ့သော “ဝံသကျမ်း” ဟူသည့် အမည်အောက်တွင် ဗုဒ္ဓဝင်၊ အနာဂတဝင် စသည်ဖြင့် များစွာသော ကျမ်းဝတ္ထုများ ရှိပါသည်။ ထို ဝံသကျမ်းများတွင်မှ “ဝင်-၉-ဝင်” ဟု အသိအမှတ်ပြု အကျုံးဝင်သည့် ကျမ်းဝတ္ထု (၉) ခုကို စုစည်းလျက် အဆိုပါကျမ်းစာများ မကွယ်မပျောက်စေရန်နှင့် ဗုဒ္ဓသာသနာတော်ကြီး တည်တံ့ ထွန်းကားပြန့်ပွားရေး အထောက်အပံ့ဖြစ်ရန် ရည်ရွယ်ကာ ပထမတွဲတွင် (၁) ဗုဒ္ဓဝင်၊ (၂) အနာဂတဝင်၊ (၃) နလာဋ္ဌဓာတုဝင်၊ (၄) ဒီပဝင်၊ (၅) ဗောဓိဝင် ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဒုတိယတွဲတွင် (၆) ဒါဋ္ဌာဓာတုဝင်၊ (၇) ထူပဝင်၊ (၈) ရွှေပြည်ဝင် ဟူ၍လည်းကောင်း၊ တတိယတွဲတွင် (၉) မဟာဝင် ဟူ၍လည်းကောင်း (၃) တွဲခွဲ၍ ရိုက်နှိပ်ဖြန့်ချိမည် ဖြစ်ပါသည်။ ယခု အတွဲမှာ တတိယတွဲအဖြစ် သတ်မှတ်သော်လည်း ဦးစွာ စီစဉ်ပြီးဖြစ်သည်ဖြစ်သောကြောင့် အစောဆုံး ထွက်ရှိလာသည့်အတွဲ ဖြစ်ပါသည်။

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်တိုက်

mgyc.com

mgyc.com

နိဒါန်း

အာဒိကပ္ပ၊ ကမ္ဘာမမှ၊ စ၍ရေတွက်၊ စဉ်ဆက်မပြတ်၊ ခတ္တိယမျိုး၊ အရိုးသန့်စင်၊ အမြင်မြင်တို့၊ ဘုရင်တစ်ဆူ၊ ဇမ္ဗူကွန်မြူး၊ ချီးကျူးအံ့ဩ၊ ပြောပဖွယ်ရာ၊ နယ်ပထဗျာ တွင်၊ ရာဇာသမုတိ၊ ဘူပတိဟု၊ နရတိမှန်ကင်း၊ မဟာသမ္မတ မင်းမှ၊ သက်ဆင်းမပြတ်၊ စပ်ကာစပ်ကာ၊ သကျသကာယ၊ ဥက္ကာမုခ၊ နဂရဂါမ၊ ဌာနထိုသို့၊ မြို့၏အင်္ဂါ၊ မင်္ဂလာ အကြောင်း၊ ဆင်ကောင်းမြင်ကောင်း၊ သူရဲကောင်းနှင့်၊ အောက်မေ့သဂြိုဟ်၊ ကျင့်ဆိုလေးပါး၊ ဘုန်းကားဆက်သွယ်၊ မဟာသမ္မတအနွယ်မှ၊ ပြည်နယ်ကပိလဝတ်၊ အထွတ်ထုတ် ဟော၊ သုဒ္ဓေါဒန၊ ဘုရားခမည်းတော်၊ အကျော်ဟိတ်ထပ်၊ သိဒ္ဓတ္ထကုမာရ၊ အဇာတသတ္တ၊ မြတ်ရှုစဉ်လာ၊ ပထမသင်္ဂါ ယနာတင်၊ ထို့ပြင်ဒုတိယ၊ ဝင်ပြီးမှလျှင်၊ ရာဇရာဇာ၊ ဥဂ္ဂါ သေနမင်း၊ ဗိန္ဒုသာရမင်း၊ သားတော်ဓမ္မာသောကမင်း၊ တတိယသင်္ဂါယနာတင်ခြင်း၊ သိဟဗာဟုမင်း၊ ဝိဇယမင်း၊ ပဏ္ဍဝါသုဒေဝမင်း၊ ပဏ္ဍုကာဘယမင်း၊ ဒေဝါနံပိယတိဿ မင်း၊ ဧဠာရကျေးမင်း၊ ဒုဋ္ဌဂါမဏိမင်း၊ စစ်တက်စစ်ဆင်း၊ ချင်းနင်းဝင်ရောက်၊ ဖောက်ထွင်းခြင်းရှိ၊ နန္ဒမိတ္တ၊ စသည့် သူရဲ၊ စွဲမြဲဆက်ထွေ၊ အကျယ်ခွဲဝေအပ်သောစကား။ တခြား

ထိုမှ၊ သာလိကုမာရမင်း၊ သဒ္ဓါတိဿမင်း၊ မဟာစူဠိ တိဿမင်း၊ မဟာစူဠကမင်း၊ အာမဏ္ဍဂါမဏိအဘယမင်း၊ နွယ်သင်းမပြတ်၊ ဆက်စပ်ခွဲဝေ၊ အထွေထွေပြခြင်း၊ ရဟန္တာ အရှင်တို့၊ ပရိနိဗ္ဗာန်၊ စံဝင်တော်မူကြခြင်း၊ သာသနာတော်ကို ပူဇော်ချီးမြှင့်ခြင်း၊ စသည်များကို ပြဆိုရာဖြစ်သော ဤ (မဟာဝင်ဝတ္ထု) စကားပြေကျမ်းကို ရဟန်းရှင်-လူ သပ္ပရိသကလျာဏတို့ ပသာဒကြေးမုံကို၊ အကုန်အစင်၊ ကြည်လင်နှစ်သက် ဆောင်ရွက်ကြည့်ရှုနိုင်ကြပါစေရန်၊ စိမ့် သိုက်မြိုက်၊ ပုံရိုက်လုပ်ဆောင် ကောင်းအောင်မပျက်၊ အကွရာပဒ၊ အကွက်ကျကျ၊ ဌာနပိုင်းဖြတ်၊ သတ်မှတ်ခွဲဝေ၊ သဝေပုဒ်မ၊ သဘောသဘာဝ၊ မတိမ်းရအောင်၊ အစောင် စောင်သောကျမ်းတို့နှင့်ညှိနှိုင်း၍ တိုင်းတိုင်းထွာထွာ၊ သေချာ စေ့စပ်၊ အထပ်ထပ်ပြုပြင်၍၊ စက်တင်ပုံနှိပ်အပ်သော ဤ (မဟာဝင် ဝတ္ထု) စကားပြေကျမ်းကို၊ ပညဝန္တ၊ ကလျာဏ တစ်ဆူ၊ ပြုလုပ်လိုသူအပေါင်းတို့၊ မညောင်းမညာ၊ ကောင်း စွာမှတ်သား၊ ထပ်မနားဖြင့်၊ မအားမလပ်၊ မပြတ်ကြည့်ရှု နိုင်ကြပါစေကုန်သတည်း။

ပဟုဝံသဝိဘာဝိနိနိဒါန်း

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော
သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ

- (၁) နမသိတွာန၊ သမ္ဗုဒ္ဓံ၊ သုသုဒ္ဓံ၊ သုဒ္ဓဝံသံ။
မဟာဝံသံ ပဝက္ခာမိ၊ နာနာနူနာမိကာရိကံ။
- (၂) ပေါရာဏေဟိ ကတောပေသော၊ အတိဝိတ္ထာရိတော
ကွစိ။
အတိဝ ကွစိ သင်္ခယော၊ အနေက ပုနရတ္တကော။
- (၃) ဝဇ္ဇိတံ တေဟိဒေါသေဟိ၊ သုခဂ္ဂဟဏ ဓာရဏံ။
ပသာဒ၊ သံဝေဂ၊ ကရံ၊ သုသိတောဝ ဥပါဂတံ။
- (၄) ပသာဒနေကေ ဌာနေ၊ တထာ သံဝေဂ ကာရကော။
ဇနယန္တော ပသာဒဉ္စ၊ သံဝေဂဉ္စ သုဏာထတံ။

ဟူသော မဟာဝံသကျမ်း ပဏာမာ ပုဗ္ဗက ဂန္တာရမ္ဘ
လေးဂါထာ လာသည်နှင့်လျော်ညီရာ ကောင်းစွာ စင်ကြယ်
ကြီးမြတ်တော်မူသော အသမ္ဘိန္ဒ ခတ္တိယ မဟာသမ္မတနွယ်
စစ်၌ ဖြစ်တော်မူသော ငါတို့ သကျဂေါတမမြတ်ဘုရားရှင်
၏ ဆွေတော်မျိုးတော် အနွယ်တော် စသည်တို့ကို ဖော်ပြ
ရေးသားသော ကျမ်းကို 'မဟာဝံသန္တိ မဟန္တာနံ ဝံသော
တန္တိ ပဝေဏိ မဟာဝံသော၊ တံ မဟာဝံသံ၊ မဟန္တာနံ
ဝံသပဝေဏိန္တိ အတ္ထော' ဟူ၍ မဟာဝံသဋီကာ ပထမဂါထာ
တတိယပါဒဝဏ္ဏနာ စာမျက်နှာ ၁၉-၁၅ ကြောင်း၌ လာ
သည်နှင့်အညီ မဟာဝံသကျမ်းဟု ဆိုအပ်၏။ ဤနေရာ၌
'ဝံသော' ဟူသောပုဒ်ကို ဝနောတိ ပတ္တရတိတိ 'ဝံသော'
သန္တာနောဟူသော ဇာတိမောဂ္ဂလ္လာန် ဝိဂြိုဟ်နှင့်လျော်စွာ
ဝနံ၊ ဓာတ်၊ သ၊ ပစ္စည်း၊ ဓာတွန်နငယ်ကို နိဂ္ဂဟိတံပြု၍
ပုဒ်ပြီးရပ်ပြီး လုပ်နည်း အစီအရင်ကို သိအပ်၏။ ထိုဝံသော
ကို ဝံသဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဝင်ဟူ၍လည်းကောင်း ဤ
မြန်မာနိုင်ငံတော်၌ ခေါ်ဝေါ်သုံးစွဲကြကုန်၏။

ထိုဝင်တို့သည် ၁-ဗုဒ္ဓဝင်ကျမ်း၊ ၂-အနာဂတဝင်
ကျမ်း၊ ၃-ဒီပဝင်ကျမ်း၊ ၄-မဟာဝင်ကျမ်း၊ ၅-မဟာဗောဓိ

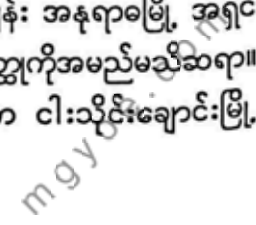
ဝင်ကျမ်း၊ ၆-ဒါဌာဓာတုဝင်ကျမ်း၊ ၇-နလာဋဓာတုဝင်
ကျမ်း၊ ၈-ဆကေသဓာတုဝင်ကျမ်း၊ ၉-ဓာတုဝင်ကျမ်း၊
၁၀-မဟာထူပဝင်ကျမ်း၊ ၁၁-စူဠထူပဝင်ကျမ်း၊ ၁၂-ဟတ္ထ
ဝနဂလ္လ ဝိဟာရဝင်ကျမ်း၊ ၁၃-ဂန္ထဝင်ကျမ်း၊ ၁၄-စူဠဂန္ထဝင်
ကျမ်း စသည်ဖြင့် ၉-ဝင်မက များစွာ ရှိကြကုန်၏။ ၎င်း
ဝင်တို့တွင် ဗုဒ္ဓဝင်ပါဠိတော်ကို ဘုရားဟောတော်မူသည်။
ပေယျာလဖော်သော် ဂါထာ ၁၄၅၈ မျှ ရှိသည်။ မဓုရတ္ထ
ဝိလာသိနိ အမည်ရှိသော ဗုဒ္ဓဝင်အဋ္ဌကထာပါဠိကို ဇေယျဒိပ
ကျွန်း တောင်ပိုင်း စောဠတိုင်း ကာဝီရ ပဋနမြို့ ကဏ
ဒါသကျောင်းနေ အရှင်ဗုဒ္ဓဒတ် စီရင်တော်မူသည်။

ဗုဒ္ဓဝင်ဋီကာပါဠိကို ၁၂၁၁ ခုက အရှင်သောဘိတ။
ဗုဒ္ဓဝင်ပါဠိတော် နိဿယဟောင်းကို ၁၁၂၂ ခု ရွှေဘိုမြို့၌
နန်းတက်သော မင်းလက်ထက် စစ်ကိုင်း တောရနေ အရှင်
သဒ္ဓမ္မဇောတ။ ဗုဒ္ဓဝင် ပါဠိတော် နိဿယသစ်ကို အမရပူရ
ပထမမြို့တည်နန်းတည် မင်းလက်ထက် ပြာသာဒ်ကျောင်း
ဆရာတော် အရှင်သာရဒဿိ။ ၎င်းတစ်စောင်ကို ကဝိနွာ
ဘိဝံသ စသော တံဆိပ်နှစ်ထပ်ရ ပင်းဆရာတော်ကလေး
ဦးလွမ်းပြေ။ ၎င်းတစ်စောင်ကို ၁၂၇၃ ခုနှစ်က မှော်ဘီမြို့
အရှေ့ ရွှေပြည်ညောင်တောရ အရှင်ဥတ္တရာ ဇီဝထေရ်။
၎င်းတစ်စောင်ကို ၁၂၈၈ ခုက မန္တလေးမြို့ မိုးသီးထိတိုက်
ကျောက်စာကြပ်ဆရာတော် အရှင်ဇာဂရ မဟာထေရ်။
သီဟိုဠ်ဘာသာ မဓုရတ္ထပကာသိနိမည်သော ပဒတ္တဗျာ
ချာနိဿယကို သာသနာတော် ၂၄၃၃ ခု၊ သက္ကရာဇ် ၁၂၅၁ ခု
က သီဟိုဠ်ကျွန်း သေလဗိမ္မာရာမ ဝိဟာရဝါသိ သီလက္ခန္ဓ
မဟာထေရ် ခုနစ်ဆယ့်လေးရက်နှင့်အပြီး။ ဗုဒ္ဓဝင်အဋ္ဌကထာ
နိဿယကို ရတနာပုရစတုတ္ထ မြို့တည် နန်းတည် အကြီးတော်

မင်းတရားကြီးလက်ထက် အာဒိစ္စဝံသာဘိဓဇမဟာဓမ္မရာဇဂုရု တံဆိပ်တော်ရ ပထမ ငါးခုနစ်ဆရာတော် နယုန်လဆန်း ၁၀ ရက်နေ့ကစ၍ ရက်ပေါင်း ၈၀ နှင့် အပြီးသက္ကရာဇ်မပါ။ ဗုဒ္ဓဝင်ဝတ္ထုကို အမည်မသိ ဆရာ။ ဂါထာ ၁၄၂ ရှိသော အနာဂတဝင်ပါဠိတော်ပါဠိကို ဘုရား ဟောဟု ၎င်းအဋ္ဌကထာ၌ ဆိုသည်။ အနာဂတဝင် ပါဠိ တော်နိဿယကို စလင်းမြို့ တောင်ဘက် သမန်းရင်းရွာ၌ ဦးကျော်ဇံအိမယ်လိုလေးတို့၏သား ၁၁၇၇ ခု၊ ဝါဆိုလပြည့်ကျော် ၄ ရက်၊ တနင်္လာနေ့ဖွား ငယ်မည် ဦးယံ၊ ရှင်ဘွဲ့- ရဟန်းဘွဲ့- ရှင်ကောလာသဘ ရဟန်းနှစ်ဝါရ လူထွက်၍ ရွှေဘို၊ ပုဂံ၊ မင်းတုံး၊ သီပေါမင်းတို့လက်ထက် အမှုတော်ထမ်း၍ မင်းကြီးမဟာသိရိဇေယျသူဘွဲ့ရ မိုင်းခိုင်း မြို့စား နန်းမတော်ဝန်ကြီးသည် ၁၂၃၉ ခု၊ တပေါင်းလ ဆန်း ၉ ရက်၊ ၂-နေ့က။ ၎င်းဝန်ကြီးကို ၁၂၅၃ ခု၊ ဝါခေါင် လပြည့်ကျော် ၂ ရက်၊ ၆-နေ့ ကွယ်လွန်သည်ဟု ဆိုကြကုန် ၏။ ၎င်းအနာဂတဝင်၏ အဖွင့် သမန္တဘဒ္ဒိကာ အမည်ရှိ သော အနာဂတဝင် အဋ္ဌကထာပါဠိကို သီဟိုဠ်ကျွန်း ဓာတုသေနမင်း၏ ကာဠဝါပိကျောင်းတော်နေ အရှင်မဟာဥပတိဿထေရ်။ ၎င်းနိဿယကို အမည်မသိဆရာ။ ဘုရားလောင်း တစ်ကျိပ်ကိုပြရာ အစက စုဏ္ဏိယအဆုံးအနီး ဂါထာ ၄၀ ရှိ ဒသဗုဒ္ဓ အနာဂတဝင်ပါဠိကို အမည်မသိဆရာ။ ဇင်းမယ် အနာဂတဝင်ဟူ၍လည်း ဆရာကြီးတို့ ဆိုကြကုန်၏။

ဒီပဝင်ကို သီဟိုဠ်ဘာသာဖြင့် ရှေးမဟာထေရ်တို့ ဂါထာ ၁၃၁၁ ရှိ မာဂဓဘာသာ ဒီပဝင်ကို အမည်မသိ ဆရာ။ ၎င်း နိဿယကို ၁၂၃၅ ခု၊ တပေါင်းလဆန်း ၈ ရက် တနင်္လာနေ့က မန္တလေးမြို့ ဒက္ခိဏာရာမတိုက် ပထမ ဆရာတော်ဘုရားကြီး။ ‘သာသန ဇောတိကာ’အမည်ရှိသော ဒီပဝင် ဋီကာပါဠိကိုလည်း ၎င်းဘုရားကြီး ဆရာတော်ဘုရားကြီးပင်။ ဒီပဝင်နိဿယ ပြီးသောနေ့အပြီး ဒီပဝင်ဋီကာနိဿယ ကိုလည်း ၎င်းဘုရားကြီး ဆရာတော်ဘုရားကြီးပင် ဒီပဝင် ဝတ္ထုကို အမည်မသိဆရာ။ မဟာဝင်အဋ္ဌကထာအကျယ်ကို သီဟိုဠ်ဘာသာဖြင့် ရှေးမဟာထေရ်တို့။ မာဂဓဘာသာ ဂါထာပါဠိ ၃၆ ပိုင်းနှင့် ဂါထာ ၅၀ ကို မဟာနာမထေရ်။ ၎င်းအကြောင်းသည် နောက်၌ ထင်ရှားလတ္တံ့။ ၃၇ ပိုင်းမှ ၇၃ ပိုင်းအထိ။ မဟာဝင်ပါဠိ နောက်ဆက်တွဲကို သီဟိုဠ် မဟာထေရ် အဆက်ဆက်တို့။ ၎င်းကိုပေါင်းသော် အပိုင်း ၁၀၀ ဂါထာ ၉၀၀၀ ကျော် ရှိသည်။ မဟာဝင်နိဿယဟောင်း ကို ကဝိန္ဒာ ဘိသုဒ္ဓဓမ္မရာဇဂုရု တံဆိပ်တော်ရ

ဆရာတော်။ ၎င်းနိဿယသစ်ကို နန်းမတော်ဝန် မိုင်းခိုင်းမြို့ စား ပိဋကတ်တော်အုပ် ဦးယံနှင့် စာတော်ပြင် နေမျိုးဓမ္မ ကျော်သူဘွဲ့ခံ ဦးဘား။ ‘ဝံသတ္ထုပ္ပကာသိနီ’ အမည်ရှိသော မဟာဝင်ဋီကာပါဠိကို အမည်မပါ သီဟိုဠ်ဆရာတော်။ ၃၆ ပိုင်းနှင့် ဂါထာ ၅၀ မှ နောက်ပိုင်းတို့၌ ဋီကာမရှိ။ ဂါထာ ၃၀၀၀ ခန့် စုဏ္ဏိယ မဟာဗောဓိဝင် ပါဠိကို အနာဂတဝင် အဋ္ဌကထာပါဠိ ဆရာ မဟာဥပတိဿထေရ်ကိုပင် သီဟဋ္ဌ ဘာသာမှ မာဂဓဘာသာသို့ ပြန်ထားသည်။ မဟာဗောဓိဝင် ဋီကာပါဠိကို သာသနာ တော် ၁၇၄၇-ခု သက္ကရာဇ် ၅၆၅-ခု၊ ဝါခေါင် လဆန်း ၁၃ ရက်၊ ၄-နေ့က ပုဂံပြည်ပေါင် လောင် ရှင်မဟာကဿပ။ ၎င်းဋီကာနိဿယကို အမည်မသိ ဆရာ။ မဟာဗောဓိဝင် သီဟိုဠ် နိဿယကို အမည်မသိ သီဟိုဠ် ဆရာ။ မဟာဗောဓိဝင် သီဟိုဠ်ဘာသာ ဂဏ္ဏိပဒဝိဝရဏယ ကို သာသနာတော် ၁၈၄၆ ခု ခန့်က ‘ဝိလိဂမ်မုဋ္ဌ’ သံဃ ရာဇာ သီဟိုဠ်မဟာထေရ်။ သီဟဋ္ဌဘာသာ ‘မဟာဗောဓိဝံ သတ္ထဝဏ္ဏနာ’ကို သက္ကရာဇ် ၁၁၁၄ ခု၊ ဝါဆိုလပြည့် ၁-နေ့က။ ရဟန်းတော်ဖြစ်သော သျှာမနိကာယိက-မူလသဃ် ရာဇာ။ ပိဏ္ဏပါတိက ‘သရဏကံရ’ထေရ်။ ဒါဌာဓာတုဝင် သီဟိုဠ်ဘာသာကို ရှေးသီဟိုဠ် ဆရာတော်တို့။ ၎င်းကို သာရတ္ထဒီပနီဋီကာဆရာ၏တပည့် အရှင်ဓမ္မကိတ္တိ မဟာ ထေရ်မာဂဓဘာသာသို့ ပြန်၍ထားသည်။ ၎င်းထေရ်သည် သာသနာတော် ၁၇၉၄ ခု၊ သီဟိုဠ်ကျွန်း ဇေယျဒေါဏီမြို့၌ နန်းတက်သော ‘ကလိကာလ သာဟိစ္စ သဗ္ဗညုပဏ္ဍိတ ပရက္ကမဗဟု’ ဘွဲ့တံဆိပ်တော်ခံ မင်းလက်ထက် ဇေယျဒီပ ကျွန်းတောင်ပိုင်း တမ္ပတိုင်းမှ ပင်၍ သီဟိုဠ်ကျွန်း၌ ကိုးကွယ် တော်မူသည်ဟု မဟာဝံသပါဠိ ၈၄ ပိုင်း စာမျက်နှာနံပါတ် ၅၅၆ ၌ဆိုသော မဟာထေရ်ပင် ဖြစ်ဖွယ်ရာရှိသည်။ ၎င်း သည် ဂါထာ ၄၁၅ ရှိသည်။ သာသနာတော် ၈၄၆ ခုနှစ်၊ သီဟိုဠ်ကျွန်း၌ နန်းတက်၍ ၂၈ နှစ် နန်းစံသော ကိတ္တိသိရိ မေဃဝဏ္ဏမင်း၏ နန်းစည်း စိမ် ၉ နှစ်၊ သာသနာတော် ၈၅၅ ခုနှစ် ဇေယျဒီပကျွန်း ကာလိဂံတိုင်း ဒန္တပုရမြို့တော်မှ လက်ဝဲအောက် စွယ်တော် ရောက်လာသည်ကိုဆိုသည်။ ၎င်း နိဿယကို ၁၂၄၀ ပြည့်နှစ် တော်သလင်းလဆန်း ၇ ရက်၊ တနင်္လာနေ့က။ မိုင်းခိုင်း မြို့စား ဦးယံ။ ၎င်းသီဟိုဠ်နိဿယကို သီဟိုဠ်ဆရာ။ ‘သာဓု ဇနာနန္ဒ ဝိကာသိနီ’ အမည်ရှိသော ဒါဌာဓာတုဝင်ဋီကာပါဠိကို သီဟိုဠ်ကျွန်း အနုရာဇမြို့ အရှင် မဟာသာမိထေရ်။ ဒါဌာဓာတုဝင် ဝတ္ထုကိုအမည်မသိဆရာ။ ဒါဌာဝံသ ဂီတိကျမ်းကို ၁၂၈၅ ခုက ငါးသိုင်းချောင်းမြို့

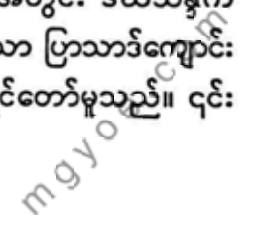

အရှင်ပညာဝန္တထေရ်။ ၎င်းကျမ်း၌ ဂါထာ ၄၁၀-ရှိသည်။ နလာဋ္ဌဓာတုဝင်ပါဌ်ကို အမည်မပါ သိဟိုဠ်ဆရာ။ ၎င်းဋီကာပါဌ်ကို အမည်မသိ သိဟိုဠ်ဆရာ။ ဆကေသဓာတုဝင်ပါဌ်ကို အမည်မသိဆရာ။ ၎င်းနိဿယကို အရိယဝံသအာဒိစ္စရံသီ မဟာထေရ်ခေါ် ဒုတိယ မုံရွေးဇေတဝန် ဆရာတော်။ ၎င်းသိဟိုဠ်ဘာသာ ဘာဝတံသန္ဓယကို သိဟိုဠ်ကျွန်းအမရပုရ နိကာယိက ဝိမလဗုဒ္ဓိတိဿ ထေရ်။ ဓာတုဝင်ပါဌ်ကို အမည်မသိဆရာ။ မဟာထူပဝင် ပါဌ်ကို သိဟိုဠ်ကျွန်းဇေယျဒေါဏိမြို့၌ သာသနာတော် ၁၇၄၉ ခု၊ နန်းတက်သော မင်း၏လက်ထက် မဟိန္ဒသေန ကျောင်းနေ အရှင်ဝါစိဿရထွေရပါဒ။ စူဠ ထူပဝင်ပါဌ်ကို အမည်မပါ သိဟိုဠ်ဆရာ။ မဟာစူဠနှစ်ဝသော ထူပဝင်တို့ပင် 'ဟေမမာလီ'အမည်ရှိသော မဟာစေတီ၏အကြောင်းကို ဆိုသည်။ အကျယ်အကျဉ်းမျှသာ ထူးသည်။

ဟတ္ထဝနဂလ္လဝိဟာရဝင်ကို အမည်မပါ သိဟိုဠ်ဆရာ။ ၎င်းသိဟတ္ထဘာသာနိဿယကို အမည်မသိဆရာ။ ဂန္ထဝံသပါဌ်ကို အမည်မသိဆရာ။ ဂန္ထဝံသနိဿယကို ကျီးသဲလေးထပ်ဆရာတော် အရှင်မုနိန္ဒာဘိဝေ။ စူဠဂန္ထဝံသပါဌ်ကို ဟံသာရဋ္ဌဇာတိ နန္ဒပညာထေရ်။ ရွှေပြည်ဝင်ဝတ္ထု၊ ရွှေပြည်ဝင်ပျို့တို့ကို အမည်မသိဆရာ။ သာသနာဝံသပုဒ်ပိကာပါဌ်ကို သက္ကရာဇ် ၁၂၂၃ ခုက ပညာသာမိ သိရိ ကဝိဇေ မဟာဓမ္မရာဇာဓိ ရာဇဂုရု တံဆိပ်တော်ရ မောင်းထောင်ဆရာတော်ကြီးသည် မြန်မာဘာသာဖြစ်သော (သာသနာလင်္ကာရစာတမ်း)ကို ပါဠိဘာသာသို့ ပြန်ထားသည်။ သာသနဝံသဒီပနီကျမ်းကို မုံရွေးဇေတဝန်ဆရာတော်။ သာသနာဝံသဒီပပါဌ်ကို သာသနာတော် ၂၄၂၃-ခုက သိဟိုဠ်ကျွန်း အမရပုရနိကာယိက ဝိမလသာရမဟာထေရ်။ ၎င်းပါဌ်၌ ၁၂ ပိုင်း ဂါထာ ၁၆၇၁ ရှိသည်။ ၎င်း သိဟတ္ထဗျာချာ နိဿယကို အမရပုရနိကာယိက ဉာဏတိလကထေရ်။ ဇိနဝံသဒီပကာဗျပါဌ် ဂါထာ ၂၀၀၀ ကို သိဟိုဠ်ကျွန်း ပါဏဒူရမြို့ အဘယကရုဏာရတနမုဒ်ဦးနှာ ရာမကျောင်းတိုက် မေဓာနန္ဒထေရ် ၎င်းကျမ်းသည် သန္တိကေနိဒါနိး၌ ဆုံးသည်။ သိဟိုဠ်ဘာသာ ၎င်းနိဿယကို ၎င်းထေရ်ပင်။ ပုဂံမဟာရာဇဝင်ပါဌ်ကို ပေါက်ကန်မြို့ ၄၇၀၀ ပစ်တောင်ကျောင်းဆရာတော် အရှင်ဂေါဓာဝရထေရ်။ ပုဂံရာဇဝင်ပါဌ်ကို ပုဏ္ဏားဗြာဟ္မဏဆရာ။ ပုဂံရာဇဝင်တစ်စောင်ကို အမည်မသိဆရာ။ တောင်ငူရာဇဝင်ကို အမည်မသိဆရာ။ ရာဇဝင်ကျော်ကို တောင်တွင်းဆရာတော် အရှင်မဟာသီလဝံသထေရ်။ ရာဇဝင်ချုပ်ကို မြောက်

နန်းကျောင်းဆရာတော် အရှင်အဂ္ဂဓမ္မာလင်္ကာရထေရ်။ သထုံရာဇဝင်ဟောင်းကို အမည်မသိဆရာ။ မွန်ရာဇဝင်ကို အမည်မသိဆရာ။ ဇင်းမယ်ရာဇဝင်ကို မဟာရတနာပုံ တိုက်စိုးစည်သူ ဂါမဏိသင်္ကြံ။ ရခိုင်ရာဇဝင်၊ ယိုးဒယားရာဇဝင်၊ တရုတ်ရာဇဝင်ကို အမည်မသိဆရာတို့။ ပူတကေ ရာဇဝင်ခေါ်သော ပေါ်တူဂီရာဇဝင်ကို ဘရင်ဂျီဘုန်းကြီး ဒေါင်ဘီနာရှုနှင့် အခွန်ဝန် သိရိဇေတရတ်ကျော်တို့။ အိန္ဒိယနိုင်ငံသားတို့၏ ရာဇဝင်အကျဉ်းချုပ်ကို ဟန်တာအမည်ရှိသောသူ။ သံလျင်ရာဇဝင်ကို အမည်မသိဆရာ။ ပုသိမ်ရာဇဝင်ကို တိုင်းရင်းသားပညာဝန် မောင်ဖိုးကျား။ သထုံရာဇဝင်ပေါင်းချုပ် ကျမ်းသစ် မုတ္တမရာဇဝင်ပေါင်းချုပ်၊ ကရင်ရာဇဝင်တို့ကို ဆရာကြီး ဦးပညာ။ ရာဇဝင်ချုပ်ကို မိုင်းခိုင်းအတွင်းဝန် ဦးယံ။ မဇ္ဈိမဒေသရာဇဝင် သိဟိုဠ်ရာဇဝင်တို့ကို အမည်မသိဆရာတို့။ မဟာရာဇဝင်ကြီး၊ ရာဇဝင်လတ်၊ ရာဇဝင်ချုပ်တို့ကို ၁၀၇၆ ခုနှစ် နန်းတက်သော ဆင်ဖြူရှင်လက်ထက် သူဌေးသား မောင်ကုလား။ မဟာရာဇဝင်သစ်ကို တွင်းသင်းတိုက်ဝန် မဟာစည်သူဘွဲ့ခံ ဦးထွန်းညို။ မဟာရာဇဝင်တော်တစ်မူကို အရိယဝံသအာဒိစ္စရံသီ မုံရွေးဇေတဝန် ဒုတိယဆရာတော် ဦးနိုး။ မွန်နန်း မဟာရာဇဝင်တော်ကြီးကို ၁၁၈၁-ခု နန်းတက်သော ရတနာပုရ စတုတ္ထမြို့တည် နန်းတည် ဘကြီးတော် မင်းတရားကြီးလက်ထက်တော် ရဟန်းပညာရှိ ပုဏ္ဏားပညာရှိ အမတ်ပညာရှိအပေါင်းတို့။ ဒုတိယ ကုန်းဘောင် မဟာရာဇဝင်တော်ကို မိုင်းခိုင်းပိဋကတ်တော်အုပ် ဦးယံ။ ဓညဝတီ ရာဇဝင်သစ်ကို ပဲခူးမြို့ မင်းကျောင်းဆရာတော် ဦးပဏ္ဍိတ။ ရာဇဝင်ချုပ် ၅၅ ဂါထာပါဌ်နိဿယကို ကဝိန္ဒာဘိ သိရိ သဒ္ဓမ္မဇေ မဟာဓမ္မရာဇဂုရုတံဆိပ်တော်ရ အမရပုရ ရတနာဘုံကျော် ညောင်ကန်ဆရာတော်။ ၎င်းအဖွင့် မဟာရာဇဝင်ကြီး ဋီကာပါဌ်နိဿယကို ပညာသီဟ သာသနာလင်္ကာရ မဟာဓမ္မရာဇာဓိရာဇဂုရု တံဆိပ်တော်ရ ရတနာပုံ မြို့တော်မြောက်ပြင် မဟာဓမ္မကာရာမ သစ်ဆိမ့်တိုက် သစ်ဆိမ့်ဆရာတော် ဘုရားကြီး။ ရာဇဝင်ညွှန်ကို ဦးရှင်ကလေး ပြုစုစီရင်သည်။

ယခု ပြဆိုခဲ့သော ဝံသကျမ်း အမျိုးမျိုးတို့တွင် ပဇ္ဇ၊ ပဒေါ၊ ရဝံသ အမည်ရှိသော ဂါထာ မဟာဝံသပါဌ်ကို သိဟိုဠ်ကျွန်း အနုရာဇမြို့တော် မဟာမေဃဝနယျာန အမည်ရသော မဟာမေဃဝန်ကျောင်းတိုက်အတွင်း ဒီဃသန္ဓကသောနာပတိ၏ စူဠပါသာဒအမည်ရှိသော ပြာသာဒ်ကျောင်းနေ အရှင်မဟာနာမ မဟာထေရ် စီရင်တော်မူသည်။ ၎င်း

မဟာဝင်ပါ၌ ၃၆ ပိုင်းနှင့် ဂါထာ ၅၀ ရှိ ရှေ့ပိုင်းကိုပေါင်း သော် သီဟိုဠ်စာအုပ်မူအလို ဂါထာပေါင်း ၂၇၀၅ ရှိသည်။ ကဝိန္ဒာဘိ သဒ္ဓမ္မဓရ ဓမ္မဟာမဗ္ဗရာဇဂုရု တံဆိပ်တော်ရ ဆရာတော်၏ မဟာဝင်နိဿယဟောင်း နိဂုံးအလို ဂါထာ ပေါင်း ၂၈၃၇ ရှိသည်။ မဟာဝင်ပါ၌နောက်ပိုင်းကို မြန်မာ ပြည်၌ စုစုပေါင်းပါ၌ အချို့ဆရာတို့ ခေါ်ဝေါ်ကြကုန်၏။ ဆန္ဒာသာရတ္ထ ဝိကာသိနိဒီကာ နိဂုံးအဖွင့်၌ မဟာဝင်ပါ၌ ၅၇ ပိုင်း စာမျက်နှာ ၃၄၀၊ ၃၆-ဂါထာကိုပင် တထာဟိဝုတ္တံ မဟာဝင်သေ။ ဥဒ္ဓိဿာရာဇနံ သမ္မာ-စသည်ဖြင့် ပုဂံမြို့ ဉာဏသဒ္ဓမ္မဆရာတော် မိန့်တော်မူ၏။ သီဟိုဠ်ကျွန်း၌ ပဇ္ဇပဒေါရဝံသာ၊ မဟာဝင်ပစ္စိမဘာဂ ဟူ၍ပင် ခေါ်ဝေါ်ကြ ကုန်၏။ သီဟိုဠ်မင်းဆက်လည်း ၁၀၈ ဆက် ရှိသည်။ သာသနာတော် ၂၃၅၉-ခုနှစ် သက္ကရာဇ် ၁၁၇၇-ခုနှစ်၊ သီဟိုဠ်တစ်ကျွန်းလုံးကို အင်္ဂလိပ်အစိုးရမင်းတို့ လက်ရသိမ်း ယူသည်တိုင်အောင် မဟာဝင်ပါ၌ ရှိသည်။ ၎င်းမင်းဆက်ကို မဟာဝင် နောက်ဆက်တွဲ၌ ရှုကြည့်ကြပါကုန်။

မဟာဝင်ကျမ်းကို 'ပဇ္ဇပဒေါရဝံသာ' အမည်မှည့်ခြင်း၏ အကြောင်းကား သက္ကတဘာသာဖြင့် ဂါထာကို ပချခေါ် သည်။ မာဂဓဘာသာဖြင့် ဂါထာကို ပဇ္ဇခေါ်သည်။ ထိုပဇ္ဇ သဒ္ဓါသည် ခရီးဟော ခြေတို့၏အကျိုးငှာ စီရင်အပ်သော ခြေဆေးရေ ခြေနယ်ဆီ စသည်ဟော ဂါထာဟောဟူ၍ သုံးမျိုးရှိ၏။ ပဇ္ဇေန ကတေန အတ္တနာ (သဘိယာတိဘဝဂါ) ဟူသော ခုဒ္ဒကနိကာယ် သုတ္တနိပါတ် ပါဠိတော်၊ (၃) မဟာဝင်၊ (၃၂) သဘိယသုတ်၊ သု-၂၆၃။ မဟာနိဒ္ဒေသ ပါဠိတော်၊ (၃) ဒုဋ္ဌကသုတ္တနိဒ္ဒေသ၊ သု-၄၉။ ပဇ္ဇေန ကတေန အတ္တနာတိ ဂါထာယအယံ ပိဏ္ဏတ္ထော။ ယော အတ္တနာ ဘာဝိတေန မဂ္ဂေန ပရိနိဗ္ဗာနဂတောဟူသော သဒ္ဓမ္မပဇ္ဇောတိကာ အမည်ရှိသော မဟာနိဒ္ဒေသဋ္ဌကထာ (၃) သုတ္တဝဏ္ဏနာ၊ ယိုးဒယားစာအုပ် မျက်နှာနံပါတ် ၂၄၈ စသည်တို့၌ မဂ်ခရီးဟော လာ၏။ အာသနံ ဥဒကံ ပဇ္ဇံ၊ မရသာကဉ္စ ဗြဟ္မာနောဟူသော သုတ်မဟာဝါပါဠိတော် (၆) မဟာဂေါဝိန္ဒသုတ်၊ ၁၇၂ ဣဒံပဇ္ဇံ ပါဒါနံ ဟိတတ္ထာယ အဘိသင်္ခတံ တေလံ စသော ၎င်းအဋ္ဌကထာ သီ-၄၇၁။ သု-၂၃၀။ သီဟိုဠ် စရိယာ ပိဋက အဋ္ဌကထာ ၄၀-စ သည်တို့၌ ခြေတို့၏အကျိုးငှာ စီရင်အပ်သော ရေစသည် ဟောလာ၏။ (၁၀၃၅) ပဇ္ဇံ သိလောကေ ပဇ္ဇောဒ္ဓေ၊ ပဇ္ဇော ပါဒ ဟိတေတိသုဟူသော အဘိဓာန်၊ အနေကတ္ထဝဂ် အထွက် နပုလ္လိင်ပဇ္ဇသဒ္ဓါ၊ (၁၀၃) အာနန္ဒာ လ-ထေရာ

လိနာ ရစိဘ ပဇ္ဇ မရမ္ပိဗန္တဟူသော ရူပသိဒ္ဓိဆရာ စောဠိယ အရှင်ဗုဒ္ဓပိယ၏ ပဇ္ဇမရူပါ၌ (၈) ပဇ္ဇ၊ ဂဇ္ဇ၊ ဝိမိဿာနံ၊ ဘောဒေနာယံ တိဓာဘဝေ၊ ဟူသော သုဗောဓာလင်္ကာရပါ၌၊ (၈) တတ္ထ ပဇ္ဇနာမ အမှေဟိ ယေဝ ဝိရစိတ ဝုတ္တောဒယာ' ချေ-ဆန္ဒသိ နိရူပိတာ ဝုတ္တဇာတိပ္ပဘောဒါ စတုပ္ပဒါဒိ။ လ။ ယေဝ။ လ။ ဂဇ္ဇနာမ ပါဒသဒ္ဓိဋ္ဌာနရဟိတောသျာဒန္တ တျာဒန္တပွဗန္ဓော၊ အလင်္ကာဒီကာဟောင်း ၂၁။ (၈) ပဇ္ဇ- ဂဇ္ဇ ဝိမိဿာနံ ဘောဒေန-ဂါထာ စုဏ္ဏိယ၊ တဒဘယမိဿ ကာနံ ဝသေန-တိဓာဘဝေ ဟူသော အလင်္ကာဒီကာသစ် စသည်တို့၌ ဂါထာ ဟောလာ၏။ (၈၁၉) ပဒံဋ္ဌာနေ ပရိတ္တာဏော၊ နိဗ္ဗာနမိစ္စကာရဏော။ သဒ္ဓေ၊ ဝတ္တုမ္ပိ၊ ကောဋ္ဌာ သေ၊ ပါဒေ၊ တလ္လုဉ္စ နေ၊မတံဟူသော အဘိဓာန်လာပဒ၏ ပရိယာယ် ၉-ချက် အနက်တို့တွင် ပဒံနာမ။ လ။ ယဉ္စပဒံ ယဉ္စ အနုပဒံဟူသော ပါစိတ်ပါဠိတော် ၂၃။ တေသု ဗျဉ္စန ပဒါနိ ပဇ္ဇတိ အတ္တော ဧတေဟိတိ ပဒါနိဟူသော နေတ္တိ အဋ္ဌကထာ၊ သင်္ဂဟဝါရ ဒုတိယဂါထာဝဏ္ဏနာ။ ၁၀။ ၁ဂ်း၊ ပဇ္ဇတိ အဝဗုဇ္ဈိယတိ ဧတေနာတိဟိ ပဒံဟူသော အဋ္ဌသာ လိနိ မူလဒီကာ တိကမာတိကာ ဝဏ္ဏနာ ၂၆ စသည်တို့၌ အက္ခရာ အပေါင်းတည်းဟူသော သဒ္ဓါဟော ပဒဖြစ်ရာ၏။

ဥရသဒ္ဓါသည် သဲဟော အကြီးဟော နှစ်မျိုးလာ၏။ ဥရသဒ္ဓါကား ပေါင်ဟောတည်း။ ဥရဝေလာယန္တိ မဟာ ဝေလာယံ၊ မဟန္တေ ဝါလိကာရာသိမှိတိ အတ္တော။ လ။ ဥရဝေလာတိ ဧဝမေတ္ထ အတ္တော ဒဋ္ဌဗ္ဗောဟူသော မူလ ပဏ္ဏာသဋ္ဌကထာ (၂၆) အရိယ ပရိယေသန အမည်ရှိသော ပါသရာသိ သုတ္တဝဏ္ဏနာ ၇၁-၇၂။ စတုက္ကင်္ဂတ္တိရ် အဋ္ဌ ကထာ ၂၆၀-၂၃၁။ ဝိနည်းမဟာဝါအဋ္ဌကထာ။ ၂၁၀။ သီ ၁၄၈။ ပရမတ္ထဒီပနီ အမည်ရှိသော ဥဒါန်းအဋ္ဌကထာ (၁) ဗောဓိဝဂ် (၁) ဗောဓိသုတ်အဖွင့် သီဟဋ္ဌအက္ခရာ။ ၁၈။ မဟာဝင်ဒီကာ သီဟဋ္ဌအက္ခရာ ၁၂-ဂါထာအဖွင့် ၅၃။ ၁ ဂ်း၊ သဲဟော လာ၏။ ဥရ မရ သိကတာ ဝါလု ကာ ဝဏ္ဏဝါလိကာတိ ဣမေ သဒ္ဓါ သမာနတ္ထာ၊ ဗျဉ္စန မေဝ နာနံဟူ၍ မူလ ပဏ္ဏာသဒ္ဓါက ၂၆ ပါသရာသိသုတ် အဖွင့် ၁၀ ကြောင်းပေ၊ ဓ-ချပ်၊ ကျောဘက် ၂-ကြောင်း။ စတုက္ကင်္ဂတ္တိရ်ဒီကာ ၂၁။ မဟာခန္ဓကအဖွင့်။ တေရသကင်္ကံ ဒီကာ ၂၄၄။ သု-၌ သဲဟော ပရိယာယ် ၆ ပုဒ်လာ၏။

(၃၃) ဝေသာလိ မဟာဝနတော၊ ထေရောရ ဗုဒ္ဓရက္ခိတော။ အဋ္ဌာရသ သဟဿနိ၊ ဘိက္ခု အာဒါယ အာဂမာ။ ဟူသော မဟာဝင် ၂၉ ဧကုနတိ သတိမပရိစ္ဆေဒ။ သီဟိုဠ်စာ-၁၉၁၈-ခု ပုံရိုက် ၁၅၉။ (၃၃) ထေရောရ

ဗုဒ္ဓရက္ခိတောတိ၊ မဟာဗုဒ္ဓရက္ခိတတ္ထေရော။ ဥရသဒ္ဓေါ မဟန္တတ္ထေ ဝတ္တတိဟူသော သီဟိုဠ်စာလုံးဖြင့် သာသနာ တော် ၂၄၃၈-ခု၊ ခရစ်ယာန်နှစ် ၁၉၈၅-ခု၊ သီဟိုဠ်ကျွန်း ကောဠုမြို့ မြို့ အစိုးရက ပုံရိုက်သော မဟာဝံသဋီကာပါဠိ ၂၉ ပိုင်း၊ ၃၃ ဂါထာဖွင့် စာမျက်နှာနံပါတ် ၃၇၆ ၌ အကြီးအမြတ် ဟောလာ၏။ ပဇ္ဇ၊ ပဒ၊ ဥရ၊ ဝံသ။ ၎င်း ၄ ပုဒ်ကို မာဂဓိဘာသာယ အယံပချပဒေါ 'ရဝံသော' ကာတဗ္ဗော-၂၉။ 'ပဇ္ဇပဒေါရဝံသော' အတိသင်္ခေပ ဒေါသ ဝိရဟိတတ္တာ သုခဂ္ဂဟဏေဝ ဟောတိဟူ၍ တတိယဂါထာ အဖွင့် မဟာဝံသဋီကာ ၃၀ ၌ ၎င်းတန္တိနယာ နုရူပေန ကတဿ ပဇ္ဇ ပဒေါ ရဝံသဿ အတ္ထဝဏ္ဏနာ-မယာ တမေဝ သန္တိသိတေန အာရဒ္ဓါ။ နိဂမနဝဏ္ဏနာ၊ ၎င်းဋီကာ ၅၀၂ ၌လည်းကောင်း။ ပုဒ်စပ်၍ ဆိုသည်။ သက္ကတသို့ လိုက်၍။ 'သိရိဒေဝရက္ခိတ လေရံ၊ ဉာဏိဿရထေရံ' တို့က ပဇ္ဇ-ကို ပချဟု ပြင်ကြကုန်၏။ ထိုမဟာဝံသဋီကာပါဠိ မဟာဝံသဋီကာပါဠိတို့ကို ဒီဃ သန္တသေနာပတိအမတ်ကြီး တောင်း ပန်၍ အရှင်မဟာနာ မထေရ် စီရင်ကြောင်းကို ပိဋကတ်အုပ် ဦးယံစီရင်သော ပိဋကတ်သမိုင်း စာတမ်း၌ဆို၏။ ထိုစကား ကို ပြုလတ္တံ့သော အထောက်အထား ယုတ္တိတို့ဖြင့်နှိုင်းညှိ၍ ပညာရှိတို့ နှစ်သက်ရာ ယူတော်မူကြပါကုန်။

(၂၃၀) သေနာပတိ တဿ ရညော၊ ထေရဿ ဒီဃ သန္တကော။

ကာရေသိ စူဠပါသာဒံ၊ မဟာထမ္ဘေဟိ အဋ္ဌဟိ။

(၂၃၁) ဒီဃသန္တသေနာပတိ၊ ပရိဝေဏန္တိ တံတဟိ။
ဝုစ္စတေ ပရိဝေဏံ-တံ၊ ပမုခံ မမုခါကရံ။

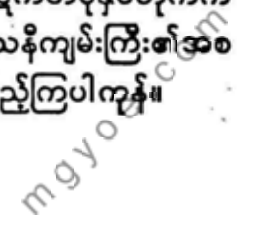
ဟူသော မဟာဝံသ (၁၅) ပရိစ္ဆေဒ သီ-၉၂။ (၂၃၀) ထေရဿဒီဃ သန္တကောတိ တဿ ဒေဝါနံပိယတိဿဿ ရညော ဒီဃသန္တကောနာမ သေနာပတိ မဟာမဟိန္ဒတ္ထေ ရဿအဋ္ဌဟိ ထမ္ဘေဟိ စူဠပါသာဒံ နာမကာရေသိတိ အတ္ထော။ သောပန ဒီဃသာဋကံ နိဝါသေသိတိ ဒီဃသန္တ ကောတိနာမံ လဘိတိ ဒဋ္ဌဗ္ဗော။ ဟူသော မဟာဝံသဋီကာ ၎င်းအဖွင့် ၂၅၉-တို့အလို သာသနာတော် ၂၇၇ ခုနှစ်က နတ်ရွာစံသော ဒေဝါနံ ပိယတိဿမင်းကြီး၏စစ်သူကြီးဖြစ် ကြောင်း ထင်ရှား၏။ သာသနာတော် ၈၁၉ ခုနှစ်။ နန်း တက်သော မဟာသေနမင်းအထိ။ ၃၆ ပိုင်းနှင့် ဂါထာ ၅၀ ကို မဟာနာမ-ထေရ် ဆိုခဲ့၏။ ဒီပဝင်လည်း မဟာ သေနမင်း၌ ဆုံးသည်။ ထို ဒီဃသန္တသေနာပတိ တောင်း ပန်သော် ၎င်းသေနာပတိသည် နှစ်ပေါင်း ၅၆၀ ကျော်

အသက်ရှည်ရာ၏။ ဤကဲ့သို့ အသက်ရှည်ရန်လည်း မဖြစ် နိုင်ရာ။ ရှေးဆရာတို့ သီဟိုဠ်ဘာသာဖြင့်ရေးထားသော အပိုင်းရှိသမျှ။ မဟာသေနမင်း တိုင်ရုံသာလျှင် မာဂဘောသာ ပါဠိဂါထာသို့ မဟာနာမ မဟာထေရ် ပြန်ဆိုရေးတင်ထား သည်ဟု ယူဖွယ်ရာရှိသည်။ ထိုမဟာနာမထေရ်ကို။ ပဋိ သမ္ဘိဒါမဂ် အဋ္ဌကထာ နိဂုံး ၅၂၆-၌။

ယံ တံ ဥတ္တရမန္တိ မန္တိ၊ ဂုဏယုတ္တောစ သဒ္ဓါယ။

ကာရယိ မဟာဝိဟာရေ၊ ပရိဝေဏ မနေက သာဂုဂုဏံ။
ထေရေနေတ္ထ နိဝသတာ၊ သမာဝိတာယံ မဟာဘိဓာနေန။
တတိယေ ဝသေ ဝုတိတော၊ မောဂ္ဂလ္လာနဿ ဝုတိနေန။

ဟူ၍ လာသောကြောင့်လည်းကောင်း၊ ဒေသနာသိ သေန အတ္တာနံ ပရံပိယကတွာ အာဟ မဟာဘိဓာနေနာတိ မဟာနာမ အဂုယေန မဟာထေရေန ထိရဂုဏဝတာတိ ဝုတ္တံဟောတိတိ။ လ။ တတိယေ ဝသေ ယထာ အယံ နိဋ္ဌပရိယန္တံ ဂတာ ဥပါဂတာ ပါပိတာဟူ၍ ပဋိသမ္ဘိဒါမဂ် ဂဏ္ဍိပဒပါဠိ၌ လာသောကြောင့်လည်းကောင်း၊ မဟာနာမ ထေရ်သည် ပဋိသမ္ဘိဒါမဂ် အဋ္ဌကထာကို သာသနာတော် ၁၀၄၂ ခု၊ နန်းတက်၍ ၁၈ နှစ် နန်းစံသော သီဟိုဠ်ကျွန်း မောဂ္ဂလ္လာန်မင်း နတ်ရွာစံသော ၁၀၆၀ ပြည့်နှစ် နန်းတက် ၍ ၉ နှစ် နန်းစံသော ၎င်းမောဂ္ဂလ္လာန်မင်း၏သားတော် ကုမာရဓာတုသေနမင်း နန်းစံသုံးနှစ်၊ သာသနာတော် ၁၀၆ ခုနှစ်၊ စီရင်၍ပြီးကြောင်းကို မဟာဝံသမင်းစဉ်နှင့်အညီ သိရ ၏။ ၎င်းမဟာထေရ်ပင် မဟာဝံသပါဠိကို စီရင်တော်မူသည် ဟု ယူဖွယ်ရာရှိသည်။ ဒီဃသန္တသေနာပတိဟူသော အမည် ကို ရှေးက ကျောင်းဒါယကာ၏နာမည် ဥတ္တရမန္တိဟူသော အမည်ကို ထို့နောက် ပြင်ဆင် အသစ်ဆောက်လှူသော ကျောင်းဒါယကာ၏နာမည်ဟု ယူဖွယ်ရာရှိ၏။ သင့်-မသင့် ကို ချင့်၍သာ ယူတော်မူကြပါကုန်။ သန္တိဋ္ဌာန်ကျ မရေးသာ ပြီ၊ မဟာဝံသဋီကာကို ရှေးဆရာတို့ စာကိုယ်၌ ဋီကာအဓိပ္ပာယ် သွင်းလျက် စီရင်တော်မူကြကုန်၏။ မဟာဝံသဋီကာကို ရွှေတောင်မြို့ (ကျီးသဲရွာ သျှမ်းတန်းကလေး၌ သက္ကရာဇ် ၁၁၇၉ ခု၊ သီတင်းကျွတ် လပြည့်ကျော် ၈ ရက်၊ ၅-နေ့ ဖွား) ၁၂၅၆ ခု၊ ပျံလွန်တော်မူသော ငယ်မည်တော် ဦးကင်း ဘွဲ့တော် အရှင်မုနိန္ဒာဘိဓဇခေါ် ကျမ်းပေါင်း ၃၀ ကျော်ပြု ကျီးသဲလေးထပ် ဆရာတော်ဘုရားကြီး စီရင်တော်မူခဲ့၏။ ၎င်းဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို အလိုရှိသူတို့ သည် ၁၉၂၉ ခုနှစ် သုဓမ္မဝတီ ပိဋကတ်ပုံနှိပ်တိုက်က နောက်ထပ် ပုံရိုက်သော ဖိနတ္ထပကာသနိကျမ်းကြီး၏အစ မာတိကာစဉ်၏ရှေ့ကရှိလေပြီ၊ ရှုကြည့်ကြပါကုန်။

မာတိကာ

ဦးရေနံပါတ်

အကြောင်းအရာ

မျက်နှာနံပါတ်

ဇမ္ဗူဒီပစာတမ်း

- ၁။ လူနေ၊ တောနေ၊ တောင်နေ၊ ရေနေကိုပြခြင်း ၁
- ၂။ တိရစ္ဆာန်ဂတိကိုပြခြင်း ၄
- ၃။ ဒေဝဂတိကိုပြခြင်း ၈
- ၄။ မနုဿဂတိကိုပြခြင်း ၁၂

မဟာဝင်ဝတ္ထု

ဂန္ထာရမ္ဘဂါထာပါဠိအနက်

၁၇

- ၁။ သီဟိုဠ်ကျွန်း သုမနကုဋတောင်ထိပ် မဟိယင်္ဂဏစေတီ တည်မည့်အရပ်သို့ ဘုရားသခင်ကြွတော်မူခြင်း ၁၈
- ၂။ သီဟိုဠ်ကျွန်း နာဂဒီပသို့ ကြွတော်မူခြင်း ၂၁
- ၃။ သီဟိုဠ်ကျွန်း ကလျာဏိမြစ်သို့ ကြွတော်မူခြင်း ၂၃
- ၄။ မဟာသမ္ပတ အစ အဇာတသတ်မင်းတိုင်အောင် ဇမ္ဗူဒီပမင်းဆက်ကိုပြခြင်း ၂၃
- ၅။ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ပထမသင်္ဂါယနာတင်ခြင်းအကြောင်း ၂၆
- ၆။ ဝေသာလီပြည် ဝါလုကာရုံကျောင်း၌ ဒုတိယသင်္ဂါယနာတင်ခြင်း ၃၂
- ၇။ ပါဠိပုတ်ပြည်၌ တတိယ သင်္ဂါယနာတင်ခြင်း ၃၅
- ၈။ ဝိယေမင်းသား သီဟိုဠ်ကျွန်းသို့ ရောက်ခြင်းအကြောင်း ၆၃
- ၉။ ဝိယေမင်းသား ကုဝဏ္ဏာဘိလူးမကို သိမ်းပိုက်ခြင်း ၆၇
- ၁၀။ ဝိယေမင်းသားသည် သီဟိုဠ်ကျွန်း၌ တမ္ပပါဏိမြို့ တည်ပြီး၍ အဘိသိက်ခံခြင်းအကြောင်း ၆၉
- ၁၁။ ဝိယေမင်းသား၏တူတော် ပဏ္ဍုဝါသုဒေဝမင်းသည် သီဟိုဠ်ကျွန်း၌ မင်းအဖြစ်ကိုယူ၍ အဘိသိက်ခံခြင်းအကြောင်း ၇၂
- ၁၂။ ပဏ္ဍုဝါသုဒေဝမင်း နတ်ရွာစံ၍ အဘယမင်း နန်းတက်ခြင်း ၇၄

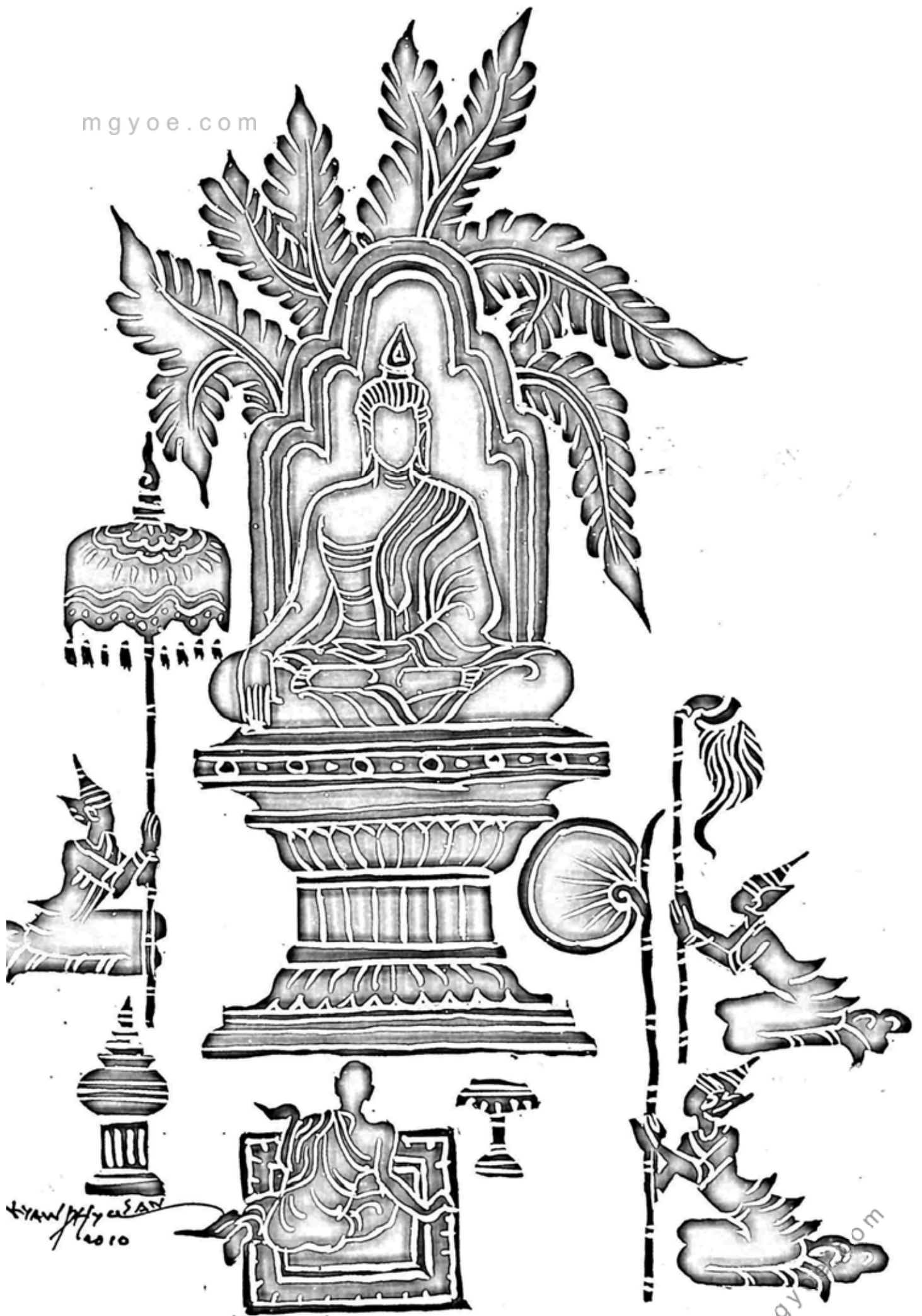
၁၃။	ပဏ္ဍိကာဘယမင်းသည် ဦးရီးတော်တို့ကိုစစ်ပြုရာ အောင်မြင်သဖြင့် နန်းတက်ခြင်းအကြောင်း	၇၅
၁၄။	မုဒုသီဝမင်း၊ ဒေဝါနံပိယတိဿမင်းတို့ နန်းတက်ကြခြင်းအကြောင်း	၈၁
၁၅။	ကိုးတိုင်းကိုးဌာနသို့ သာသနာပြုလွှတ်ခြင်း	၈၄
၁၆။	အရှင်မဟိန္ဒသည် မယ်တော်ရှိရာ ဝေဒိသကဂိရိမြို့သို့ ကြွရောက်တော်မူခြင်းအကြောင်း	၈၆
၁၇။	အရှင်မဟိန္ဒသည် သီဟိုဠ်ကျွန်းသို့ကြွရောက်၍ တရားဟောတော်မူခြင်းအကြောင်း	၈၇
၁၈။	ဒေဝါနံပိယတိဿမင်းကြီးသည် မဟာဝိဟာရကျောင်း တိုက်ကြီးကို ပြုစုလှူဒါန်းခြင်းအကြောင်း	၉၁
၁၉။	အရိဋ္ဌအမတ်ညီနောင်တို့ ရဟန်းပြုခြင်းနှင့် ဒေဝါနံပိယတိဿမင်းသည် စေတီယတောင်၌ ကျောင်းဆောက်လှူခြင်း	၁၀၁
၂၀။	ဒေဝါနံပိယတိဿမင်းသည် သီဟိုဠ်ကျွန်းသို့ ဓာတ်တော်၊ ညှပ်ရိုးတော်၊ သပိတ်တော်တို့ကိုပံ့ပိုး၍ ထူပါရုံစေတီ၊ ထူပါရုံကျောင်းတိုက် တည်ခြင်းအကြောင်း	၁၀၂
၂၁။	မဟာဗောဓိပင်မှ ဒက္ခိဏသာခါ လကျာတောင်ကိုင်းကို ဖြတ်ယူခြင်းအကြောင်း	၁၀၇
၂၂။	ဒက္ခိဏသာခါ လကျာတောင်ကိုင်း ဗောဓိပင်ကို သီဟိုဠ်ကျွန်းသို့ ပင့်ဆောင်ခြင်းအကြောင်း	၁၁၁
၂၃။	ဒေဝါနံပိယတိဿမင်း နတ်ရွာစံခြင်းနှင့် အရှင်မဟိန္ဒထေရ်နှင့် သဃ်မိတ္တာထေရ်တို့ ပရိနိဗ္ဗာန်စံခြင်းအကြောင်း	၁၁၆
၂၄။	ဧဠာရကျေးမင်းအကြောင်းကိုပြခြင်း	၁၁၉
၂၅။	သီဟိုဠ်ဘုရင်တို့ နန်းစံသက္ကရာဇ်ကို အကျဉ်းပြခြင်း	၁၂၂
၂၆။	ဒုဋ္ဌဂါမဏိမင်းသားအကြောင်းကိုပြခြင်း	၁၂၂
၂၇။	ဒုဋ္ဌဂါမဏိမင်း၏ သူရဲတစ်ကျိပ်တို့အကြောင်း	၁၂၈
၂၈။	ဒုဋ္ဌဂါမဏိမင်းညီနောင်တို့ စစ်ထိုးကြခြင်းအကြောင်း	၁၃၃
၂၉။	ဒုဋ္ဌဂါမဏိမင်းသည် ကျေးကုလားတို့နှင့်စစ်တိုက်ရာ အောင်မြင်သည်ကို ပြဆိုခြင်းအကြောင်း	၁၃၆
၃၀။	ကုန္တစေတီနှင့် မရိစဝဋ္ဋိကျောင်း ပူဇော်ပွဲကိုပြခြင်း	၁၄၃
၃၁။	လောဟပါသာဒပြာသာဒ် တည်ဆောက်ပူဇော်ခြင်း	၁၄၄
၃၂။	မဟာစေတီတည်ရန် အဆောက်အဦတို့ ဖြစ်ပေါ်လာရသည်ကိုပြဆိုခြင်း	၁၄၆
၃၃။	မဟာစေတီတည်ခြင်းကို ပြဆိုသောအကြောင်း	၁၄၈
၃၄။	မဟာစေတီ ဌာပနာတိုက် စီရင်ခြင်းအကြောင်း	၁၅၀
၃၅။	မဟာစေတီ၌ ဓာတ်တော်ဌာပနာတည်သည်ကို ပြဆိုခြင်းအကြောင်း	၁၅၄
၃၆။	ဒုဋ္ဌဂါမဏိမင်း နတ်စွာစံ၍ တုသိတာနတ်ပြည်သို့ရောက်ခြင်းကို ပြဆိုသောအကြောင်း	၁၅၉
၃၇။	ဒုဋ္ဌဂါမဏိမင်း၏သားတော် သာလိကုမာရ မင်းသားအကြောင်း	၁၆၄
၃၈။	လောဟပါသာဒပြာသာဒ် မီးလောင်၍ နောက်ထပ် ပြုပြင်ရခြင်းအကြောင်း	၁၆၈

mg yoe

(ည)

မာတိကာ

၃၉။ ဝဋ္ဋဂါမဏီမင်းလက်ထက် ဗြာဟ္မဏတိဿသူပုန်နှင့် ကျေးကုလားတို့ ရန်စစ်ပြုခြင်းအကြောင်း	၁၇၀
၄၀။ အဘဂီရိကျောင်းတည်ခြင်းနှင့် ပိဋကတ်သုံးပုံကို ပေထက် အက္ခရာတင်ခြင်းအကြောင်း	၁၇၂
၄၁။ ဝဋ္ဋဂါမဏီမင်းနောက် တစ်ကျိပ်တစ်ယောက်သောမင်းတို့ကိုပြခြင်း	၁၇၃
၄၂။ နားရှည်လူမျိုးတို့ စစ်ပြုခြင်းအကြောင်း	၁၇၇
၄၃။ ဝသဘမင်းအား အသက်ရှည်ရှည် နေရအံ့သောနည်းကို သံဃာတော်တို့ ဟောကြားညွှန်ပြခြင်းအကြောင်း	၁၇၉
၄၄။ ဘာတိကတိဿမင်းမှစ၍ တစ်ကျိပ်သုံးယောက်သောမင်းတို့ အကြောင်းကိုပြခြင်း	၁၈၃
၄၅။ မဟာဝိဟာရ ပျက်စီးခြင်း	၁၈၈
၄၆။ ကျမ်းပြီးနိဂုံး	၁၉၁
၄၇။ နောက်ဆက်တွဲ	၁၉၃
၄၈။ သီဟဠ ရာဇ နာမ မာလာ	၂၀၅

KYAW HAY CA SAN
2010

mgyc.com

mgyc.com

ဇေယျဒီပတတမ်း

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာ သမ္ဗုဒ္ဓဿ

ဇေယျဒီပကျွန်း၌တည်သော လူနေ၊ တောနေ၊ ဟိမဝန် တောင်တို့၏အနေကို လောကပညတ္တိကျမ်း ဆဂတိဒီပနီ ကျမ်းတို့၌လာသော ပါဠိပါဠိအရကို မြန်မာဘာသာဖြင့် သိသာလွယ်အောင် ရေးသားလိုက်သည့်စာတမ်း

၁-လူနေ၊ တောနေ၊ တောင်နေ၊ ရေနေကိုပြခြင်း

နမးသဗ္ဗိဉာယး။ ။ဘုရားသခင်သည် ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ ရဟန်း တစ်ဦးသည် ဘုရားသခင်အထံတော်သို့ကပ်၍ လေးမြတ်ရို သေစွာရှိခိုးလျက် ဤသို့ နားတော်လျှောက်၏။

ဇေယျဒီပကျွန်း

“ဘုန်းတော်ကြီးသောဘုရား၊ ဤဇေယျဒီပကျွန်းသည် အဘယ်မျှလောက် ကျယ်ပါသနည်း။ အဘယ်သို့သဏ္ဍာန် ရှိပါသနည်း‘ဟု နားတော်လျှောက်၏။ ။ဘုရားသခင်လည်း ဖြေတော်မူခြင်းငှာ ‘မဟာ ခေါ် ဘိက္ခု ဇေယျဒီပေါ ပုရတ္ထိမာ ဗာဟာ ဒွေယောဇနသဟဿာနိ၊ ပစ္ဆိမာဗာဟာ ဒွေယောဇန သဟဿာနိ’အစရှိသော စကားကို မိန့်တော်မူသည်။ ထို ပါဠိ၏အဓိပ္ပာယ်ကား ချစ်သားရဟန်း၊ ဤဇေယျဒီပကျွန်း သည် ကျယ်ဝန်းလှစွာ၏။ အရှေ့မျက်နှာအပြင်သည် ယူဇနာ နှစ်ထောင်၊ အနောက်မျက်နှာအပြင်သည် ယူဇနာနှစ်ထောင်။ မြောက်မျက်နှာအပြင်လည်း ယူဇနာနှစ်ထောင်၊ တောင်မျက် နှာအပြင်ကား ယူဇနာလေးထောင် ကျယ်သည်။ အထောင့် ကြီးသုံးထောင်၊ အထောင့်ငယ် သုံးထောင့် ရှိသည်ဖြစ်၍ လှည်းဦး၌ ခင်းအပ်သော ကပ်သဏ္ဍာန်ကဲ့သို့တည်သည်။ အချင်းအားဖြင့် ယူဇနာတစ်သောင်းရှိသည်။ အဝန်းအားဖြင့် ယူဇနာသုံးသောင်းရှိသည်ဟူ၍ မိန့်တော်မူသည်။

ကျွန်းဦးသပြေပင်

ဤဇေယျဒီပကျွန်း၏ မြောက်အစွန်း၌ ရောက်သော ဇေယျသပြေပင်သည် အစောက်အားဖြင့် ယူဇနာတစ်ရာမြင့် သည်။ ပင်စည်လုံးပတ် တစ်ဆယ့်ငါးယူဇနာရှိသည်။ မြေမှ သည် အကိုင်းအခွတိုင်အောင် ယူဇနာငါးဆယ်၊ ထိုအခွမှ သည် အဖျားတိုင်အောင် ယူဇနာငါးဆယ်ရှိသည်။ အရပ် ရှစ်မျက်နှာသို့ ခက်မကြီးငါးဖြာတို့သည် ယူဇနာငါးဆယ် ငါးဆယ်စီ ရှည်သွယ်လျက် ထွက်လေကုန်သည်။ အထက် ကိုလည်း ငါးသွယ်ငါးသွယ်စီ အဆင့်ဆင့် ထွက်ကုန်သည်။ အလွန်ထူထပ်သောအရွက် စိပ်သောအရွက် ရှိသည်ဖြစ်၏။ မိုးပေါက်ဆီးနှင်းတို့သည် မထွက်မဖောက်နိုင်။ ဥပမာ ကား၊ လိမ္မာစွာသော ပန်းပုသမားသည် ထုလုပ်စီမံ၍ထား အပ်သော ပန်းပင်ပန်းသိုက်နှင့်တူ၏။ ထိုသပြေပင်အရိပ် ကား အချင်းအားဖြင့် ယူဇနာတစ်ရာ၊ အဝန်းအားဖြင့် ယူဇနာ သုံးရာရှိသည်။ ထိုသပြေပင်၏ အသီးတို့သည်ကား လူတို့ တီးသော မရိုးစည်မျှလောက် ရှိကုန်၏။ ပျားလဘို့အရသာ ကဲ့သို့ လွန်စွာချိုမြိန် ကောင်းမြတ်သော အရသာရှိကုန်၏။ ထိုအသီးတို့ကို ဆင်ပမာဏရှိသော ငှက်ကြီးတို့သည် ဆွတ် ယူသုံးဆောင်ကြကုန်၏။ တန်ခိုးကြီးသော ရသေ့ရဟန်းတို့ သည်လည်းကောင်း၊ တပသီဇော်ဂီတို့သည်လည်းကောင်း ဆွတ်ယူသုံးဆောင်ကုန်၏။ အရှေ့မျက်နှာသို့ ထွက်သော အကိုင်း၊ အနောက်မျက်နှာသို့ ထွက်သောအကိုင်း၊ တောင် မျက်နှာသို့ ထွက်သောအကိုင်း တို့မှသီးသော အသီးတို့သည် ဇေယျဒီပကျွန်း အပြင်သို့ ကျကုန်၏။ မြောက်မျက်နှာသို့ ထွက်သောအကိုင်းမှ အသီးတို့သည်ကား သီတာသမုဒ္ဒရာသို့ ကျလေကုန်၏။ ထိုအသီးတို့ကို ငါးတို့သည်လည်းကောင်း၊ နဂါးတို့သည်လည်း ကောင်းစားကြကုန်၏။

ဤသပြေပင်သို့ ဘယ်သူတို့သည် ရောက်ဖူးကုန် သနည်းဟူမူကား ငါတို့ဘုရားသည် ဥရဝေဠ၊ ကဿပတို့ အား တရားဟောရွတ် ချွတ်တော်မူခြင်းငှာ ထိုရသေ့တို့၏ ကျောင်းနှင့် မနီးမဝေးသောတောအုပ်၌ နေတော်မူသောအခါ တစ်နေ့သော နံနက်ထ၌ တန်ခိုးတော်ကိုပြလိုသဖြင့် ကျွန်း ဦးသပြေပင်သို့ ကြွတော်မူ၍ သပြေသီးကိုယူခဲ့ပြီးလျှင် 'ငါ့ရှင် ကဿပ၊ ဤသစ်သီးကား ဇမ္ဗူဒီပကျွန်းဦး၌တည် သော သပြေပင်၏အသီးတည်း၊ ဤသပြေပင်ကိုအကြောင်း ပြ၍ ဤကျွန်းကို 'ဇမ္ဗူဒီပကျွန်း'ဟု ခေါ်ရလေသတည်း။ သင်သည် မသုံးဆောင်ဖူးမူ သုံးဆောင်လော့'ဟု ပေးတော် မူ၏။ ကဿပရသေ့ကလည်း 'အရှင်ရဟန်းကြီး၊ ထူးမြတ် သော ဤသစ်သီးသည် တန်ခိုးကြီးသော အရှင်မြတ်နှင့်သာ ထိုက်ပေသည်။ အရှင်သာလျှင် သုံးဆောင်တော်မူပါလော့' ဟု လျှောက်၏။ (ဤအကြောင်းကို မဟာဝါ ပါဠိတော် ၃၄-၌ ဆိုသည်။) ဈာနလာသဖြစ်သော ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သား ရဟန်းနှစ်ဦးတို့သည် ဤကျွန်း၌ ဇမ္ဗူ သပြေပင်ရှိကြောင်း ကို ဘုရားမိန့်တော်မူ၍ ကြားသိရလျှင် ထိုသပြေပင်ဆီသွား ၍ အသီးကို ဆောင်ယူခဲ့ပြီးသော် သင်္ဃာတို့အားဝေခြမ်း၍ သုံးဆောင်ကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊ အရှင်မောဂ္ဂလာန် ထေရ်သည် ထိုအတူ ကြွတော်မူ၍ သပြေသီးကို ဆောင်ယူခဲ့ ပြီးလျှင် သင်္ဃာတော်တို့အားဝေဖန်၍ သုံးဆောင်စေကြောင်း ကိုလည်းကောင်း သုတ္တန်ပါဠိတော်၌ ဆိုသည်။

အရံတောများ

ထိုဇမ္ဗူ သပြေပင်ကိုရံလျက် အနံ ငါးယူဇနာလောက် အနံကျယ်သော ရှိရှားတောသည် လည်းကောင်း၊ ထိုမျှ လောက် အနံကျယ်သော သဖန်းခါးတောသည်လည်း ကောင်း ရှိ၏။ ထိုရှိရှားပင်၏အသီးတို့သည် ပြည်ဝင်အိုးမျှ လောက်သော ပမာဏရှိကုန်၏။ ပျားလဘို့အရသာကဲ့သို့ လွန်စွာချိုမြိန်ကောင်းမြတ်သော အရသာရှိကုန်၏။ ဖန်ခါး ပင်တို့၏အသီးတို့သည် ရွက်အိုးပမာဏရှိကုန်၏။ အလွန် ကောင်းမြတ်သော အရသာရှိကုန်၏။ ထိုတောနှစ်ရပ်တို့၏ အပြင်၌ကား မြစ်တစ်စင်း-တစ်စင်းခြားရံလျက် ခုနစ်တန် သော တောအုပ်တို့သည် တည်ကုန်၏။ ရှေးဦးစွာကား သရက်တော၊ ထို၏အပြင်မှ အင်ကြင်းတော၊ ထို၏အပြင်မှ ထန်းတော၊ ထို၏အပြင်မှ သူယောင်ယော၊ ထို၏အပြင်မှ ငှက်တော၊ ထို၏အပြင်မှ အုန်းပင်တော၊ ထို၏အပြင်မှ သီးပင်တောတို့လည် တည်ကုန်၏။ ထိုသစ်ပင်တို့မှဖြစ်သော

အသီးတို့သည် ကြီးလည်း ကြီးမားကုန်၏။ နတ်ဩဇာ အရသာကဲ့သို့ လွန်စွာ ချိုမြိန်ကောင်းမြတ်သော အရသာ ရှိကုန်၏။

'သူယောင်တောဟူရာ၌'ပါဠိတွင် (နရဝနံ)ဟူ၍ ရှိ သည်။ မြန်မာပြန်သော် လူရုပ်သီးသောတောဟု ဆိုသည်။ ထိုတော၌ သစ်ပင်မှဖြစ်သော အသီးတို့သည် ဆယ့်ငါးနှစ် ရွယ် ဆယ့်ခြောက်နှစ်ရွယ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော မိန်းမ ငယ် ယောက်ျားငယ်ကဲ့သို့ တင့်တယ်သော မိန်းမသဏ္ဍာန် ယောက်ျား သဏ္ဍာန်ချည်း သီးကုန်သည်။ ဦးစွန်းနေရာမှ အညှာတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။ တွဲရရွဲခွဲလျက်သာ တည်ကုန် ၏။ လေခပ်သောအခါ ကခုန်မြူးထူးဘိသကဲ့သို့ လည်း ကောင်း တစ်ဦးသည် တစ်ဦးအား ပိုက်နွဲဖက်ယမ်းဘိသကဲ့ သို့လည်းကောင်း ဖြစ်ကုန်၏။

ထိုသူယောင်တောဌာနသို့ ရာဂမကင်းသေးသော ဈာ နလာဘီ ဇော်ဂီရသေ့တို့ရောက်၍ မြင်ရလျှင် ရွှင်လန်းတပ် မက်သော ရာဂစိတ်သည် နိပ်နယ်၍မရအောင် ဖြစ်ရာ၏။ ရာဂကင်းကွာသော ရဟန္တာအရှင်မြတ်တို့မှသော်လည်း ထို အသီးတို့၏အသွင်ကိုမြင်လျှင် ရွှင်လန်းရယ်မြူးမိချေ၏။ ထိုအသီးတို့ မှည့်ရင့်သောအခါ ငှက်တို့သာလျှင် စားကုန်၏။ ငှက်စားပြီး၍ စွန့်ပစ်သောအစေ့တို့၏ရနံ့သည် သုသာန် ပြင်ကဲ့သို့ အလွန်လျှင် စက်ဆုပ်ဖွယ်ရှိသတည်း။ ထို့ကြောင့် လောကပညတ္တိကျမ်း၌-

"တေသံ ဩရေသတ္တဝနာနိ သတ္တစ နဒိယော အမ္မဝနံ သာလဝနံ တာလဝနံ နရဝနံ ကဒလိဝနံ နာဠိကေရဝနံ ကပိဋ္ဌဝနံ။ တေသံဖလာနိ ပရမရသ သမ္ပန္နာနိ ယထာ ခုဒ္ဒံ မဂ္ဂ အနေဋ္ဌကံ ဝေမေဝ သာဂူနိ လဗ္ဗိကာနိ နရဝနေ နရဖလာနိ၊ သေယျထာပိ နာမ ကောလိယကောဝါ ကောလိယ ဒါရိကာဝါပန္နရသ ဝသုဒ္ဓေသိကာဝါ သောဠသ ဝသုဒ္ဓေသိကာဝါ အလက်တပ္ပဋိ ယတ္တာဒေ သိကာနိ၊ သေယျ ထာပိ နာမ မတ္တက စူဠကာ၊ ဇဝံ တေသံ ဗန္ဓနဝဏှကော' အစရှိသည်ဖြင့် ဆိုသည်။ ထိုသို့ ခုနစ်ရပ်သော တော တို့၌ တစ်ရပ်တစ်ရပ်သော တော၏အကျယ်သည် ငါး ယူဇနာစီချည်း ရှိကုန်သည်။ အလျားအားဖြင့်ကား ယူဇနာ ငါးဆယ်စီရှိ၏။ မြောက်ဘက်ဖြစ်သော ကျွန်းစွန်းမှသည်

* (၃၀၈၅) ကမလာသဒိသိတ္ထိယောတိ ကမလာဝုစ္စတိ နာရိပ္ပုပ္ဖ လတာ။ တာသံပုပ္ဖသဒိသဏ္ဍတ္ထိယော။ ၅၂၃-အလမ္မသာဓာတ် အဋ္ဌကထာ-၁၆၇-အဆို။

ဤတော ခုနစ်ရပ်ဆုံးသည်တိုင်အောင် ဓမ္မုဒိပ်ကျွန်းသည် ယူဇနာခုနစ်ရာရှိလေ၏။ ထိုတောတို့၏အရှေ့ဘက် တောင်ဘက်မှာကား ခြောက်ပါးသော ဇနပုဒ်ကြီးတို့သည်ရှိကုန်၏။ ကုရ-မည်သော ဇနပုဒ်၊ ကောရပ္ပ-မည်သော ဇနပုဒ်၊ ဝိဒေဟ-မည်သော ဇနပုဒ်၊ ဥတ္တရမဏ္ဍ -မည်သော ဇနပုဒ်၊ သိပ္ပိမလယ-မည်သော ဇနပုဒ်၊ ဝင်္ဂ-မည်သော ဇနပုဒ် ထိုခြောက်ပါးတို့တည်း။ ထိုဇနပုဒ်တို့၌နေသော လူတို့သည် အစာအာဟာရ သိမ်မွေ့သည်ဖြစ်၍ အလွန်လည်း အဆင်းလှကုန်၏။ မြတ်သောအကျင့်လည်း ရှိကုန်၏။ သတ္တဝါတို့၏ အသက်ကိုလည်းမသတ်ကုန်။ မညှဉ်းဆဲမရိုက်ခတ်ကုန်။ သေသော သတ္တဝါတို့၏ အသားကိုကား စားကြကုန်၏။ ထိုအရပ်တို့၌ စာမရီမည်သောသားသည် အလွန်ပေါများ၏။ လူတို့ကား စာမရီသား၏အမွေး-အမြီးတို့ကို ဝတ်ရုံဖုံးလွမ်း၍ သုံးဆောင်ကုန်၏။ (ဤကား ဟိမဝန္တာတောင်၏မြောက် ဘက်စွန်း၌တည်သော အခြင်းအရာတည်း။)

တောင်ကြီး ၇ လုံး

ဓမ္မုဒိပ်ကျွန်း၏အလယ်ဖြစ်သော မဇ္ဈိမဒေသလူတို့၏ နေရာဌာနမှ မြောက်သို့လားသော် တော၏နယ်စပ် ဟိမဝန္တာ၏အရံဖြစ်သော တောင်ကြီးခုနစ်တန်းတို့သည် အစဉ်အတိုင်း တည်ကုန်၏။ ရှေးဦးစွာတည်သော တောင်ကား မျက်စဉ်းရောင်ကဲ့သို့ ညိုမှောင်သောအဆင်းရှိသည်ဖြစ်၍ စူလကာဋတောင်မည်၏။ ထိုတောင်သည် တစ်ဂါဝတ်ခွဲမြင့်၏။ ထိုမျှလောက်လည်း အပြန့်အပြင် ကျယ်၏။ ထိုတောင်မှသည် တစ်ဂါဝတ် ခွဲခြားပြီးသော် မဟာကာဋမည်သောတောင်သည် တည်၏။ ထိုတောင်သည် သုံးဂါဝတ်မျှမြင့်၏။ ထိုမျှလောက်လည်း အပြန့်ကျယ်၏။ ထိုတောင်မှသည် သုံးဂါဝတ်ခြားကွာပြီးသော် နွား၏မေးနှင့်တူသော ဂေါဟနကတောင်သည်တည်၏။ ထိုတောင်သည် တစ်ယူဇနာခွဲမြင့်၏။ ထိုမျှလောက်လည်း အပြန့်ကျယ်၏။ ထိုမှသည် တစ်ယူဇနာခွဲခြားပြီးသော် သူရိယာဘမည်သော တောင်သည်တည်၏။ ထိုတောင်ကား သုံးယူဇနာ မြင့်၏။ ထိုမျှလောက်လည်း အပြန့်ကျယ်၏။ ထိုမှသည် သုံးယူဇနာခြားပြီးသော် ငွေစိုင်နှင့်တူသော ကောလာသဘ မည်သောတောင်သည် တည်၏။ ထိုတောင်ကား ခြောက်ယူဇနာမြင့်၏။ ထိုမျှလောက်လည်း အပြန့်ကျယ်၏။ ထိုမှသည် ခြောက်ယူဇနာခြားပြီးသော် နံ့သာအပေါင်းတို့၏တည်ရာဖြစ်သော ဂန္ဓမာဒနတောင်

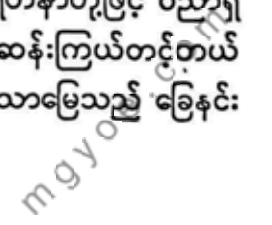
သည် တည်၏။ ထိုတောင်ကား တစ်ဆယ့်နှစ်ယူဇနာမြင့်၏။ ထိုမျှလောက်လည်း အပြန့်ကျယ်၏။ ထိုမှသည် တစ်ဆယ့်နှစ်ယူဇနာခြားပြီးသော် ရွှေစိုင်နှင့်တူသော သုဝဏ္ဏတောင်သည် တည်၏။ ထိုတောင်ကား နှစ်ဆယ့်လေးယူဇနာမြင့်၏။ ထိုမျှလောက်လည်း အပြန့်ကျယ်၏။ ထိုသုဝဏ္ဏတောင်သည် တန်ဆောင်မုန်းလ သရဒအခါဝယ် ထက်ဝန်းကျင်သော အရပ်မျက်နှာမှ မြူလွှာတိမ်မြေးစင်လျက် ကောင်းကင်အလုံးစင်ကြယ်သော် ပက်ပါကျောက်အပ်သော နေလျှံ၊ လလျှံ၊ ကြယ်အလျှံတို့ကြောင့် နေ့ယံညဉ့်ယံ၌ပင် အလွန်လျှင် တောက်ပတင့်တယ်သော အရောင်ရှိ၏။ ထိုအခါ ဟိမဝန္တာ၏အနီး၌နေကုန်သော သူတို့သည် တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့၌ အထက်နတ်ပြည်ကို ရှုကြည့်လိုကုန်သည်ဖြစ်၍ မဟာကာဋတောင်ထိပ်သို့တက်၍ မြောက်ဘက်မျက်နှာသို့မျှော်ကုန်သော် အံ့ဩဘနန်း တောက်ထွန်းသော အရောင်ကိုမြင်သဖြင့် ဤအရပ်ခွင်ကား ကုသိုလ်ရှင်ဖြစ်သော နတ်တို့၏နေရာ မဟာနေရ တောင်မင်းတည်းဟု ပြောလေပြုကုန်၏။

မန္တာကိနိရေကန်

ဤရွှေတောင်ကြီး၏မြောက်ဘက် နံပါးတွင် ညီညွတ်သော မြေအရပ်၌ မန္တာကိနိ အမည်ရှိသော ရေကန်ကြီးသည် အလျားအားဖြင့် ယူဇနာငါးဆယ် အနံအားဖြင့် ဆယ်ယူဇနာကျယ်လျက်ရှိ၏။ သန့်ရှင်းကြည်အေးသောရေလည်း ရှိ၏။ ကမ်းနားဝန်းကျင်၌ မြ၊ ဖလ်၊ ရွှေ၊ ငွေ လေးထွေသောအုတ်တို့ဖြင့် လူပြုပြင် စီမံသကဲ့သို့ အလွန်တင့်တယ်၏။ ရွှေသလဲ၊ ငွေသလဲတို့သည် ကျဲထားဘိသကဲ့သို့ ရှိကုန်၏။ ရေအစ၌ ကြာစွယ်၊ ကြာရင်း၊ ကြာသင်း အမျိုးမျိုးတို့သည် စိုက်ပျိုး၍ထားဘိသကဲ့သို့ တစ်ကန်တစ်ကန်စီ ပေါက်ရောက်ကုန်၏။ ရွှေ၊ ငွေ၊ ကြောင်မျက်ရွဲဖလ်တို့ဖြင့် ပြီးသော စောင်းတန်းလှေကားတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်၏။

လိုဏ်နန္ဒာ

ထိုရေကန်၏ အရှေ့တောင်ဘက်ဖြစ်သော မြေအပြင်၌ နန္ဒာမည်သော ဂူလိုဏ်သည် အလျားအားဖြင့် ယူဇနာနှစ်ဆယ်၊ အနံအားဖြင့် ဆယ်ယူဇနာ ကျယ်လျက်ရှိ၏။ ထိုဂူ၏နံရံတို့သည် အထူးထူးသော ရတနာတို့ဖြင့် ပညာရှိသောသူတို့ မွမ်းမံခြယ်အပ်သကဲ့သို့ ဆန်းကြယ်တင့်တယ်ကုန်၏။ ဂူလိုဏ်၏အတွင်း၌ တည်သောမြေသည့် ခြေနင်း

သောအခါ ပျောင်းအိလျက် ကြွသောအခါ တက်ကြွလာပြန်သည်ဖြစ်၍ လဲဝှမ်းမွေ့ရာ၏အတွေ့ကဲ့သို့ အလွန်နူးညံ့၏။ ထိုဂူ၏အထက် အမိုး၌လည်း လူ့ပြည်၌ လူတို့ပြုအပ်သော တန်ဆောင်း ပြာသာဒ်ကဲ့သို့ တပ်အပ်သော စုလစ်မွန်းချွန်တို့ဖြင့် တင့်တယ်ကုန်၏။ ထိုစုလစ်မွန်းချွန်တို့သည် ရွှေဖြင့်လည်းကောင်း၊ ငွေဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဖလံဖြင့်လည်းကောင်း၊ ကြောင်မျက်ရွဲဖြင့်လည်းကောင်း ပြီးကုန်၏။ ထိုဂူလိုက်၏အတွင်း၌ မနောမယမည်သော ဆင်မျိုးတို့သည် အမြဲ နေကုန်၏။ ရုစာဂီရီ ဆင်မင်းလည်း တစ်ရံတစ်ရံ ပျော်စံလာ၏။ မန္တာကီရိရေကန်နှင့် နန္ဒာဂူ၏အကြား၌လည်း သုပ္ပတိဋ္ဌ မည်သော ပညောင်ပင်မင်းသည် သန့်ရှင်းစွာ ပေါက်ရောက်လေ၏။ အလွန် ထူထပ်သော ရွက်ချပ်၊ စိပ်သော ရွက်ချပ် ရှိသည်ဖြစ်၍ ချမ်းမြေ့သောအရိပ်လည်း ရှိ၏။ ထိုပညောင်ပင်စည်ရင်း၌ မြစ်ပျဉ်းတို့သည် လူတို့ပြုလုပ်သော မုခ်လိုက်ဝကဲ့သို့ လှပညီညွတ်စွာ ရှစ်ရာမျှ လောက်ဖြစ်၍ တည်ကုန်၏။ ထိုမန္တာကီရိ ရေကန်၏ အနောက်မျက်နှာတွင် သာယာသောမြေအဖို့၌ အမြင့်အားဖြင့် ရှစ်ယူဇနာ၊ ရိပ်ဝန်း-တစ်ဆယ့်ခြောက်ယူဇနာရှိသော သုဒဿနမည်သော အင်ကြင်းပင်သည် အခက်ချင်းယှက်ကာ သွယ်လျက် တင့်တယ်စွာ ပေါက်ရောက်၏။ ထိုအင်ကြင်းပင်ကို ရံပတ်လျက် ခုနစ်ထပ်သော အင်ကြင်းပင်အစဉ်တို့သည် ဝန်းကျင်ခက်လက် ယှက်ကာစပ်ကာ တည်ကုန်သည်ဖြစ်၍ နေခြည်တစ်ပေါက်မျှ မရောက်မထိုး လူမိုး၍ထားသော တန်ဆောင်းမဏ္ဍပ်ကဲ့သို့ ဖြစ်ကုန်၏။ ပန်း၏ ပွင့်ချပ်ဝတ်မှုန်တို့ဖြင့် ဖြန့်ကြဲအပ်သည်ဖြစ်၍ အလွန် မွေ့လျော်ဖွယ်ရှိသော မြေအခင်းရှိ၏။

၂-တိရစ္ဆာန်ဂတိကိုပြခြင်း

ရုစာဂီရီဆင်မင်း

ထိုအင်ကြင်းတောအုပ်၌ ရုစာဂီရီအမည်ရှိသော ဆင်မင်းသည် ဆင်သင်းအရွေ့နှင့်တကွ မှီခိုစံနေ၏။ ထို ဆင်မင်းကား ငွေစိုင်တုံးကဲ့သို့ ကိုယ်အလုံးဆွတ်ဆွတ်ဖြူ၏။ အရောင်ခြောက်သွယ်ထွက်သော အစွယ်လည်းရှိ၏။ ဆုန်းဟင်းသပြဒါး ရေးသားသကဲ့သို့ နီမြန်းသောခြေသည်းလက်သည်းလည်းရှိ၏။ အလုံးစုံသော ပတ်ယတ်သဏ္ဍာန် ကြန်အင်လက္ခဏာတို့နှင့်လည်း ပြည့်စုံ၏။ သတ္တပတိဋ္ဌိတ ဟု ဆို

အပ်သော အစွယ်နှစ်ချောင်း၊ ခြေလေးချောင်း၊ အမြီးတည်းဟူသော ခုနစ်ပါးသော တည်ခြင်းလည်းရှိ၏။ အလိုရှိတိုင်း အရုပ်သဏ္ဍာန်ကို ဖန်ဆင်းနိုင်၏။ တန်ခိုးအာနုဘော် လည်းရှိ၏။ ဖြူသောအဆင်းရှိသော ဆင်ထီးဆင်မ၊ ရွှေ အဆင်းရှိသော ဆင်ထီးဆင်မ၊ ညိုသောအဆင်းရှိသော ဆင်ထီးဆင်မ၊ နီသောအဆင်းရှိသော ဆင်ထီးဆင်မ၊ မည်းနက်သော အဆင်းရှိသော ဆင်ထီးဆင်မ အစရှိသောအားဖြင့် ဆင်အပေါင်းရှစ်ထောင်တို့သည် ဝန်းရံခစား၍ နေရ၏။ အကြင်အခါ၌ ရုစာဂီရီဆင်မင်းသည် မန္တာကီရိရေကန်သို့ ရေချိုးရန်သက်လို၏။ ထိုအခါ ကာဠာဝက ဆင်မျိုးတို့သည် ခရီးလမ်းကို သန့်ရှင်းအောင် သုတ်သင်ကြကုန်၏။ သုတ်သင်ပြီး ခရီးသန့်ရှင်းမှ ဆင်မင်းသည် ဆင်သင်းအပေါင်းရံလျက် သက်နှင်းကြင်ဖော်ဖြစ်သော မျိုးမြတ်ဒေဝီ နာဂိညက်ထွား ဆင်မိဖုရားတို့၏အလယ်ဖြင့် တင့်တယ်စွာလိုက်လျက် ရေကန်သို့သက်တော်မူ၏။

ထိုအခါ လက်ဝဲလက်ကျာမှ ဝန်းရံကာလိုက်ရသော ဆင်သင်းတို့သည်လည်း ရေသို့ဆင်း၍ ဦးကင်းချင်းယှဉ်လျက် ကျောချင်းမှီလျက် အစွယ်ချင်း ယှက်ကာယှက်ကာ ရေစမ္ဗယ်ရာ၌ ရန်သူမလာအောင် ကာရံ၍စောင့်နေကုန်၏။ အချို့သော ဆင်တို့ကလည်း ကောင်းမွန်နုထွားသော ကြာရိုးကြာစွယ်ကိုယူ၍ ဆက်ကြကုန်၏။ အချို့သော ဆင်တို့လည်း စံပယ်မြတ်လေးစသော ပန်းတို့ကိုဆွတ်ခြွေလျက် ဆက်ကြကုန်၏။ အချို့သော ဆင်တို့လည်း ဆင်မင်း၏ကိုယ်၌ ရေသွန်းခြင်း၊ ကြေးတွန်းခြင်းတို့ကို ပြုကြကုန်သတည်း။

ယင်းသို့ ရေသဘင်မြူးရွှင်ပြီး၍ ရေမှတက်သောအခါ ကန်၏အရှေ့မျက်နှာ၌တည်သော သုပ္ပတိဋ္ဌမည်သော ပညောင်ပင်ရိပ်ခွင်သို့ ဝင်တော်မူ၏။ ရှစ်ထောင်မျှလောက်သော ဆင်ရံအပေါင်းတို့သည်လည်း နှာမောင်းဖြင့် ကြာရိုးကြာပန်းတို့ကိုပွေ့ယူလျက် အတူလိုက်၍ သောက်ကာစားကာ နေကြကုန်၏။ ဆောင်ယူခဲ့သော ကြာစွယ် ကြာရင်းတို့ကို ဆင်မင်းအားလည်းကောင်း မိမိ၏ ချစ်ကျွမ်းဝင်သော ဆင်မအမျိုးတူတို့အားလည်းကောင်း ပေး၍စားကြကုန်၏။ ဤသို့သောနည်းအားဖြင့် စားသောက်ရွှင်ပျ မြူးထူးကြလျက် မိုမ်းလေးလအခါဝယ် နန္ဒာအမည်ရှိသော ဂူလိုက်၌ပျော်စံ၍၊ ဟေမန္တိက ဆောင်းလေးလအခါ သာယာလှစွာသော သုပ္ပတိဋ္ဌမည်သော ပညောင်ပင်ရင်း၌ မှီတင်းတည်နေ၍၊ နွေလေးလအခါတို့၌ကား သာယာလှသော အင်ကြင်းမြို့၌ နေထိုင်ပျော်ပါးကြကုန်၏။

အရှင်သာရိပုတ္တရာ လေနာနှင့်ကြာစွယ်

ထိုအကြောင်းအရာကို အဘယ် သာဓကဖြင့် သိရသနည်းဟူမူကား ငါတို့ဘုရား၏လကျာရုံဖြစ်သော အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် တစ်ရံသောအခါ လေနာရောဂါသည် ကြီးကျယ်စွာဖြစ်လာ၏။ ဆေးသမားက 'ဤရောဂါသည် ကြာစွယ်ကိုသုံးဆောင်ရလျှင် ချမ်းသာရပါမည်' ဟူ၍လျှောက်၏။ ထိုစကားကိုကြားသော် အရှင်မောဂ္ဂလာန်က 'အရှင်ဘုရား၊ ကျွန်ုပ် မန္တာကိရိယာသုံးသွား၍ ကြာစွယ်ကိုဆောင်ပါအံ့' ဟု ဝန်ခံပြီးလျှင် ကောင်းကင်ခရီးဖြင့်ကြွခဲ့၍ ရေကန်သို့ရောက်သောအခါ ဤသို့ကြံ၏။ ဤရေကန်၌ကျက်စားသော ရုစာဂိရိဆင်မင်းသည် အလွန်ကြီးသော တန်ခိုးရှိ၏။ ငါသည် သက်ဆင်း၍ ကြာစွယ်ကိုယူဘိမူကား ငါ့အား နှောင့်ယှက်ဘိရာ၏။ ထိုရုစာဂိရိ ဆင်မင်းကို ထိတ်လန့်စေပြီးမှယူသော် သင့်ရာ၏ဟုကြံပြီးလျှင် ရုစာဂိရိဆင် မင်း၏ ကိုယ်သဏ္ဍာန်ထက် နှစ်ပြန်ထက် ကြီးမားသော ဆင်ပြောင်ကြီး၏သဏ္ဍာန်ကို ဖန်ဆင်းတော်မူပြီးလျှင် ဆင်ရံတစ်သောင်းခြောက်ထောင်နှင့်တကွ ကောင်းကင်ထက်မှ ကျက်စားလှည့်လည်ဟန်ပြု၍ပြ၏။

ထိုနိမိတ်တရပ်ကိုမြင်သောအခါ ရုစာဂိရိမင်းလည်း ဤသို့ကြံ၏။ မိုဃ်းယံမှ ယခု သက်၍ကျက်စားလာသော ဆင်မင်းသည် ငါ့ထက်လည်း တစ်ပြန်ကြီး၏။ အခြံအရံလည်း တစ်ပြန်ထက်များ၏။ ငါ့အား နှိပ်စက်ခြင်းငှာလာလေယောင်တကားဟုကြံ၍ အလွန် ထိတ်လန့်၏။ ထိုအခါမှ ရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်လည်း ဆင်၏သဏ္ဍာန်ကိုကွယ်စေပြီးလျှင် ပကတိသော ကိုယ်တော်၏သဏ္ဍာန်ကိုပြုလျက် ကြာရုံ၏အထက်၌ ထက်ဝယ်နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ရုစာဂိရိ ဆင်မင်းလည်း ဤသို့ကြံ၏။ ကောင်းကင်ယံ၌ အခြံအရံနှင့်တကွ ပြန်ကြွလှည့်လည်သော ဆင်ကား ပြကတေသော ဆင်မဟုတ်။ ဘုရားသခင်၏ ကိုယ်စားဖြစ်သော ရဟန်းပေတည်း-ဟု အောက်မေ့မိ၍ မိမိ၏အဆင်းသဏ္ဍာန်ကိုပယ်ပြီးလျှင် လုလင်၏အသွင်ကိုဖန်ဆင်း၍ ခြေကျဉ်း၊ လက်ကြပ်၊ လက်စွပ်၊ နားတောင်း စသော တန်ဆာကို ဆင်ယင်လျက် အရှင်မောဂ္ဂလာန်ရှိရာသို့လာ၍ ရှိခိုးကာနေလေ၏။

ထိုအခါ အရှင်မြတ်ကလည်း 'ဆင်မင်းသည်ကား တန်ခိုးကြီးပေစွတကား' ဟူ၍ ပြောဆိုချီးမွမ်း၏။ ဆင်မင်း

ကလည်း 'အရှင်ဘုရား' အကျွန်ုပ်တို့ တိရစ္ဆာန်ဇာတ်ဖြစ်သောသူတို့၏ တန်ခိုးသည် အရှင်မြတ်တို့၏တန်ခိုးနှင့်စာနာမှု အဘယ်မှာ ကြီးနိုင်အံ့နည်း။ ကျားသစ်ငယ်နှင့် ကေသရာဇာ ခြင်္သေ့မင်းကဲ့သို့သာဖြစ်ပေ၏။ သို့ရာတွင် အရှင်မြတ်သည် အဘယ်အလိုငှာ ကြွလာတော်မူသနည်း' ဟု မေးလျှောက်၏။ အရှင်မြတ်က 'ကြာစွယ်ကိုအလိုရှိ၍ ကြွလာကြောင်း'ကို မိန့်တော်မူလျှင် တစ်ဦးသော ကာဠာဝက ဆင်ကိုယူဆောင်စေ၍ နုထွတ် ကောင်းမြတ်သော ကြာစွယ်ကို စင်ကြယ်စွာဆေးပြီးမှ အရှင်မြတ် သီတင်းသုံးရာသို့ရောက်အောင် ကျောက်ကုန်းဖြင့်ဆောင်၍ ပို့ချေဟု စေပေ၏။

ထိုဆင်လည်း ဆင်မင်း၏အာဏာအတိုင်း အရှင်မောဂ္ဂလာန်၏နောက်တော်မှ ကောင်းကင်ခရီးဖြင့်လိုက်လာ၍ သာဝတ္ထိမြို့၏အနီးသို့ရောက်မှ မြေသို့သက်၍ အရှင်မြတ်အား ကပ်လျှူခဲ့၍ ပြန်လေ၏။ နောင်သောအခါ ဆင်သက်ရာအရပ်၌ စေတီတည်ထားလေသည်။ (ထိုစေတီကို 'နာဂေါရောဟနစေတီ'ဟု သမုတ်လေသတည်း)။ အရှင်မောဂ္ဂလာန်လည်း ထိုကြာစွယ်ကို အရှင်သာရိပုတ္တရာအား ဘုဉ်းပေးစေသော် လေနာရောဂါသည် ချမ်းသာခြင်းသို့ ရောက်လေ၏။ ကြွင်းသော ကြာစွယ်များကို တစ်ပါးသော ရဟန်းတို့လည်း ဘုဉ်းပေးသုံးဆောင်ရကုန်၏။ ထိုကြာစွယ်မှဖြစ်သော ကြာပျားရည်တို့သည် ပြကတေသော ပျားလဘို့အရသာကဲ့သို့ လွန်စွာ ချိုမြိန်ကောင်းမြတ်၏။ တစ်ထွာမျှ လောက်သော ကြာစွယ်အပိုင်းမှ ထွက်သောအရည်သည် သပိတ်ပြည့်မျှ ရကုန်သတည်း။ ထို့ကြောင့် လောကဗညတ္တိကျမ်း၌-

"ယထာ ခုဒ္ဒံ မဓုအနေလကံ ဝေပေဝသာဒူနိ ဝိဒတ္ထိ မတ္တေ ခဏ္ဍေပတ္တပူရော ရသော ဟောတိ"
ဟူ၍ မိန့်ဆိုသည်။ ။ခုဒ္ဒံ၊ ချိုမြိန်သော။ အနေလကံ၊ ပျားကောင်မရှိသော။ မဓုယထာ၊ ပျားလဘို့ကဲ့သို့။ ဝေပေဝ၊ ဤအတူလျှင်။ သာဒူနိ၊ ချိုမြိန်ကောင်းမြတ်ကုန်၏။ ဝိဒတ္ထိမတ္တေ၊ တစ်ထွာမျှလောက်သော။ ခဏ္ဍေ၊ အပိုင်း၌။ ပတ္တပူရော၊ သပိတ်ပြည့်မျှသော။ ရသော၊ ကြာရည်သည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ ။(ဤကား ရုစာဂိရိဆင်မင်းအခဏ်းတည်း)။

ဥပေါသထဆင်မင်း

ဤမှတစ်ပါးလည်း ရွှေတောင်ကြီး၏ တောင်တက်နံပါးဖြစ်သော သမကဏ္ဍိကမည်သော မြေညီတောအုပ်၌

* ဝိနည်းမဟာဝါပါဠိတော် ၆-ဘေသဒ္ဒကုန္ဒက ၂၇၇၊ ၂၇၈-တို့၌ ကာယဉာဏာမာမေဓောဟောတိ-ဟု ဆိုသည်။

စကြဝတေးမင်းတို့သာ စီးခြင်းငှာထိုက်သော ရွှေအဆင်းနှင့် တူသော ဥပေါသထမည်သော ဆင်မင်းသည် များစွာကုန်သော ဆင်ရွှေ၊ ဆင်ဝါ၊ ဆင်ပြာ၊ ဆင်နီ၊ ဆင်စိမ်း၊ ဆင်နက် အပေါင်းတို့ကို စိုးအုပ်လျက်နေ၏။ ထိုဥပေါသထဆင်မင်းအား မဟာသုဘဒ္ဒါ၊ ဣန္ဒသုဘဒ္ဒါမည်သော သမီးတော်နှစ်ဦးတို့သည် ရှိကုန်၏။ ထိုနှစ်ဦးသော ဆင်မတို့သည် ရုစာဂိရိမည်သော ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်း၏ မိဖုရားတည်း။ ကောင်းကင်သို့ သွားခြင်း၊ နာနာရုပ် ဖန်ဆင်းနိုင်ခြင်းတည်း ဟူသော တန်ခိုး အာနုဘော်နှင့်လည်း ပြည့်စုံကြကုန်၏။ ဤဥပေါသထ ဆင်မင်းသည် ဆဒ္ဒန်အိုင်အနီးဖြစ်သော သုပ္ပတိဋ္ဌမည်သော ပညောင်ပင်ရင်း၌လည်းနေ၏။

ဂန္ဓဆင်မင်း

ဤမှတစ်ပါးလည်း ဤရွှေတောင်ကြီး၏ နံပါးတစ်ခုသော ကျောက်လိုဏ်၌ ဖက်ရွက်ကဲ့သို့စိမ်းသော အဆင်းရှိသော ဂန္ဓဆင်မင်းသည် မိမိအဆင်းနှင့်တူသော ဆင်၊ အဆင်းမတူသော ဆင်အပေါင်းတို့ကို စိုးအုပ်လျက် မင်းလုပ်ကာ နေ၏။

ဟေမဆင်မင်း

တစ်ခုသော တောအုပ်၌လည်း ရွှေသားနှင့်တူသော ဟေမဆင်မင်းသည် ဆင်သင်းအများ ဝန်းရံလျက် စမ္ဗယ်တည်နေကြ၏။ ဤသို့လျှင် ထိုဆင်တို့သည် ရှေးဘဝ၌ ကုသိုလ် အကုသိုလ်ကံ ရောသော မိဿက ကံကြောင့် ထိုတိရစ္ဆာန်ဘုံ၌ဖြစ်သော်လည်း ပဝတ္တိအခါ ချမ်းသာသော အကျိုးကိုပေးနိုင်သော ကုသိုလ်ကံအဟုန်ကြောင့် ပြည့်စုံစွာသော ကာမချမ်းသာကိုခံစားလျက် အဆင်းဖြင့်လည်း ထူးပြားစွာဖြစ်ကုန်၏။ ထို့ကြောင့် ဆဂတိဒီပနိ၌-

“ဂိဟိဝေါ မိဿကံ ကုသလာ ကုသလကမ္မံ ကတွာ တိရစ္ဆာန ဂတိယံ နိဗ္ဗတ္တာပိ တထာဝိဓံ ဣဿရိယာမိ ပစ္စံ သမ္ပတ္တိ အနာဘဝန္တိ”
ဟူ၍ မိန့်ဆိုသည်။

ဝဠာဟကမြင်းအာဇာနည်

အနောတတ်အိုင်ကိုရသော တောင်ငါးလုံးတို့တွင် စိတ္တကုဋတောင်၏နံပါး ပတ္တမြားဂူလိုဏ်၌ တိမ်တိုက်မှ သံသေဒဖြစ်ပွားသော ဝဠာဟကမည်သော မြင်းအာဇာနည်သည် နေ၏။ ထိုမြင်းသည် ခရုသင်းပွတ်သစ်ကဲ့သို့ ဖြူနစ်သော

ကိုယ်အဆင်းရှိ၏။ သက်တင့်ရေးကဲ့သို့ သေးသွယ်လှပသော လည်မွှေး မှင်ဆံလည်းရှိ၏။ အလုံးစုံချီးမွမ်းအပ်သော ကောင်းမြတ်သော ကြန်အင်လက္ခဏာနှင့်လည်း ပြည့်စုံ၏။ မြက်မျိုးဟူသမျှတို့၌ ကျက်စားလျက် တစ်ရံတစ်ရံလည်း တိမ်ယံတိမ်ညွန့်ကိုစားလျက် မြင်းအမျိုးမျိုးတို့ကို စိုးအုပ်၍ နေ၏။

အိုင်ကြီး ၇ အိုင်

ထိုရွှေတောင်ကြီး၏ မြောက်ဘက် မန္တာကိနီအိုင်မှ လွန်သော် အနောတတ္တ၊ ဆဒ္ဒန္တ၊ သီဟပပပါတ၊ ကုဏာလ၊ ရထကာရ၊ ကဏ္ဍမုဏ္ဍဟူသော အိုင်ကြီး ခုနစ်အိုင်တို့သည် တည်ကုန်၏။

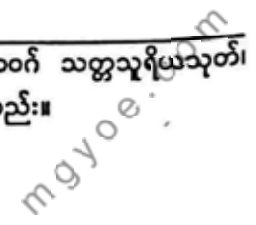
ဟိမဝန္တာတောင်

ဤအိုင်ကြီးတို့၏ မြောက်ဘက်၌ကား အစောက်ယူနောငါးရာရှိသော ဟိမဝန်တောင်မင်းသည် တည်၏။ ဤတောင်ကိုရံလျက် လူစီမံသကဲ့သို့ အနိမ့်အမြင့် အဆင့်ဆင့် တင့်တယ်သော တောင်အပေါင်းတို့သည် ရှစ်သောင်းလေးထောင်မျှလောက် တည်ကုန်၏။ ထိုတောင်၏အကြား အကြား၌လည်း မပြတ်စီးဆင်းသော မြစ်ငယ်တို့သည် ငါးရာမျှလောက် တည်ကုန်၏။

ခြင်္သေ့ ၅ မျိုး

ထိုဟိမဝန္တာ၏အရံဖြစ်သော တောင်လိုဏ်ခေါင်းတို့၌ ကြီးသော တန်ခိုးရှိကုန်သော ခြင်္သေ့တို့သည် နေကုန်၏။ ထိုခြင်္သေ့တို့၏အမျိုးကား ကာဠခြင်္သေ့၊ တိဏခြင်္သေ့၊ ပဏ္ဍုခြင်္သေ့၊ ကေသရခြင်္သေ့၊ နရခြင်္သေ့ဟူ၍ ငါးမျိုးအပြားရှိ၏။ ထိုငါးမျိုးတို့တွင် ကာဠခြင်္သေ့သည် မည်းနက်သော အဆင်းရှိ၏။ တိဏခြင်္သေ့သည် မြက်သစ်ရွက်ကဲ့သို့ စိမ်းသော အဆင်းရှိ၏။ ပဏ္ဍုခြင်္သေ့သည် ဖက်ရွက်ကဲ့သို့ ဝါဖျော့သော အဆင်းရှိ၏။ ထိုခြင်္သေ့သုံးဦးတို့သည် မြက်သစ်ရွက်ကို စားကြကုန်၏။ ကေသရခြင်္သေ့ကား တစ်သိန်းထိုက်သော ကမ္မလာနီဖြင့် ရစ်ရံသကဲ့သို့ လည်ဆံအမွှေးတို့သည် ရှိကုန်၏။ ချိတ်ရည်ဟင်းသပြဒါးသွေးကဲ့သို့သော အရေးနှစ်ကြောင်းတို့သည် နှာခေါင်းဝမှသည် ဦးခေါင်းသို့တက်၍

* သတ္တကရုံတ္တရပါဠိတော်=၇= မဟာဝဂ် သတ္တသုရိယသုတ်၊ ၄၁၆ လာ။ အိုင်ကြီးခုနစ်အိုင်တို့တည်း။

နားရွက်အကြားဖြင့်သွားပြီးသော် ကျောက်ကုန်းရိုးကို ပေါ်စေလျက် တစ်ဖက်အကြောင်းလာခဲ့၍ အင်္ဂါဇာတ်သို့ရောက်မှ လကျာရစ်လည်၍ တည်၏။ ထိုနီသော အမွေး၏အပါး၌ လည်း သက်တင့်ရေး၏ပမာ စိမ်းဝါသောအမွေးတို့သည် တည်ကုန်၏။ ထိုမှကြွင်းသော အမွေးတို့သည် ငွေရောင် အသွေးကဲ့သို့ ဖွေးဖွေးဖြူကုန်၏။ ထိုခြင်သောကား ဆင်မှ တစ်ပါးသော သတ္တဝါတို့၏ အဆီအသားကို စား၏။ နရ ခြင်သောကား၊ နှုတ်ရားသခင် တို့ပွင့်တော်မူသော အခါ၌သာ ဖြစ်၏။ မျက်နှာကား ခြင်သောကားတို့၏။ ကိုယ်မူကား လူ၏ သဏ္ဍာန်ကဲ့သို့ရှိ၏။ အဝတ် တန်ဆာတို့ဖြင့် တင့်တယ်စွာ ဆင်၏။ သတ္တဝါတို့၏အသားကို စားကုန်၏။ ထိုငါးမျိုး တို့တွင် ကေသရခြင်သော အလွန်တန်ခိုးကြီးသည်ဖြစ်၍ အလုံးစုံသော ခြေလေးချောင်း ခြေနှစ်ချောင်းရှိသော တိရစ္ဆာန်အပေါင်းကို စိုးအုပ်နှိမ်နင်းလျက် နေ၏။

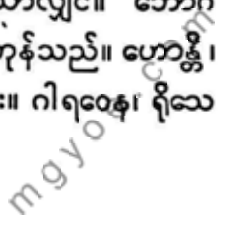
ဥသဘန္ဓားမင်း

ထိုဟိမဝန္တာ၏အရံဖြစ်သော တောင်တစ်လုံး၏နံပါး၌ ရွှေသားအတိပြီးသော လိုဏ်သည်ရှိ၏။ ထိုလိုဏ်၌ သုရ ဘိယမည်သော အာဇာနည်ယုဥသဘန္ဓားမင်းသည် နွားသင်း အပေါင်းတို့နှင့်တကွနေ၏။ ကျွဲ၊ နွား၊ ကြံ၊ စိုင်း၊ ဆိတ်၊ သိုး အစရှိသော သတ္တဝါတို့ကို အစိုးရ၏။ ထိုနွားမင်းကား မန္တာဂီရိတောင်၌နေသော ပရမေသရာမည်သော ဘုမ္မစိုးနတ် ကြီး၏ စီးတော်ယာဉ်တည်း။

နဂါးများ

ဟိမဝန္တာတော၏ တောင်လိုဏ်ခေါင်းတို့၌ တိရစ္ဆာန် မျိုးဖြစ်သော တောင်နေ နဂါးတို့သည် ရှိကြကုန်၏။ ထို သတ္တဝါတို့၏အကြောင်းကံကို ဆဂတိဒီပနီ၌ ပြသည်ကား-
 "ဟံသာ ပါရေဝတာဒိနံ၊ ဂဒြဘာနပ္ပိ ယောနိသု။
 ဇာယန္တေ ကာမရာဂေန၊ မုဠာ ကိတာဒိယောနိသု။
 သပ္ပကောဓုပနာဟေဟိ၊ မာနထဒ္ဓါ မိဂါမိပါ။
 ဂဒြဘသောဏယောနိသု၊ အတိမာနေန ဇာယရေ။
 မစ္ဆေရော ဥသုယကောစာပိ၊ မဉ္ဇဝါနရ ဇာတိသု။ပ။
 ကာမရာဂေန၊ ကာမဂုဏ်၌ တပ်မက်သော ရာဂ ကြောင့်။ ဟံသာပါရေဝတာဒိနံ၊ ဟင်္သာ၊ ခို အစရှိသည်တို့ ၏လည်းကောင်း။ ဂဒြဘာနပ္ပိ၊ မြည်းတို့၏လည်းကောင်း။ ယောနိသု၊ အမျိုးတို့၌။ ဇာယန္တေ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ မုဠာ၊ မိုက်မဲတွေဝေကုန်သောသူတို့သည်။ ကိတာဒိယောနိသု၊

ကင်း၊ သန်း၊ ဇောက်ဖတ် အစရှိသောအမျိုးတို့၌။ ဇာယန္တေ၊ ကုန်၏။ ကောဓုပနာဟေဟိ၊ အမျက်ထွက်ခြင်း ရန်ညှိုး ဖွဲ့ခြင်းတို့ကြောင့်။ သပ္ပါ၊ မြေဟောက် မြေငန်းတို့သည်။ ဇာယန္တေ၊ ကုန်၏။ မာနထဒ္ဓါ၊ မာခက်ထန်ခြင်းကြောင့်။ မိဂါမိပါ၊ ခြင်သောကုန်၏။ အတိမာနေန၊ အလွန်သော မာန်ကြောင့်။ ဂဒြဘသောဏယောနိသု၊ မြည်းမျိုး ခွေးမျိုး တို့၌။ ဇာယရေ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ မစ္ဆေရောစ၊ ဝန်တိုတတ်သော သူသည်လည်းကောင်း။ ဥသုယကောစာပိ၊ ငြူစု စောင်း မြောင်းတတ်သော သူသည်လည်းကောင်း။ မဉ္ဇဝါနရဇာတိ သု၊ ကြောင်မျိုး မျောက်မျိုးတို့၌။ ဇာယန္တေ၊ ကုန်၏။ ယေစ နရာ၊ အကြင်သူတို့သည်။ စပလာ၊ လျှပ်ပေါ်ကုန်၏။ မုခရာ၊ နှုတ်ထွက်ကြမ်းတမ်းကုန်၏။ အလဇာစ၊ အရှက်လည်းမရှိ ကုန်။ တေနရာ၊ ထိုသူတို့သည်။ ကာကယောနိသု၊ တော ကျီးကန်း၊ ကျီးအမျိုးတို့၌။ ဇာယန္တေ၊ ကုန်၏။ ပါပကမ္မိယော မကောင်းမှုကို ပြုလေ့ရှိကုန်သော။ ယေသတ္တာ၊ အကြင် သတ္တဝါတို့သည်။ ဟတ္ထိအဿ ဂဝါဒိနယေဝ၊ ဆင်၊ မြင်း၊ နွား၊ ကျွဲ အစရှိသည်တို့ အားသာလျှင်။ ဝေ၊ ဗန္ဓန၊ တာလနာဒိ၊ ညှဉ်းဆဲခြင်း၊ နောင်ဖွဲ့ခြင်း၊ ရိုက်သတ်ခြင်း အစရှိသည်တို့ကို။ ကရောန္တိ၊ ပြုကုန်၏။ တေသတ္တာ၊ ထို သတ္တဝါတို့သည်။ ခဇန ဝိစ္ဆိကာယော၊ ကိုက်ခဲတတ်သော ကင်းပုစွန်တို့သည်။ ဘဝန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ မဉ္ဇာရဂေါမာယု အစ္စ၊ ကစ္စ၊ ဗကာဒယော၊ ကြောင်၊ မြေခွေး၊ ဝံ၊ ဖျံ၊ ဗျိုင်း အစရှိကုန်သော။ ဇေတေသတ္တာ၊ ထိုသတ္တဝါတို့သည်။ ဗျုဂ္ဂါဟုတွာ၊ ကျားဖြစ်ကုန်၍။ ဇာယန္တေ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ ယေနရာ၊ အကြင်သူတို့သည်။ မံသဘောဇနပ္ပိယာ၊ သားစိမ်း စားခြင်း၌ ချစ်ခင်ကုန်၏။ ကောဓနာစ၊ အမျက်လည်းကြီး ကုန်၏။ မစ္ဆရိနောစ၊ ဝန်လည်းတိုကုန်၏။ တေနရာ၊ ထို သူတို့သည်။ ဗျုဂ္ဂါဒယော၊ ကျား၊ သစ်၊ ခြင်္သေ့၊ အစရှိသည် တို့သည်။ ဘဝန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ ယေနရာ၊ အကြင်သူတို့ သည်။ ဒါနပ္ပိယာ၊ ပေးကမ်းလှူဒါန်းခြင်း၌ ချစ်ခင်ကုန်၏။ ဝါ၊ အလှူပေးလေ့ရှိကုန်၏။ အထ၊ ထိုသို့အလှူပေးလျက်။ ကောဓနာစ၊ အမျက်လည်းကြီးကုန်၏။ ဒဋ္ဌဒေါသာ၊ ခက် ထန်သော စောင်းမာန်လည်းရှိကုန်၏။ တေနရာ၊ ထိုသူ တို့သည်။ နာဂမဟိဒ္ဓိကာ၊ တန်ခိုးကြီးသော နဂါးတို့သည် ဟောန္တိ၊ ကုန်၏။ နာဂါဟုတွာပိ၊ နဂါးဖြစ်သော်လည်း။ ဒါနတောစ၊ အလှူပေးသောကြောင့်သာလျှင်။ ဘောဂ ဗဟုလာ၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာ ရတနာများကုန်သည်။ ဟောန္တိ၊ ကုန်၏။ ပဋိဂ္ဂါဟကာနံ၊ အလှူခံတို့အား။ ဂါရဝေန၊ ရိုသေ

ခြင်းကြောင့်၊ ပြဿန္တစွာပရိဝါရာ၊ ရှိသေတုံဝပ်များမြတ်သော အခြေအရံရှိကုန်သည်။ ဟောန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ ဤသို့လာသော ဂါထာတို့ကားများ၏။ အလိုရှိမှု ထိုကျမ်း၌ယူလေကုန်။

၃-၆၃၀ ဂတိကိုပြခြင်း

ဒေဝဂတိကိုပြသောအရာ၌ကား မဟောသရနတ်

ဤဇမ္ဗူဒီပါကျွန်း၌ နေကြသော ဘုမ္မဋ္ဌနတ်တို့တွင် မဟောသရ အမည်ရှိသောနတ်သည် ဟိမဝန္တာတော၏ အတွင်းမန္တာဂိရိအမည်ရှိသောတောင်၌ ကမ္ဘာဦးကပင်ဖြစ်၏။ ရှေးရှေးသော ဘုရား-ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့၏အထံ၌ ကြီးနံ့၍ ဆည်းပူးခဲ့သော ကုသိုလ်ထူးရှိသည်ဖြစ်၍ ဇမ္ဗူဒီပါကျွန်း၌ ရှိကုန်သော ဘုမ္မစိုး-ရက္ခစိုးနတ်အမျိုးတို့ကို ပိုင်စိုးအုပ်ချုပ် ရသော နတ်တို့၏ အကြီးဖြစ်၏။ ထိုမဟောသရနတ်သည် အယူဖောက်ပြန်လျက် ဤသို့သော စိတ်အကြံဖြစ်၏။ ငါ သည် ဤမည်သော ဌာန၌ နတ်အစုအဝေး ဖြစ်စေလိုသော် ဖြစ်လာ၏။ လူတို့၏ မြို့ရွာ ဖြစ်စေလိုသော်လည်း ဖြစ် လာရ၏။ ထို့ကြောင့် ဤလောကကို ငါပြုပြင်တတ်၏။ ငါသည် မကောင်းကျိုး၊ ကောင်းကျိုးကို ပေးနိုင်၏။ ငါသာ လျှင် အစိုးရ၏။ ငါ့ထက်ကြီးမြတ်သူ မရှိဟူ၍ အယူရှိ၏။ ဘုရားမဖြစ်သောအခါ၌ သတ္တဝါတို့သည် ဤနတ်မင်းကို သာ ပူဇော်ကြ၏။ အလွန်လည်း တန်ခိုးအာနုဘော်ကြီး၏။ အကြင်အကြင်သို့သော ကိစ္စကို အလိုရှိအံ့၊ ထိုထိုကိစ္စသည် ပြီးပြည့်စုံသည်သာဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ကာလရှည်လျားမှား သော နှလုံးသွင်းခြင်းရှိ၏။ ဘုရားဖြစ်သောအခါလည်း ထိုသို့သော နှလုံးသွင်းသဖြင့်သာ လှည့်လည်ကာနေ၏။

ထိုငါတို့ဂေါတမ မြတ်စွာဘုရား ထင်ရှားဖြစ်တော် မူ၍ ကပိလဝတ်ပြည်၏အနီး တောအုပ်ကြီး၌ မဟာသမယ သုတ်ကို ဟောတော်မူသောအခါ များစွာကုန်သော နတ် တို့၏ အစည်းအဝေးသည်ဖြစ်၏။ ထိုအခါ ဘုမ္မစိုးနတ် တစ်ထောင့်ငါးရာသည် အရံရှိသော နန္ဒိကာလအမည်ရှိသော နတ်၊ မဟာကာလ အမည်ရှိသော နတ်၊ ဤနတ်အပေါင်း ခြံရံလျက် မိမိ၏ မြောက်သားကြီးဖြစ်သော ဥမ္မာဒေဝီအမည် ရှိသော နတ်မိဖုရားနှင့်တကွ အလုံးစုံသော လောကကို လှည့်ပတ်၍ ကြည့်လတ်သော် တစ်သောင်းသော စကြဝဠာ တိုက်၏ အတွင်း၌ အရှင်မရှိ ဆိတ်ငြိမ်သောနတ်တို့၏

ဗိမာန်ကိုမြင်လျှင် ဤဗိမာန်ရှင် နတ်တို့ကား ဘယ်သို့သွား သနည်းဟု ကြည့်လတ်သော် ကပိလဝတ်ပြည် မဟာဝုန် တော၌ သာကီဝင် မင်းသား ရဟန်းအပေါင်းတို့အား လည်း ကောင်း၊ နတ်အပေါင်းတို့အားလည်းကောင်း၊ တရားဟော လျက် နေတော်မူသော ဘုရားသခင်၏ အထံ၌ ခြံရံ၍ တရားနာလျက် နေကြသည်ကို မြင်လေ၏။

ထိုအခါ ဤရဟန်း ဂေါတမကား လူအပေါင်းတို့အား တရားဟောလျက် မိမိအလိုသို့ဆောင်၏။ ငါသည် ဤလူ နတ်တို့အား တရားနာပြီးသောအခါ ငါ၏အဆုံးအမဖြင့် ဖုံးလွှမ်း၍ ပြလိုက်ဦးအံ့၊ ရှင်ဂေါတမ ဟောကြားသော တရား၏ အန္တရာယ်ကို ငါပြုဦးအံ့၊ ဟု ကြံပြီးလျှင် မိမိတွင် ပါသော နတ်ပရိသတ်တို့ဝင်၍ နီ၊ ဖြူ၊ ကြောင်၊ ကျား၊ ဆန်းပြားသော အထည်တို့ကိုယူ၍ ကိုယ်၌ကပ်ပြီးလျှင် ကြီးစွာသောမြွေကို ဦးခေါင်း၌ ရစ်ပတ်လျက် လက်တစ်ဖက် က အိုးခြမ်းကွဲ၊ လက်တစ်ဖက်က တံကျင်သုံးချောင်းကို ထောက်လျက် တရားဟောရာအရပ်၏ အနီးသို့လာပြီးလျှင် များစွာသော ပရိသတ်တို့၏ ရယ်ဖွယ်ကိုပြလျက် အထူးထူး သော ကခြင်းတို့ဖြင့် က၏။ ထိုပုထုဇေဖြစ်သော လူ ပရိသတ်၊ နတ်ပရိသတ်တို့သည်လည်း မတည်မရပ်ဘဲ သဲသဲရုတ်မျှ ရယ်ရွှင်ကြကုန်၏။ ထိုနောက်မှ မိမိ၏ မိဖုရား ဖြစ်သော ဥမ္မာဒေဝီကိုလည်း နှမ-ထလော့၊ ကလော့ဟု ဆို၏။ ထိုအခါ ဥမ္မာဒေဝီနတ်သမီးလည်း အကြီးအငယ် ဖြစ်သော အခြေအရံမိန်းမတို့နှင့်တကွ အထူးထူးသော က ခြင်းတို့ဖြင့် က၏။ လူနတ် ပရိသတ်အပေါင်းတို့သည် ကောင်းချီးပေးခြင်း အပေါင်းတို့ဖြင့် ထိတ်ကျော်အောင် ကောင်းချီးပေးကြ၏။ ထိုနောက်မှ နန္ဒိကာလနတ်၊ မဟာ ကာလနတ်တို့ကိုလည်း ပရိသတ်နှင့်တကွ ကစေကုန်၏။ ဤနတ်တို့လည်း တတ်စွမ်းသမျှ ကကြကုန်၏။ ကပြီးသော် စည်ကြီး၊ မရိုးစည်၊ မုဒိန်းစည်၊ ထက်စည်တို့ကို လည်း ကောင်း။ ကြေးနင်း၊ မောင်း၊ စောင်း၊ တယော အစရှိသော နတ်တို့၏ တူရိယာတို့ကို လည်းကောင်း များစွာတီးမှုတ်၍ သီချင်းသီကြကုန်၏။ ထိုအခါ များလှစွာသော ပုထုဇေ ဖြစ်ကုန်သော လူနတ်ပရိသတ်တို့သည် အုတ်အုတ်ကျက် ကျက်သောအသံဖြင့် အလွန် ချောက်ချားကြ၏။ ဘုရား သခင်၏အနီး၌တည်ကုန်သော အရိယာသာဝကဖြစ်သော ပရိသတ်တို့သည်ကား စိုးစဉ်းမျှ ဖောက်ပြန်ခြင်း မရှိကြ ကုန်။ လှိုင်းမရှိသော အိုင်ကြီးရေကဲ့သို့ ကြည်လင်စွာ ဇာရား နာလျက်ပင် နေကြ၏။

mgyoe.com

ထိုအခါ မဟောသရ နတ်သားသည် တရားတော်၏ အန္တရာယ်ကိုပြခြင်းငှာ မတတ်နိုင်လေရကား ရှက်သည်ဖြစ်၍ မိမိ၏ပရိသတ်နှင့်တကွ ထို က ရာအရပ်မှခွာခဲ့၍ တရား နာလိုသော ဆန္ဒမရှိငြားသော်လည်း အခြားနတ်၏ ကဲ့ရဲ့ ခြင်းမှ ကင်းစိမ့်သောငှာ သင့်တင့်သောအရပ်၌နေ၍ တရား ကိုနာ၏။ မြတ်စွာဘုရားလည်း တရားနာသည်ကိုသိလျှင် ထိုမဟောသန နတ်မင်း၏ မာန်မာနကို နှိမ်ချစိမ့်သောငှာ လျှောက်ပတ်စွာသော တရားစကားဖြင့် ဟောကြားတော် မူပေ၏။ ဒေသနာတော်၏အဆုံး၌ ရှစ်သောင်းလေးထောင် သော သတ္တဝါတို့ ဓမ္မာဘိ သမယကို ရကြကုန်သတည်း။ မဟောသရ နတ်သားလည်း အခြားသောနတ်တို့၏ အကျွတ် တရားရခြင်းကိုမြင်သဖြင့် အလွန်ပင်ရှက်လှလျက် မိမိဌာန သို့ မျက်နှာမလှည့်ဘဲ ပြန်ရလေ၏။

ထိုမဟောသရ နတ်မင်း၏သားကား ခန္ဓကုမာရအမည် ရှိ၏။ ကြီးသော တန်ခိုးအာနုဘော်ရှိ၏။ ဥဒေါင်းယာဉ်ကို စီး၏။ ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်း၏ တောင်စွန်း၌လည်းကောင်း၊ မြောက် စွန်း၌ဖြစ်သော စိန့်တိုင်း၌လည်းကောင်း လှည့်လည်လေ့ ပြု၏။ ထိုခန္ဓကုမာရကို မဟာပိန္နဲဟု ခေါ်ကြသည်။ အဘ နှင့်တူသော အသွင်သဏ္ဍာန်ရှိရကား သိကြားမင်းက ယုံမှား ကင်းစိမ့်သောငှာ ဆည်းလည်းငယ်ကို လည်၌ဆွဲစေသည်။ ထို မဟောသရနတ်မင်း ဥဗ္ဗာဒေဝီ မိဖုရားတို့၌ သားသမီး ပေါင်းကား နတ်ယောကျ်ား ငါးရာ၊ နတ်မိန်းမ ငါးရာရှိ သတည်း။

ရှေးဘုရားတို့၏ သာသနာ၌ လူဖြစ်သောအခါ သံဃာ တော်တို့အား ကျောင်းဆောက်၍ ဆွမ်း သင်္ကန်းစသော ပစ္စည်းလေးပါးတို့ဖြင့် ချီးမြှောက်ခဲ့သော ကောင်းမှု၊ ဥပုသ် ဆောက်တည်ခဲ့ရသောကောင်းမှုကြောင့် တစ်ကမ္ဘာပတ်လုံး အသက်ရှည်ကုန်သည်။ သံဃာတော်တို့အား နွားနို့အဖျော် လှူခဲ့ရသောကောင်းမှု၊ ခရီးသွားသော် နွားလှည်းယာဉ်တို့ဖြင့် တင်ပို့ရသောကောင်းမှုကြောင့် သုရတိယမည်သော အာဇာ နည် နွားမကိုရသည်။ ထိုနွားမသည်လျှင် တစ်အမွဏမျှ လောက်သော နို့ကို ယိုစေသည်။ ထိုနွားမမှ ကောင်းကင်သို့ ပျံကြွ၍ ကျက်စားသော သုရတိယ မည်သော ဥသဘ နွားမင်း ဖွားသည်ဖြစ်၍ ထိုနွားသည် နတ်ကြီး၏ စီးတော် ယာဉ်ဖြစ်၍ နတ်မင်း ကောင်းကင်ဖြင့်သွားလိုသော် ထိုနွားကို စီး၍ လှည့်လည်သတည်း။

ရှေးအခါ သံဃာတော်တို့အား အပ်သုံးစင်းလှူဖူးသော ကောင်းမှုကြောင့် စေလွှတ်တိုင်းသွားသော တံကျင်သုံးချောင်း

ကိုရသည်။ အလုံးစုံသော သပိတ်၊ သင်္ကန်း၊ ရဟန်း ပရိက္ခရာတို့ကို လှူခဲ့သောကြောင့် သုံးဆောင်ဖွယ်ဟူသမျှ တို့ကို လိုတိုင်းရောက်လာရသတည်း။ ထို့ကြောင့် ဆဂတိ ဒီပနီအဋ္ဌကထာ၌-

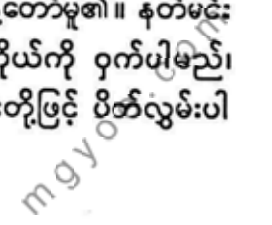
“ယော ပုရိမတ္ထကာလေ သံဃဿ သူပိဒါနေန ဘိသုလံလဗ္ဘတိ သဗ္ဗပရိက္ခရာ ဒါနေနသဗ္ဗော ပကရ ဏာနိ လဗ္ဘန္တိ”
ဟူ၍ ဆိုသည်။

မြတ်စွာဘုရားနှင့်မဟောသရနတ်

တစ်ရံရောအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဟိမဝန္တာအရပ် သို့ ကြွတော်မူ၍ နံ့သာတော၌ နေသန့်တော်မူ၏။ ထိုအခါ မဟောသရနတ်သည် ဘုရားသခင်ကိုမြင်၍ အထံတော်သို့ လာပြီးလျှင် မြင်ဖူးကြပြီးဖြစ်သောကြောင့် အတန်ငယ်လည်း ကြည်ညိုသည်ဖြစ်၍ ဘုရားသခင်နှင့်ပြိုင်ယှဉ်၍ ကစားလို ရကား ဤသို့ လျှောက်ထား၏။ ‘အရှင်ဂေါတမ၊ အရှင် မြတ်သည် လူ့ရုပ်နိုင်ငံတွင် ပြိုင်စံသူမရှိအောင် တန်ခိုးကြီး လှသည်ဟု ကျော်စောသည်။ အကျွန်ုပ်လည်း ဇမ္ဗူကျွန်းရပ်၌ နတ်အပေါင်းတို့တွင် သူမယှဉ်နိုင်သော တန်ခိုးနှင့်ပြည့်စုံ သော နတ်မင်းတစ်ဦးပင်ဖြစ်သည်။ အရှင်၏တန်ခိုးနှင့် ကျွန်ုပ်၏တန်ခိုးကို ပြိုင်စံ၍စမ်းကြအံ့။ အရှင်၏တန်ခိုးကို အကျွန်ုပ် မြင်လိုပါသည်’ဟု လျှောက်၏။ ထိုစကားကိုကြား သော် ဘုရားသခင်လည်း ဤသို့ ဆင်ခြင်၏။ ‘ဤနတ် ဘီလူးကား တန်ခိုးကြီးသော နတ်မင်းတစ်ဦးပင်ဖြစ်ပေ သည်။ ငါ့၌ကြည်ညို၍ သာသနာသို့ဝင်မှုကား များစွာ အကျိုးရှိလတ္တံ့။ ထို့ကြောင့် သူ၏အလိုကိုလိုက်၍ အခွင့် ပေးမှ လျော်မည်ဟု’ ကြံတော်မူ၍ ‘အချင်းရဒြ၊ သင်သည် ငါ၏တန်ခိုးကို သိချင်လိုမှုကား သင်လိုသော ကိစ္စပမာဏ ကို ဆိုလော့’ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ပုန်းတမ်းကစားခြင်းအစ

မဟောသရ နတ်မင်းလည်း “အရှင်ဘုရား၊ လူသူငယ် များတို့သည် ကိုယ်ဝှက်တမ်း ကစားသကဲ့သို့ ကိုယ်ကိုဝှက် ကွယ်၍ ကစားလိုပါသည်’ဟု လျှောက်၏။ ဘုရားသခင်က လည်း ‘သင် အလိုရှိတိုင်း ကစားလော့။ သင်ပင် ရှေးဦးစွာ ဝှက် ကွယ်လော့။ ငါ ဖော်မည်’ဟု မိန့်တော်မူ၏။ နတ်မင်း ကလည်း “အရှင်ဘုရား၊ အကျွန်ုပ်ကိုယ်ကို ဝှက်ပါမည်။ အရှင်၏ မျက်စိကိုမှိတ်၍ လက်ချောင်းတို့ဖြင့် ပိတ်လွှမ်းပါ

လော့'ဟု လျှောက်၏။ ဘုရားသခင်လည်း နတ်ဆိုတိုင်းပင် ပြု၍နေ၏။ မဟေသရနတ်လည်း ထိုနေရာ၌ ကိုယ်ခန္ဓာကို ကွယ်စေပြီးလျှင် မြေကြီးသို့ငုပ်၍ ပရမာဏုမြူမျှလောက် သိမ်မွေ့သောကိုယ်ကို ဖန်ဆင်းပြီးလျှင် မြေကြီးအထက် အသိန်းမျှလောက်လွှာ၍ အတွင်းကြားမှနေပြီးလျှင် အသံကို သာ ထင်စေလျက် 'အရှင်ဘုရား၊ အကျွန်ုပ်ကိုဖော်လော့'ဟု ခွင့်ပြု၏။ ဘုရားကိုယ်တော်မြတ်လည်း ဆင်ခြင်လေသော် ထိုခဏချင်းပင် သမန္တစက္ခုဉာဏ်ဖြင့်မြင်၍ လကျာလက် တော်ဖြင့် မြေလွှာပါယူပြီးလျှင် လက်ဝဲလက်ဝါး၌ တင်ထား ပြီးမှ လက်ယာလက်ချောင်းဖြင့် အထက်မြေလွှာကို ကြိကာ ကြိကာပစ်လျက် အောက်ဆုံးအလွှာသို့ကျသော် 'အချင်းရခြ၊ ထလော့ ထလော့'ဟု ဆိုတော်မူ၏။

ထိုအခါ မဟေသရနတ်သည် ဤသို့ ကြံပြန်၏။ 'ဤရဟန်းဂေါတမသည် ငါ့ကိုမမြင်ဘဲလျက် ရမ်းဆ၍ သင် ထလော့ဟု ဆိုရာသည်။ ငါ မထအံ့'ဟု ကြံ၏။ ဘုရားသခင်လည်း ထိုအကြံကို သိတော်မူပြန်၍ 'အချင်း ရခြ၊ သင်သည် ဤသို့မကြံလင့်။ ငါကား သင်၏ကိုယ်ကို လည်းကောင်း၊ လက်ခြေတို့ကိုလည်းကောင်း၊ အူမ၊ အူ သိမ်၊ လက်သည်း၊ အမွေးတို့ကိုလည်းကောင်း သိမြင်တော် မူသည်သာတည်း'ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ဤစကားကိုကြား သော် မဟေသရနတ်မင်းလည်း ရုပ်နှင့်တကွထ၍ ဘုရားရှင် အား ဤသို့လျှောက်၏။ 'အရှင်ရဟန်း၊ အရှင်မြတ်သည် အလွန် တန်ခိုးကြီးပေ၏။ အံ့ဖွယ်သရဲ လွန်ကဲသောအာနု ဘော်ရှိပေ၏။ အကျွန်ုပ် စိတ်အကြံကိုပင် သိပေသည်။ သို့ရာတွင် အရှင်ရဟန်းသည် ပုန်းဦးလော့၊ ကျွန်ုပ် ရှာပါ အံ့'ဟု လျှောက်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားကလည်း 'အချင်း ရခြ၊ ငါ ပုန်းဦးအံ့၊ သင်သည် အလုံးစုံသောလက်ဖြင့် မျက်နှာကိုဖုံး ၍ နေလော့'ဟု ဆို၏။ မဟေသရနတ်လည်း ဆိုတိုင်းနေ သောအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ပရမာဏုမြူမျှသော ကိုယ် တော်ကိုဖန်ဆင်းလျက် နတ်မင်း၏ မျက်စိနှစ်ဖက်ကြား၌ နေပြီးလျှင် ကောင်းကင်မှ အသံကိုပြု၍ 'လိုက်လော့ လိုက် လော့'ဟု ဆို၏။ မဟေသရနတ်လည်း မျက်နှာကိုဖွင့်လျက် ထက်ဝန်းကျင်သော အရပ်ကိုကြည့်လေသော် ကိုယ်တော်၏ နေရာကိုမမြင်ရကား ထိုင်ရာမှထ၍ အလုံးစုံသော တောအုပ် တောင်၊ လိုဏ်၊ ဂနိုင်း၊ ကျောက်ကြား၊ စုံဖျား၊ ရေ၊ မြေ စသည်တို့၌ ဆယ်ကြိမ်စီလှည့်၍ ကြည့်၏။ ထို့နောင်မှ သမုဒ္ဒရာ၏ အလယ်အနား၊ နဂါးပြည်၊ ဂဠုန်ပြည်၊ အသု

ရာပြည်၊ ပြိတ္တာပြည် စသည်တို့၌လည်းကောင်း၊ စကြဝဠာ ဝန်းကျင်၌တည်သော နတ်ပြည်ခြောက်ရွာ၊ ဗြဟ္မာတစ်ဆယ့် ခြောက်ဘုံတို့၌လည်းကောင်း၊ ဤစကြဝဠာမှတစ်ပါး အခြား သော စကြဝဠာတိုက်တို့၌လည်းကောင်း ဆယ်ကြိမ်စီလှည့် လည်၍ရှာသော်လည်း မြတ်စွာဘုရားသခင်ကို မမြင်နိုင်ရ ကား "အရှင်ဘုရား၊ အကျွန်ုပ် မစွမ်းနိုင်ပါပြီ ထင်ရှားပြ တော်မူပါလော့'ဟု လျှောက်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားလည်း တာဝတိံသာမှ သက် တော်မူသောအခါ ရတနာအတိပြီးသော စောင်းတန်းဖြင့် ဖန်ဆင်းသကဲ့သို့ ၃၂ ပါးသော ယောကျ်ားမြတ်တို့၏ လက္ခဏာ ရောင်ခြည်ခြောက်ဖြာတို့ဖြင့် ဖန်ဆင်းအပ်သော ကိုယ်တော်ကို ထင်စွာပြုလျက် မဟေသရနတ်မင်း၏မျက် မှောက်ထံရင်းမှ ဆင်းသက်တော်မူ၏။ ဤသို့သော တန်ခိုး ပြာဋိဟာကိုမြင်သော် အလွန်လျှင် ဝမ်းမြောက်ခြင်း ကြည့်ညို့ ခြင်းစိတ်ဖြစ်၍ ဦးထိပ်၌ လက်အုပ်ကိုချီတင်လျက် 'အရှင် ဘုရား၊ အကျွန်ုပ်အား ယနေ့မှစ၍ ဥပါသကာ မှတ်တော် မူပါ။ အသက်ထက်ဆုံး အကျွန်ုပ်ဆရာပြု၍ ကိုးကွယ်တော့ မည်'ဟု လျှောက်ကြား၍ သရဏဂုံယူလေ၏။

ရုပ်ပွားတူကိုးကွယ်ခြင်းအစ

ထိုသို့ သရဏဂုံယူပြီးလျှင် အရှင်ဘုရားသည် လူသား ပင် ဖြစ်သော်လည်း လူတို့၏ ဆွမ်းကွမ်းနှင့်မတန် နတ်တို့ ၏ ဆွမ်းကွမ်းနှင့်သာတန်ပါသည်။ အကျွန်ုပ်၏နေရာ မန္တာ ဂိရိတောင်၌ သီတင်းသုံးတော်မူပါ။ ကျောင်းဆောက်၍ ကိုးကွယ်ပါမည်'ဟု လျှောက်၏။ ဘုရားသခင်က ခွင့်ပေး တော်မမူလေလျှင် 'အရှင်ဘုရား၏ ရုပ်ပွားသဏ္ဍာန်ကို ဖန်ဆင်း၍ ကိုးကွယ်ပါရစေ 'ဟု ခွင့်တောင်း၏။ ဘုရား သခင်ကလည်း 'ငါ၏အသွင်သဏ္ဍာန်ကိုစိစိ၍ ကိုးကွယ် လော့'ဟု ခွင့်ပြုတော်မူ၏။

ဤသို့ အခွင့်ရလျှင် မန္တာဂိရိတောင်၏အဝှမ်း အလွန် မွေ့လျော်ဖွယ်ရှိသောအရပ်၌ ရတနာခုနစ်ပါးတို့ဖြင့် ဆန်း ကြယ်သော မုခ်ထွင်မွန်းချွန် စသည်တို့ဖြင့် တန်ဆာဆင် အပ်သော ရွှေတောင်၏အနှစ်နှင့်တူသော ကျောင်းကြီးကို ပြုလုပ်၏။ အတွင်း၌ ရှုချင်စဖွယ် တင့်တယ်သော ဂန္ဓကုဋီ တိုက်ကို ဖန်ဆင်း၏။ ထိုကုဋီ၏ အခံမြေအပြင်သည် ဖလံဖြင့်လည်းကောင်း၊ ပတ္တမြားဖြင့်လည်းကောင်း ပြီး၏။ နူးညံ့ ပျော့ပျောင်းလှသည်ဖြစ်၍ ခြေဖြင့်နင်းသောအခါ အောက်သို့ညွတ်လျက် ခြေကြွေသောအခါ အထက်သို့တက်

mgysa.com

လာ၏။ ထိုကုဋိ၏အပတ်ခါးစဉ် ငွေဖြင့်ပြီးသော တံခါးမှန် တို့သည် ဖွေးဖွေးဖြူ တောက်ပလျက်တည်၏။ ထိုတံခါးဝ ဌ် ပရိသတ်တို့၏ညီမူရာ ဇရပ်ကိုလည်း တင့်တယ်စွာ ဖန်ဆင်းထားပြီးမှ မဟေသရနတ်မင်းသည် တန်ခိုးဖန်ဆင်း လျက် မြတ်စွာဘုရားအား ခစား၍နေသော အရပ်သဏ္ဍာန် ကိုလည်း စီမံပြုလုပ်၍ ဂန္ဓကုဋိတိုက်၏ အတွင်း၌ကား လက္ခဏာတော် ကြီးငယ်တို့ဖြင့် တင့်တယ်လှစွာသော ဘုရားသခင်၏ ရုပ်သွင်ဆင်းတုကို သက်တော်ထင်ရှားရှိ သကဲ့သို့ ပြုလုပ်၍ထား၏။ ယင်းသို့ ပြုလုပ်ပြီးမှ တစ်ဦး သော မျောက်မင်းကို မျောက်သင်းအရံနှင့်တကွ ကျောင်း၏ ပရိဘောဂကို ပြုပြင်ဆောင်ရွက်စီမံသောမှာ အပ်နှံထားပေ ၏။ ဤသို့ ပြုပြင်၍ ဘုရားရုပ်သွင်ကို အစဉ် ကိုးကွယ် လေသတည်း။

ဂန္ဓမာဒနတောင် နန္ဒမူလိုဏ်၌ ရဟန္တာငါးရာတို့သည် နွေလအခါ၌ကြွ၍ သီတင်းသုံးကုန်သတည်း။ ထိုရဟန္တာ တို့သည် မဟေသရနတ်မင်း ကိုးကွယ်သော ဘုရားဆင်းတု တော်ကို ပူဇော်ခြင်းငှာ နေ့တိုင်း သွားကြ၏။ နတ်မင်း ကလည်း ထိုအရှင်တို့အား နေ့စဉ် နတ်ဆွမ်းဖြင့် လုပ်ကျွေး သတည်း။ တစ်ရံသောအခါ မဟေသရနတ်မင်းအား ခစား လေ့ရှိသော ရသေ့လေးဦးတို့သည် နတ်မင်းကို ဖူးမြင်ခြင်း ငှာလည်းကောင်း၊ စင်ကြယ်သောအကျင့်ကို ရခြင်းငှာလည်း ကောင်း၊ လိုအပ်သော ဆုတစ်ခုခုကို တောင့်တခြင်းငှာ လည်းကောင်း ထိုအရပ်သို့လာကြကုန်သော် နတ်မင်း ကိုးကွယ်လျက်ရှိနေသော ကျောင်းတော်ကိုမြင်၍ ဝင်ကာ ဖူးမျှော်ကြသဖြင့် အထူးထူးသော အံ့ဖွယ်သရဲလွန်ကဲဆန်းထူး ဆန်းသော ရုပ်တုတော်ကို ပူဇော်ရှိခိုးရသဖြင့် အားမရနိုင်ရ ကား တစ်ပါးသောအံ့ဖွယ်ကို ကြည့်ဦးအံ့ဟုကြံလျက် ညီမူရာ ဇရပ်၏ နံရံကိုမှီ၍ နေကြ၏။

ထိုအခါ မျောက်မင်းသည် အသင်းနှင့်တကွ ဆွမ်း အဖျော်တို့ကို ပြုပြင်၍လည်းကောင်း၊ နှစ်ခုသော ပန်းပုံ တောင်းဖြင့် ပန်းတို့ကို စီရင်၍လည်းကောင်း၊ ဘုရားဆင်းတု တော်ကို ပူဇော်ဆက်သလာ၏။ ထိုပန်းပုံတောင်း၌ ပန်းတို့ ကား ရတနာခုနစ်ပါးဖြင့်ပြီး၏။ ထိုအခါ ရဟန္တာငါးရာ တို့သည် ဂန္ဓမာဒနတောင်မှ ဟင်္သာမင်းကဲ့သို့ ကောင်းကင် ဖြင့် ပျံ၍လာပြီးသော် ထိုဇရပ်သို့ဝင်၍ ရုပ်ရှင်တော်ကို ပူဇော် ရှိခိုးကြကုန်၏။ မျောက်မင်းသည်လည်း ရှိခိုးကုန်သော ရဟန္တာမြတ်တို့၏လက်၌ ငါးခုငါးခုစီသော ရတနာပန်းခိုင်

တို့ကို ကပ်ပေ၏။ ရဟန္တာမြတ်တို့လည်း ဂန္ဓကုဋိသို့ဝင်၍ ရုပ်ရှင်တော်ကို လက်ျာရစ် သုံးပတ်လည်၍ ရှိခိုးပြီးမှ ထွက် လာကြ၏။

ထိုအခါ မဟေသရ နတ်မင်းသည်လည်း ဥမ္မာဒေဝီ မိဖုရားနှင့်တကွ သုရတိယမည်သော နွားဥသဘယာဉ်ကို စီး၍ နတ်သမီး အခြံအရံနှင့်တကွလာပြီးသော် ဇရပ်တံခါးဝ သို့ရောက်လျှင် နွားယာဉ်မှသက်၍ အခြံအရံတို့ကိုထားခဲ့၍ မိဖုရားကိုလက်တွဲလျက် ခြေဖြင့်သာလျှင် ဇရပ်သို့ဝင်၍ ရဟန္တာအရှင်မြတ်တို့ကို နှုတ်ဆက်ခဲ့ပြီးမှ ဂန္ဓကုဋိတိုက်သို့ ဝင်၍ ယခင် မျောက်မင်းထားအပ်သော ပန်းပုံတောင်း၌ ပန်းတို့ကိုယူ၍ ဆင်းတုတော်ကို ပူဇော်ရှိခိုး၏။ လက်ျာရစ် သုံးပတ်လည်ပြီးမှထွက်ခဲ့၍ ရဟန္တာငါးရာအား နတ်၏ဆွမ်း ခဲဖွယ်တို့ဖြင့် လုပ်ကျွေး၏။ ရဟန္တာမြတ်တို့လည်း ဆွမ်း ဘုဉ်းပေးပြီးသော် သင့်လျော်စွာ အနုမောဒနာပြု၍ မိမိတို့ ၏နေရာ ဂန္ဓမာဒနတောင်သို့ ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ကြွကြ ကုန်၏။ နတ်မင်း နတ်မိဖုရားတို့လည်း ထိုအရှင်တို့အား မြင်သမျှ ကာလပတ်လုံး လက်အုပ်ချီကာ မြောက်၍ ပူဇော် ကြကုန်သတည်း။ ယင်းသို့ ပူဇော်လိုက်ပြီးမှ မိမိတို့၏ ပရိသတ်နှင့်တကွ မိမိ၏နေရာ မန္တာဂီရိတောင်သို့ ပြန်ကြ လေသတည်း။

နတ်မင်းသို့ပြန်ကြလေလျှင် ဂဏီဿရ မျောက်မင်း လည်း ရဟန္တာတို့အားလုပ်ကျွေး၍ ကြွင်းကျန်သော ဆွမ်း ဘောဇဉ်ကိုယူ၍ ရသေ့လေးဦးတို့အား လုပ်ကျွေး၏။ ရသေ့ တို့လည်း ဆွမ်းဘုန်းပေးပြီးသော် မမြင်ဖူးမြဲ အံ့ဖွယ်သရဲ ကို မြင်ရပေသည်ဟု အောက်မေ့လျက် ဤသို့ဆိုကြ၏။ 'အချင်းတို့၊ အလွန်အံ့ဖွယ်ရှိစွ။ မမြင်စဖူး မကြားစဖူးသည် ကို မြင်ရ ကြားရပေသည်။ ငါတို့ရိုသေသော မဟေသရ နတ်မင်းလည်း မြတ်စွာဘုရားအား အလွန်ကြည်ညို၍ ရိုသေ စွာ ဆည်းကပ်ပေသည်တကား။ ရတနာသုံးပါးတို့၏ကျေးဇူး ဂုဏ်ကို တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူသည် ချီးမွမ်းပြောပြ၍ မကုန်နိုင်ရာ အပ္ပမေယျသာဖြစ်၏။ ငါတို့လည်း လူ၏ အဖြစ်ကို အရတော်ပေစွာတကား။ ကြံ့ခဲလှစွာသော ဗုဒ္ဓပ္ပါဒ အခါနှင့် ကြံ့ရပေသည်တကား။ ဤရသေ့အသွင်ကိုပယ် ရှား၍ ဘုရားရှင်သာသနာ၌ ရဟန်းပြုကုန်အံ့'ဟု တိုင်ပင် ပြီးလျှင် မိမိတို့၏နေရာသို့ ပြန်ကြလေ၏။

ထိုရသေ့တို့ပြန်လျှင်ပင် ကျောင်းတော်သည် ကွယ် လေ၏။ ဤမဟေသရ နတ်မင်းသည် အရှင်ဟတ္ထကုမည် သော ရဟန္တာမြတ်ဟောအပ်သော တရားကိုနာ၍ သောတာ

ပတ္တိဖိုလ်သို့ရောက်လေသည်။ ဤမဟာသရနတ်ကို သင်္သက ရှိငှကျမ်းတို့၌ ပရမေသုရာဟူ၍လည်းကောင်း၊ ပရမိသွာဟူ၍ လည်းကောင်း ဆိုသည်။ မိဖုရားအမည်ကိုလည်း သူ၏နှလုံး ကိုဆောင်တတ်သောကြောင့် မနောဟာရိနိဟူ၍ ဆိုသည်။ ထို့ကြောင့် သာမုဒြိကလင်္ကာ ပဏာမ၌-

(၂) “ကျော်ပြန်၌ဂုဏ်ထိတ်၊ ကျွန်းလုံးညိတ်မျှ၊ ပရမိသွာ၊ နတ်ဒေဝါမူ၊ မန္တာဂိရိ၊ မဏိရောင်စွတ်၊ တောင်တောင်ထွတ်ဖျား၊ ဘုရားရုပ်ဓာတ်၊ မွေမြတ် ဆူဆူ၊ ညွတ်ကြည်ဖြူရ၊ အိမ်သူဇနီး၊ သမီးမကွာ၊ သားငါးရာနှင့်၊ သောတာပတ္တိ၊ မဂ်ဉာဏ်ရှိသား၊ သမာဓိမျှ၊ နှစ်လိုနှစ်လှိုင်း၊ ဂိုဏ်းနှင့်တကွ၊ သဗ္ဗိ ဇေညံ၊ ဒေဝံဒေဝေါ၊ ဖွေဖော်ဟောထုတ်၊ သဘော ဟုတ်သား၊ ဝိသုဒ္ဓိထွတ်၊ နတ်ထက်နတ်ကို၊ ဆယ် မြတ်လက်မိုး၊ တင်ညွတ်ကျိုးသည်... ရှိခိုးသုံးကြိမ် ညွတ်နူးတည်း” ဟူ၍ စပ်ဆိုသတည်း။ (ဤကား ဘုမ္မဇိဝ်းနတ်၏ အကြောင်းတည်း။)

၄-မနုဿဂတိကိုပြခြင်း

မနုဿဂတိကို ဝေဖန်၍ဆိုပေအံ့။

ဟိတ် ၃ မျိုး

လူမျိုးသည် တိဟိတ်၊ ဒွိဟိတ်၊ အဟိတ်၊ ဟူ၍ သုံးမျိုး ရှိ၏။ ထိုသုံးမျိုးတို့တွင် မဟာဝိပါက် ဉာဏသမ္ပယုတ် ဥက္ကဋ္ဌ စိတ်လေးပါးတို့တွင် တစ်ပါးပါးဖြင့် ပဋိသန္ဓေနေ သော သူသည် တိဟိတ်မည်၏။ မဟာဝိပါက် ဉာဏဝိပွ ယုတ် စိတ်လေးပါးတို့တွင် တစ်ပါးပါးဖြင့် ပဋိသန္ဓေနေ သောသူသည် ဒွိဟိတ်မည်၏။ အဟိတ် ကုသလဝိပါက် သန္တီရဏစိတ်ဖြင့် ပဋိသန္ဓေနေသော သူသည် အဟိတ် မည်၏။ ထိုပဋိသန္ဓေသုံးမျိုးကို ပဝတ္တိအခါ၌ အဘယ်ယုတ္တိ ဖြင့် သိရာ သနည်းဟူမူကား အလောဘနှင့်တကွဖြစ်သော စိတ်သည် စည်းစိမ်ချမ်းသာနှင့် ပြည့်စုံခြင်းဟူသော ဘောဂ သမ္ပတ္တိ ကိုပေး၏။ အဒေါသနှင့်တကွဖြစ်သော စိတ်သည် ကိုယ် အင်္ဂါနှင့်လည်းကောင်း၊ အခြံအရံနှင့်လည်းကောင်း ပြည့်စုံ ခြင်းဟူသော ပရိဝါရသမ္ပတ္တိကိုပေး၏။ အမောဟနှင့် တကွဖြစ်သော စိတ်သည် အသိပညာနှင့်ပြည့်စုံခြင်းဟူသော ပညာ သမ္ပုဒ်ကိုပေး၏ဟူ၍ ဟောတော်မူသောကြောင့် စည်းစိမ်ချမ်းသာနှင့် လည်းကောင်း၊ အခြံအရံနှင့် လည်း ကောင်း၊ ပညာနှင့်လည်းကောင်း ပြည့်စုံသောသူကို တိဟိတ် ဟူ၍ သိအပ်၏။ တိဟိတ်ဩမက ကံလေးခု၊ ဒွိဟိတ်ဥက္ကဋ္ဌ

ကံ လေးခုသည် မဟာဝိပါက် ဉာဏဝိပွယုတ်လေးခုတည်း ဟူသော ဒွိဟိတ်ပဋိသန္ဓေကို ပေးတတ်၏။ ထို့ကြောင့် ပဝတ္တိအခါ၌ ဘောဂသမ္ပတ္တိ၊ ပရိဝါရ သမ္ပတ္တိနှင့်သာ ပြည့်စုံ ၍ ပညာနှင့် မပြည့်စုံသောသူကို ဒွိဟိတ်ဟူ၍ သိအပ်၏။ ဒွိဟိတ်ဩမက ကံလေးခုသည် အဟိတ်ပဋိသန္ဓေကို ပေး တတ်၏ ဆိုသောကြောင့် သုံးပါးသော သမ္ပတ္တိမှကင်းသော ကျွန်အမှုလုပ်၊ ဇစ္စန္ဒ၊ ဇစ္စပဓိရ၊ ဇစ္စမူကအစရှိသော သူတို့ ကို အဟိတ်ဟူ၍ သိအပ်၏။ ထို့ကြောင့် ဆဂတိဒီပနီ အဋ္ဌကထာ၌-

“တိဝိသေမ္ပတ္တိယုတ္တာ တိဟေတုက မနုဿာတိ ဝေဒိ တဗ္ဗာ။ ဒုဝိသေ သမ္ပတ္တိယုတ္တာ ဒွိဟေတုကာ။ တိဝိသေ သမ္ပတ္တိဝိနာ ဒါသကမ္မကရဏ အန္ဓမူဂါဒယော အဟေ တုက မနုဿာတိ” ဟူ၍ ဆိုတော်မူသည်။

ကျွန်းလေးကျွန်း

တစ်နည်းလည်း နေရာဖြစ်သော ကျွန်း၏အစွမ်းအား ဖြင့် ပုဗ္ဗဝိဒေဟ ကျွန်းသား၊ ဥတ္တရကုရ ကျွန်းသား၊ အပ ရဂေါယာ ကျွန်းသား၊ ဇမ္ဗူဒီပ ကျွန်းသားဟူ၍ လေးမျိုး အပြားရှိ၏။ ထိုလေးကျွန်းတို့တွင် ဇမ္ဗူဒီပကျွန်းသည် ယူဇနာ တစ်သောင်းကျယ်၏။ လှည်းဦးကပ်သဏ္ဍာန်ရှိ၏။ ပုဗ္ဗ ဝိဒေဟကျွန်းသည် ယူဇနာ ခုနစ်ထောင်ကျယ်၏။ လဝန်း သဏ္ဍာန်ရှိ၏။ ဥတ္တရကုရကျွန်းသည် ယူဇနာရှစ်ထောင် ကျယ်၏။ လေးထောင့် အင်းပျဉ်သဏ္ဍာန်ရှိ၏။ အပရ ဂေါယာကျွန်းသည် ယူဇနာ ခုနစ်ထောင်ကျယ်၏။ လခြမ်း သဏ္ဍာန်ရှိ၏။ ဤကျွန်း၌နေသော လူတို့၏ မျက်နှာလည်း ကျွန်း၏သဏ္ဍာန်ကဲ့သို့ရှိ၏။ ကျွန်းကြီး၏အရံဖြစ်သော ကျွန်းငယ်၌နေသော သူတို့လည်း ကျွန်း၏သဏ္ဍာန်ကဲ့သို့ ပင် တူကုန်၏။ အပရဂေါယာ ကျွန်းသားတို့၏ ဖွားသစ်စ ဖြစ်သော ကိုယ်ခန္ဓာသည် ဤဇမ္ဗူဒီပကျွန်းသားတို့၏ လေးလသား ပမာဏရှိ၏။ ပုဗ္ဗဝိဒေဟကျွန်းသားတို့၏ ဖွား သစ်စဖြစ်သော ကိုယ်ခန္ဓာသည် ဇမ္ဗူဒီပ၌ ငါးလသား ပမာဏရှိ၏။ ဥတ္တရကုရ ကျွန်းသားတို့၏ ဖွားသစ်စဖြစ် သော ကိုယ်ခန္ဓာသည် ဇမ္ဗူဒီပ၌ ခြောက်လသားပမာဏ ရှိ၏။ အပရဂေါယာ ကျွန်းသားတို့၏ ကိုယ်ရပ်အမြင့်သည် ဤဇမ္ဗူဒီပကျွန်းသားတို့၏ တစ်သုခွဲမျှလောက်မြင့်၏။ ပုဗ္ဗ ဝိဒေဟ ကျွန်းသားတို့၏ တစ်သုသည် အပရဂေါယာကျွန်း သားတို့၏ တစ်သုခွဲမျှမြင့်၏။ ဥတ္တရကုရကျွန်းသားတို့၏ တစ်သုသည် ပုဗ္ဗဝိဒေဟ ကျွန်းသားတို့၏ တစ်သုခွဲမျှမြင့်၏။

(လူတို့၏ လက်ခုပ်တစ်ဖောင်ကို တစ်သူခေါ်သည်။ ထို့ကြောင့် အဘိဓာန်၌ (၈၈၅) ပေါ်ရိသံ၊ တစ်သူသည်။ ဥဒ္ဒတ ဗာဟု ဒွယပ္ပမာဏေ၊ အထက်၌ဆန့်အပ်သောလက် နှင့်တကွ အရပ်အတိုင်းအရှည်၌။ ဟောတိ၊ ၏။ ဟူ၍ ဆိုသည်။)

ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်းသားတို့သည် အဆင်းသဏ္ဍာန်အားဖြင့် အထူးထူး အပြားပြား ရှိကုန်၏။ အချို့လည်း ဖြူသည်။ အချို့လည်း မည်းသည်။ အချို့လည်း ညိုသည်။ ထိုအတူ ပုဗ္ဗဝိဒေဟကျွန်း၊ အပရဂေါယာ ကျွန်းသားတို့လည်း အထူး ထူး အပြားပြား ရှိကုန်သည်။ ဥတ္တရကုရ ကျွန်းသားတို့ကား ဖြူစင်သော အဆင်းရှိသည်သာ ဖြစ်ကုန်၏။ ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်း သားတို့သည် ဝါချည်လျှော်ချည် စသော ထူးပြားသော အဝတ်ကို ဝတ်ကြကုန်သည်။ ထိုအတူ ပုဗ္ဗဝိဒေဟကျွန်း အပရဂေါယာ ကျွန်းသားတို့လည်း ထူးပြားသောအဝတ် ကို ဝတ်ကြကုန်၏။ ဥတ္တရကုရ ကျွန်းသားတို့၌ကား ပဒေသာပင်မှဖြစ်သော နတ်ဝတ်လဲနှင့်တူသော အလျား အတောင်နှစ်ဆယ်၊ အနံဆယ်တောင်ရှိသော အဝတ်ကိုသာ ဝတ်ကြကုန်၏။ ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်းသားတို့၏ အသွင်အပြင်သည် ရွှေရောင်၊ ငွေရောင်၊ ပုလဲရောင်ဖြင့် ပြီးသည်ဖြစ်၍ မမြဲ သကဲ့သို့ ကြွင်းသော သုံးကျွန်းသားတို့၏ အသွင်အပြင် လည်း မမြဲကုန်။ တောင်ကျွန်းသားတို့သည် ထမင်း၊ မုန့်၊ ငါး၊ အမဲ အစရှိသော အထူးထူးသော ဘောဇဉ်ခဲဘွယ်ကို စားကုန်သကဲ့သို့ ထိုအတူ အရှေ့ကျွန်း အနောက်ကျွန်းသား တို့လည်း စားကြကုန်သည်။ မြောက်ကျွန်းသားတို့ကား သလေးထမင်းကိုသာ စားကုန်သည်။ အလိုလိုပေါက်သော သလေးပင်မှဖြစ်သော မကျိုးမကွဲ ဖွဲမလွှမ်းသောဆန်ကို မိမိတို့ စားလိုသောအခါ ဆွတ်ယူ၍ တုဏ္ဏိယကမည်သော သစ်သီး၌ထည့်၍ ဇောတိပါသာဏမည်သော ကျောက်ထက်၌ ထားသော် ထိုကျောက်မှ မီးလျှံထွက်၍ ကျက်နပ်၏။ ပျားလဘို့ကဲ့သို့ အနံ့အရသာနှင့်ပြည့်စုံ၏။ ထိုထမင်းကို တုဏ္ဏိယကမည်သော သစ်ခွက်၌ထည့်၍-စားကြကုန်၏။ လူတို့စားပြီးမှ ထသွားကြသောအခါ ကျန်သောထမင်းသည် ကွယ်လေ၏။

တောင်ကျွန်းသားတို့သည် အလုံးစုံသော သက်ရှိ သက်မဲ့ဖြစ်သော ရွှေ၊ ငွေ၊ ဘဏ္ဍာတို့ဖြင့် ရောင်းခြင်း၊ ဝယ်ခြင်း၊ ကုန်သွယ်ခြင်းတို့ကို ပြုကုန်၏။ ထိုအတူ အနောက်ကျွန်းသားတို့လည်း ကုန်သွယ်ခြင်းကို ပြုကုန်၏။ အရှေ့ကျွန်းသားတို့ကား ဝယ်ခြင်းကိုသာ ပြုကုန်၏။ ရောင်း

ခြင်းကို မပြုကုန်။ သတ္တဝါတို့ကို မိမိလည်း မသတ်ကုန်။ သူ့ကိုလည်း မသတ်စေကုန်။ သေသော သတ္တဝါတို့၏ အသားကိုမူကား စားကြကုန်၏။ မြောက်ကျွန်းသားတို့ကား သေသောသတ္တဝါတို့၏အသားကိုလည်း မစားကုန်။ သတ် လည်းမသတ်ကုန်။ သူ၏ဥစ္စာကိုလည်း မခိုးမယူကုန်။ မမှန် သော စကားကိုလည်း မဆိုကုန်။ သုရာကိုလည်း မသောက် ကုန်။ အရှေ့ကျွန်း၊ တောင်ကျွန်း၊ အနောက်ကျွန်းသားတို့ သည် သေသောအကောင်ကို သုသာန်သို့ဆောင်၍ မြေမြှုပ် ခြင်း၊ မီးတိုက်ခြင်း၊ ရေမျှောခြင်းတို့ကို ပြုကုန်ကြ၏။ မြောက်ကျွန်းသားတို့ကား ဤသို့ မသင်္ဂြိုဟ်ရကုန်။ အသေ ကောင်ကို ငှက်တို့သည်ချီယူ၍ တောအုပ်တောင်ကြား၌ စားလေကုန်၏။

အရှေ့ကျွန်း၊ တောင်ကျွန်းတို့၌ ပေါက်သောသစ်ပင် တို့သည် အချို့ကား ရွှေအဆင်း၊ အချို့ကား ငွေအဆင်း၊ အချို့ကား ဟင်းသပြဒါးအဆင်း၊ အချို့ကား ကြောင်မျက် ရွဲအဆင်း၊ အချို့ကား စိမ်းသောအဆင်းအားဖြင့် ငါးပါး ပြားကုန်သည်။ ။မြောက်ကျွန်း၌ပေါက်သော သစ်ပင်တို့ကား စိမ်းသောအဆင်းသာ ရှိကုန်၏။ အသီးတို့လည်း သစ်ပင်နှင့် အတူသာဖြစ်ကုန်၏။ အရှေ့၊ တောင်၊ အနောက်၊ သုံးကျွန်း သားတို့၏ နေရာအိမ်တို့သည် အထူးထူးသော ပုံသဏ္ဍာန် ဖြင့် စိမ့်ပြုလုပ်၍နေကြကုန်သည်။ မြောက်ကျွန်းသားတို့၏ နေရာသည်ကား မဉ္ဇူသကမည်သော သစ်ပင်သည် စုလစ် မွန်းချွန်တပ်သော ပြာသာဒ်တန်ဆောင်းကဲ့သို့ ကောင်းမွန် လုံခြုံစွာ တည်၏။ ထိုအပင်၌သာ မှီခိုကာ နေကြကုန်သည်။ အရှေ့၊ တောင်၊ အနောက်၊ သုံးကျွန်းသားတို့မှာ အရွယ် သို့ရောက်လာသောအခါ သမီးယူခြင်း သားပေးခြင်းဖြင့် ထိမ်းမြားကြကုန်သည်။ ။မြောက်ကျွန်းသားတို့မှာမူကား ပေးစားထိမ်းမြားခြင်းမရှိကုန်။ ။အကြင်အကြင် ယောက်ျား သည် အကြင်အကြင် မိန်းမကို အလိုရှိအံ့။ ။ထိုထိုအလိုရှိ သော မိန်းမသို့ကပ်၍ စိန်းစိန်းကြည့်၏။ မိန်းမကမူလည်း အကြင်အကြင် ယောက်ျားကို အလိုရှိအံ့။ ထိုထိုအလိုရှိသော ယောက်ျားသို့ ကပ်၍ စိန်းစိန်းကြည့်၏။ တစ်ယောက်ကြည့် သည်ကို တစ်ယောက်ကမမြင် မသိသည်ဖြစ်အံ့။ တစ်ပါး သောသူက စိန်းစိန်းကြည့်ကြောင်းကို ပြောဆို၏။ အကယ်၍ မိန်းမသည် အလိုတူအံ့။ မဉ္ဇူသကသစ်ပင်ရင်းသို့ ကပ်၍ လေး မြတ်ဖွယ်သောစကားဖြင့် စားတူ သောက်တူပြုကြ၏။ မေထုနသေဝန ကိစ္စအား လျှောက်ပတ်သည်ဖြစ်အံ့။ ဤ သစ်ပင်သည် ထက်ဝန်းကျင်မှ အခက်အရွက်တို့ဖြင့် ဖုံးလွှမ်း

၏။ မလျှောက်ပတ်သည်ဖြစ်အံ့။ ဖုံးလွှမ်းကာရံခြင်း မရှိ။ ပကတိသာတည်၏။ လျှောက်ပတ်၍ ဖုံးလွှမ်းသောအခါ မိမိတို့၏အလိုဖြင့်သာ ပျော်ပါးကုန်၏။ ပျော်ပါးဖူး သူမှတစ်ပါး အခြားသူတို့နှင့်လည်း မဆက်ဆံကုန်။ ။အရှေ့၊ တောင်၊ အနောက်ကျွန်း၌ဖြစ်ကုန်သော မိန်းမတို့အား ဥတု လာခြင်း၊ ကိုယ်ဝန်ယူခြင်း၊ သားဖွားခြင်း၊ သားငယ်တို့ ကို နို့တိုက်ခြင်း၊ ထိန်းယမ္ဗေးမြူခြင်းကို ပြုရကုန်သည်။ ။ မြောက်ကျွန်း၌ ဖွားသောမိန်းမတို့ကား ဥတုလာခြင်း၊ ကိုယ်ဝန်ယူခြင်း၊ သားဖွားခြင်းကိုကား ပြုရကုန်၏။ သား ငယ်ကို နို့တိုက်ခြင်း ထိန်းယမ္ဗေးမြူခြင်းကိုကား မပြုရ ကုန်။ ဖွားပြီးသော သူငယ်ကို ခရီးလေးခု၏အဆုံးဖြစ်သော သစ်ပင်ရိပ်၌ သိပ်ထားလေ၏။ ခရီးသွားလူတို့မြင်လျှင် လက်ချောင်းကို ခံတွင်းသို့သွင်း၍ စုပ်စေကုန်၏။ ထိုလက် ချောင်းမှ သြဇာဖြင့်ပင် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံးမျှတ၍ သူငယ် ကြီးပွားရ၏။ အတန်ငယ်ကြီးလတ်သော် မိန်းမဖြစ်အံ့။ မိန်းမပျိုတို့သည် ယူဆောင်၍ပြုစု၏။ ယောက်ျားဖြစ်အံ့ ယောက်ျားတို့သည် ယူဆောင်၍ပြုစုကုန်၏။ ။ ဇမ္ဗူဒီပ ကျွန်း၌ လူတို့သည် အကြိမ် အတိုင်းအရှည်မရှိမူ၍ မေထုန် မှီဝဲကြကုန်သည်။ အချို့ အနည်းငယ်သော သူတို့သည် မေထုန်မှကြွ၍လတ်၍ မြတ်သောအကျင့်ကို ကျင့်ကြကုန် သည်။ အပရဂေါယာကျွန်း၌ လူတို့ကား ခုနစ်ကြိမ်သာ မေထုန် မှီဝဲကြကုန်သည်။ ပုဗ္ဗဝိဒေဟကျွန်း၌ လူတို့ကား ခြောက်ကြိမ်လည်းကောင်း၊ ခုနစ်ကြိမ်လည်းကောင်း မေထုန် မှီဝဲကြကုန်သည်။ အချို့ အနည်းငယ်သော သူတို့သည် လည်း မြတ်သောအကျင့်ကို ကျင့်ကုန်သည်။ ဥတ္တရကုရ ကျွန်း၌ လူတို့ကား လေးကြိမ်လည်းကောင်း၊ ငါးကြိမ်လည်း ကောင်း မေထုန်မှီဝဲကြကုန်သည်။ အချို့ အနည်းငယ်သော သူတို့သည်လည်း မြတ်သောအကျင့်ကို ကျင့်ကြကုန်သည်။ အလုံးစုံသော ကျွန်းကြီးလေးကျွန်း ကျွန်းငယ်နှစ်ထောင်၌နေ သော သူတို့သည် မစင်မကြယ် စက်ဆုပ်ဖွယ်ဖြစ်၍ ပျက်စီး ကုန်သည်။ အလုံးစုံသော ကာမာဝစရနတ်တို့သည် လေဖြစ် ၍ ပျက်စီးကုန်သည်။ ။ဇမ္ဗူဒီပကျွန်းသားတို့သည် မြောက် ကျွန်းသားတို့ထက် ဒါနသီလစသော ပါရမီကို ဖြည့်ခြင်း၌ ရဲရင့်သောအဖြစ်၊ သတိရှိသောအဖြစ်၊ မဂ္ဂဗြဟ္မစရိယပညာ နှင့်ပြည့်စုံသော အဖြစ်တည်းဟူသော ဂုဏ်သုံးပါးတို့ဖြင့် လွန်ကဲကုန်သည်။ ။မြောက်ကျွန်းသားတို့ကလည်း ဇမ္ဗူဒီပ ကျွန်းသားတို့ထက် ဥစ္စာ သားမယားကို မသိမ်းဆည်းခြင်း၊

အသက်တမ်းအတိုင်းတည်ခြင်း၊ သေသော် လူ့ပြည် နတ် ပြည်တို့သာ လားခြင်းဟူသော ဂုဏ်သုံးပါးတို့ဖြင့် ကဲလွန် ကုန်သည်။ ဤကား ဆဂတိဒီပနီ အဋ္ဌကထာ၌လာသော စကားရပ်တည်း။

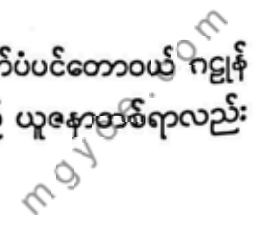
လောကပညတ္တိ၌ကား

‘ဥတ္တရကုရဒီပေါ အဋ္ဌယောဇန သဟဿာနိ စတုရ သော ဒီပေါ သုဝဏ္ဏကေန ပဗ္ဗတေန ပရိက္ခိတ္တော သဒါ သြဘာသ ဇာတော သမောသိ အကဏှကော’ဟူ၍ဆိုသည်။ အဓိပ္ပာယ်ကား ဥတ္တရကုရကျွန်းသည် ယူဇနာရှစ်ထောင် ကျယ်၏။ လေးထောင့်အင်းပျဉ်ကဲ့သို့တည်၏။ ထိုကျွန်း၌ ရွှေအတိပြီးသောတောင်သည် ရံအပ်သည်ဖြစ်၍ အခါခပ် သိမ်း အရောင်ထွန်း၏။ အလယ်၌ ကျောက်စိုင်၊ ကျောက် ဆောင်၊ တောင်၊ ကမ်းပါးချောက်၊ ထုံးအိုင်တို့သည်မရှိ၊ ပကတိ စည်မျက်နှာကဲ့သို့ ညီညွတ်၏။ ထိုကျွန်း၌ ခြင်္သေ့၊ သစ်ကျား၊ ကြောင်၊ ဖား၊ သိုး၊ အောင်း အစရှိသော နှိပ် စက်တတ်သော သတ္တဝါတို့သည် မရှိကုန်။ မြွေကောင်ပုပ်၊ ခွေးကောင်ပုပ်၊ လူကောင်ပုပ် အစရှိသော စက်ဆုပ်ဖွယ် ဝတ္ထုတို့လည်း မရှိကုန်။ လူတို့စွန့်အပ်သော ကျင်ကြီးကျင် ငယ်တို့ကိုလည်း ပျောက်ကွယ်စိမ့်သောငှာ မြေကြီးသည် ဟင်းလင်းဖွင့်၍ပေး၏။ ဤကျွန်းအပြင်၌ မကောင်းသော အနံ့ရှိသော မြက်သစ်ပင်တို့သည် လည်းကောင်း၊ အဆူးရှိ သော သစ်ပင်တို့သည်လည်းကောင်း မပေါက်ရောက်ကုန်။ အလွန် ရှုချင်ဖွယ်သော ဒေါင်းလည်ဆံမွှေးနှင့်တူသော မြက်နု တို့သာလျှင် ပေါက်ကုန်၏။ ကျွန်းပေါ်၌စီးသော မြစ်တို့ သည်လည်း တင့်တယ်သာယာသော ဆိပ်ကမ်းတို့ဖြင့် ချမ်းမြေ့သောရေ၊ ကြည်သောရေ ရှိကုန်လျက် သဲချက်ချက် သာ တည်ကုန်၏။ ဥတ္တရကုရကျွန်းနှင့် ပုဗ္ဗဝိဒေဟကျွန်း၏ အကြား၌လည်းကောင်း၊ ပုဗ္ဗဝိဒေဟကျွန်းနှင့် ဇမ္ဗူဒီပကျွန်း ၏အကြား၌လည်းကောင်း၊ ဇမ္ဗူဒီပကျွန်းနှင့် အပရဂေါယာ ကျွန်း၏အကြား၌လည်းကောင်း၊ အပရဂေါယာကျွန်းနှင့် ဥတ္တရကုရကျွန်း၏အကြားလည်းကောင်း ယူဇနာတစ် ထောင် တစ်ထောင်ကျယ်သော သုပဏ္ဏဒီပကျွန်းတို့သည် ရှိကုန်သတည်း။

ဂဠုန်နာနာရုပ်

ထိုလေးကျွန်း၏အထက်၌ လက်ပံပင်တောဝယ် ဂဠုန် တို့သည် နေကုန်၏။ ထိုဂဠုန်တို့သည် ယူဇနာတစ်ရာလည်း

* နဝကင်္ဂုတ္တိရ်ပါဠိတော်။ သတ္တဝါသဝဂ်-၁၇၈-လာ။ ဂုဏ်သုံးပါး တည်း။

ကောင်း၊ တစ်ရာငါးဆယ်လည်းကောင်း ကြီးလေသည်။ သမုဒ္ဒရာ၏အလယ်ကျွန်းငယ်၏ အနီးအပါး၌ ကျက်စား ကုန်သော နဂါးတို့ကို ထိုဂဠုန်တို့သည် အတောင်လေတို့ဖြင့် ရေကိုခွဲဝင်၍ နဂါးကိုဖမ်းယူကာ စားကြကုန်၏။ ထို့ကြောင့် သုပဏ္ဏကျွန်းအလုံးသည် မကောင်းသောရန်တို့ဖြင့် ဖုံးလွှမ်း၏။ ထိုဂဠုန်တို့တွင် အချို့သော ဂဠုန်တို့သည် တန်ခိုးကြီးကုန်၏။ အားနှင့်ပြည့်စုံကုန်၏။ လူရုပ်၊ ဆင်ရုပ်၊ မြင်းရုပ် စသည်တို့ကို ဖန်ဆင်းနိုင်၏။ အလံတစ်ရာ အလံနှစ်ရာရှည်သော နဂါးကိုလည်း သုတ်ယူ၍စားနိုင်၏။

ထိုဂဠုန်တို့၏ နာနာရုပ်ဖန်ဆင်းနိုင်ကြောင်းကို အဘယ်သာမကဖြင့် သိရသနည်းဟူမူကား-

ကာကဝတီဇာတ်

ရှေးလွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းပြုလတ်သည်ရှိသော် ငါတို့ဘုရား အလောင်းတော်သည် ထိုမင်း၏သားတော်ဖြစ်၍ အရွယ် ရောက်သောအခါ မင်းသားတို့၏တတ်ရာသော အတတ်ဟူ သမျှကိုသင်စေ၍ တတ်မြောက်သောအခါ ခမည်းတော် မင်းကြီးသည် လွန်လေ၍ သားတော်လည်း အဘ၏ရိုက်ရာ ဖြစ်သော တိုင်းပြည်ထီးနန်းကိုသိမ်းယူ၍ မင်းမူရသဖြင့် ဗြဟ္မဒတ်မင်းဟု တွင်သတည်း။ ထိုမင်း၏ အဂ္ဂမဟေသီ ဖြစ်သော မိဖုရားကား နတ်သမီးကဲ့သို့ အလွန်အဆင်းလှ ၏။ မိန်းမတို့၏ အမူအယာ၌ လိမ္မာယဉ်ကျေး၏။ ကာကဝတီအမည်ရှိ၏။

ထိုဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းဆွေ စိုးမျိုးတို့နှင့်လည်း ကောင်း၊ ပြည်ထောင်ချင်းမင်းတစ်ပါးတို့နှင့်လည်းကောင်း အန်ကစားလေပြု၏။ ထိုအခါ တစ်ယောက်သော ဂဠုန်မင်း သည် လူ၏အသွင်ကို ဖန်ဆင်းကာလာ၍ မင်းကြီးနှင့် အန်ကစားခြင်းကိုပြု၏။ ကာကဝတီ မိဖုရားလည်း မင်း၏ အပါးသို့လာ၍ ရံခါရံခါနေသည်နှင့် ဂဠုန်မင်းမြင်လျှင် ကြင်နာတပ်ငြိသော စိတ်ရှိရကား။ ဤမင်းသည် အခြား ကိစ္စဖြင့်နေသောအခါ ဂဠုန်သည် မင်း၏အရုပ်အဝါကို ဖန်ဆင်းလျက် တိုက်တွင်းသို့ဝင်၍ မိဖုရားကို နှစ်သက်စေ ပြီးလျှင် မိမိနေရာဖြစ်သော ဂဠုန်ပြည်သို့ဆောင်လေ၍ မိမိ ဗိမာန်၌ ထိုမိဖုရားနှင့်မွေ့လျော်စွာနေ၏။

ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်လည်း နန်းတော်၌ မိဖုရားကြီး ပျောက်လေလျှင် ဆင်ခြင်တွေးဆ၍ နဒကုဝေရမည်သော စောင်းသမားကို 'အမောင် စုံစမ်းရှာဖွေလေ'ဟု စေ၏။

စောင်းသမားလည်း မင်းကြီးနှင့် အန်ကစားလာသော ဂဠုန် မှတစ်ပါး အခြားသူတို့ မယူဆောင်နိုင်ရာဟု ကြံပြီးလျှင် ထိုနိမ္မိတဖြစ်သော ယောက်ျားသည် မြို့၏မြောက်မှထွက် သွား၍ တစ်ခုသော ရေအိုင်၏အပါး ပြိတ်မြက်တော၌ အိပ်နေပြီးလျှင် ဂဠုန်၏အသွင်ကိုယူ၍ ပျံလေသောအခါ ဂဠုန်၏ တောင်ပံကြားဖြင့် လိုက်လေ၏။ ဂဠုန်ပြည်သို့ ရောက်သောအခါ ဝှက်ကွယ်ရာမှနေ၍ စုံစမ်းလေသော် မိဖုရားကြီးကိုမြင်သဖြင့် ဂဠုန်မင်း အစာရှာသွားခိုက် မိဖုရား ထံသို့ဝင်၍ ကိလေသာဖြင့် ပျော်ပါးပြီးသော် ဂဠုန်မင်းသည် ဗာရာဏသီပြည်သို့ အန်ကစားရန် လာသောအခါ အတောင် ကြားဖြင့်လိုက်လာ၍ မင်းကြီးနှင့် ဂဠုန်မင်း အန်ကစား လျက်နေစဉ် နဒကုဝေရမည်သော စောင်းသမားသည် ဤသို့ သိချင်းသိ၏။

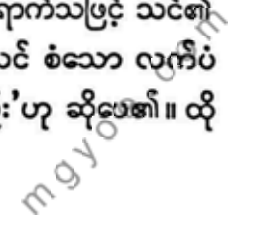
"ဝါတိဝါယံ တတော ဂန္ဓော၊ ယတ္ထမေဝ သတိပိယာ။
ဒူရေက္ကတောဟိ ကာကဝတီ၊ ယတ္ထ မေ နိရတော
မနော။

အဓိပ္ပာယ်ကား၊ အကျွန်ုပ် ချစ်လှစွာသော ကာကဝတီ မည်သော မိဖုရားသည် ဂဠုန်တို့၏ဗိမာန်ဖြစ်သော လက်ပံ ပင်ထက်၌ နေ၏။ ထိုမိဖုရား၏ ကိုယ်လုံးကြိုင်မျှလှိုင်သော ရန်ရှိသည်။ ဂဠုန်မင်းကိုယ်မှာ ကပ်လျက်ပါ၍ လိုက်လာ ချေ၏။ ထို့ကြောင့် ဤဗာရာဏသီပြည်မှ ဝေးလှစွာသော ဂဠုန်ရွာ၌ ကာကဝတီ မိဖုရားရှိသည်ဟု သိတော်မူလော့ ဟူလိုသည်။

ထိုစကားကိုကြားသော် ဂဠုန်မင်းဖန်ဆင်းသော နိမ္မိတ ယောက်ျားကလည်း-

ကထံ သမုဒ္ဒ မတိရိ၊ ကထံ အတရိ ကေပုကံ။
အစရှိသော ဂါထာဖြင့်ဆို၏။ အဓိပ္ပာယ်ကား 'စောင်း သမားနဒကုဝေရ၊ ငါ့ကို အဘယ်ကြောင့် သင် စွပ်စွဲသနည်း။ ငါတို့နေရာ ဂဠုန်ရွာကား သမုဒ္ဒရာလည်း ကျယ်စွာခြား၏။ ထိုမှဘက်ကမ်းထက်၌ ကေပုမမည်သော မြစ်လည်း တစ်တန် ခြား၏။ သီဒါနှင့် သတ္တရဘန်လည်း ခုနစ်တန်ပင် ခြား သေး၏။ သို့ကလောက်ဝေးလျက် ရောက်နိုင်ခက်ခဲသော ငါတို့နေရာကို သင် အဘယ်သို့ ရောက်နိုင်ပါအံ့နည်း'ဟု လိုသည်။

- နဒကုဝေရကလည်း 'ဤမျှလောက် သမုဒ္ဒရာ သီဒါ မြစ်ကြီးတို့ကို သင်၏ကိုယ်ကိုစီး၍ ကူးရောက်သဖြင့် သင်၏ မြောက်သားဖြစ်သော ကာကဝတီနှင့် သင် စံသော လက်ပံ နန်းပေါ်တွင် မွေ့လျော်ခဲ့ပြီးဖြစ်သတည်း'ဟု ဆိုဖေ၏။ ထို

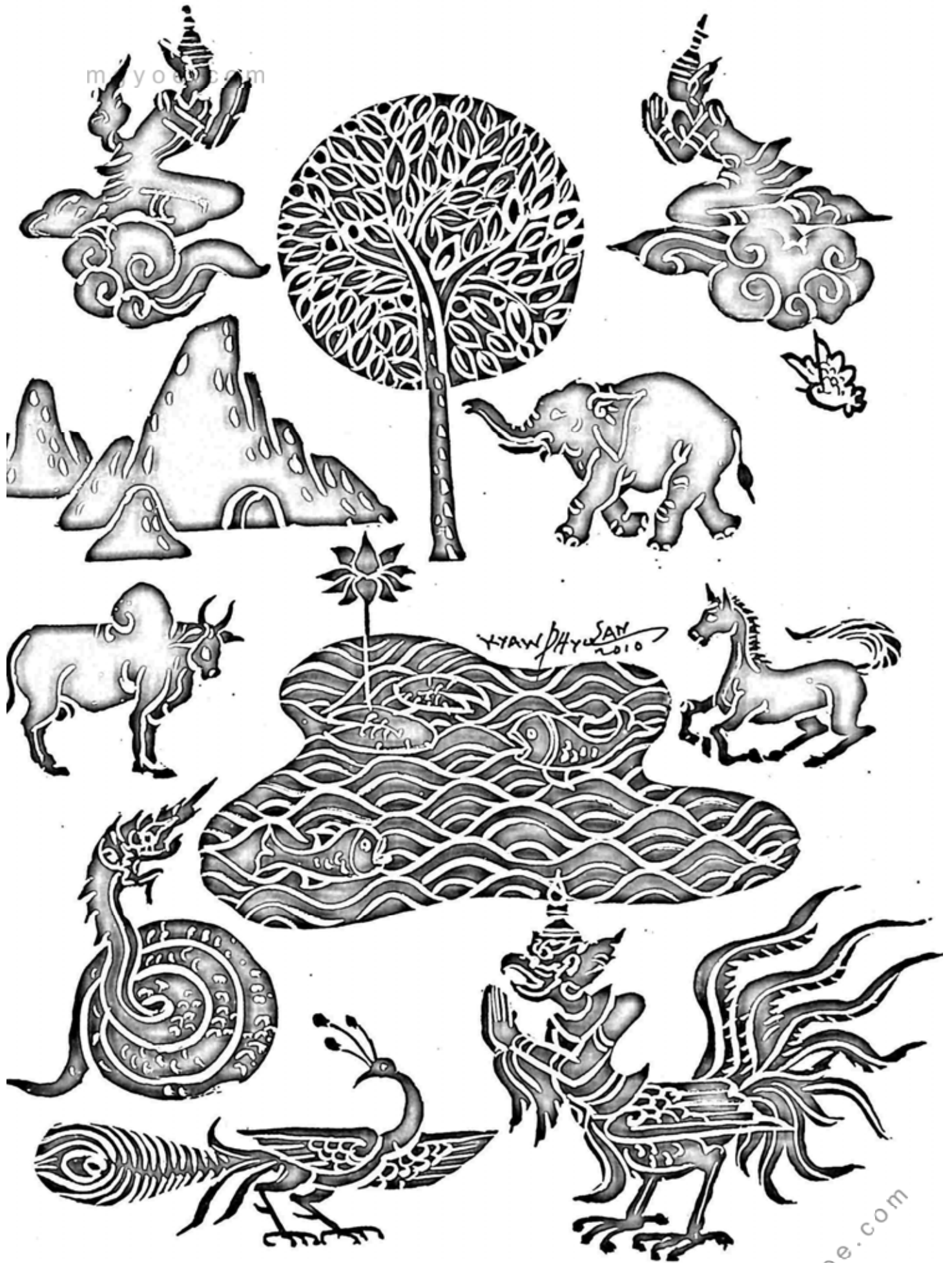

စကားကိုကြားရမှ ဂဠုန်မင်းသည် စိတ်ပျက်လှသည်ဖြစ်၍ 'အချင်း နုနုကုဝေရ၊ ကြီးမားလှသောကိုယ်ခန္ဓာသည် လွန်စွာ စက်ဆုပ်ဖွယ်ရှိစွ၊ ငါ၏မယား သယောက်ထားသော ယောက်ျားကို ဤကိုယ်ဖြင့် လိုက်သည်ကိုလည်း ငါမသိ။ ပြန်သည်ကိုလည်း ငါမသိ။ မင်း၏ မိဖုရားသည်လည်း အများနှင့်မဆက်ဆံဟု အလွန်စုံမက်၍ နှစ်သက်မိခြင်းသည် လည်း မှားလေစွ" ဟု ဆိုပြန်၍ မိမိရပ်ဌာန်သို့ ပြန်လေ ပြီးလျှင် ကာကဝတီကို တစ်ဖန်ဆောင်ခဲ့၍ မင်းကြီးအား ဆက်ပေ၏။

ဤသို့လျှင် မိန်းမတို့မည်သည်ကား သမုဒ္ဒရာအခြား ဌိထား၍ ဆီးတားစောင့်ရှောက်သော်လည်း မစောင့်ရှောက် နိုင်။ ဖျားယောင်းသော သူ၏အလိုသို့သာ ပါတတ်ချေသည် ဖြစ်၍ နှစ်သက်ဖွယ်မရှိဟု မိန့်တော်မူ၍ ဇာတ်တော်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။ ထိုအခါ နုနုကုဝေရမည်သော စောင်း သမားသည် သင် ဥက္ကဏ္ဍိတရဟန်းပင်တည်း။ ဗာရာဏသီ မင်းကား ငါ ဘုရားဖြစ်၏ဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

ဧတုက္ကနိပါတ် ၃၂၇-ကာကဝတီဇာတ်ကိုထောက်၍ ဂဠုန်တို့သည် နာနာရုပ် ဖန်ဆင်းနိုင်ကြောင်းကို သိရာသည်။

ဤတွင်ရွှေကား ဇမ္ဗူဒီပ စာတမ်းပြီး၏။

mgyc.com

mgyc.com

မဟာဝင်ဝတ္ထု

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာ သမ္ဗုဒ္ဓဿ။

- (၁) မဟာဝံသံ မဟာဉာဏံ၊ မဟိဒ္ဓိကံ မဟိဿရံ။
မဟာမုနိံ ဘိဝံန္တိတွာ၊ မဟာဝံသဿ အတ္ထကံ။
- (၂) ပေါရာဏာပိ ကတာ တဿ၊ အဝိသဋ္ဌေန ဘာ
သတော။
ကမံ မရမ္မဘာသာယ၊ ဒုက္ကရာဝ သုလက္ခိတံ။
- (၃) တသ္မာ တံ တွံ သံလိခါဟိ၊ ပါဠိက္ကမံ သုနိဿယ။
“ပိတုဋ္ဌာန သဇီဝဿ၊ နုဿရန္တော ဘိယာစနံ။
- (၄) အာသယာစ မေ စောဒိတံ၊ လိခိဿာမိ ကထာမဂ္ဂံ။
မဟာဝံသဿ ဂန္ထဿ၊ တဋ္ဌိကာဟိစ သန္တနံ။

(ဂန္ထာရမ္မ လေးဂါထာ)

(၁) အဟံ၊ ‘မုနိန္ဒာဘိဇေ’ နာမသမုတ်၊ အကျွန်ုပ် သည်။ မဟာဝံသံ၊ မနုဿမ္မတ အမွန်စသော အသမ္ဘိန္ဒ အာဒိစွဝင် မင်းစဉ်မပြတ် နွယ်တော်မြတ်၌ ဖြစ်တော်မူထ သော။ မဟာဉာဏံ၊ ကောင်းကင်မြေလွှာ၊ မြူပမာသို့၊ တူရာ မရ၊ များမြတ်လှသော ဉာဏ်လည်းရှိတော်မူထသော။ မဟိဒ္ဓိ ကံ၊ အံ့ချီးစဖွယ် ကြီးကျယ်လွန်မြတ်သော တန်ခိုးတော် လည်း ရှိထသော။ မဟိဿရံ၊ သုံးဆယ့်တစ်ထပ်၊ ဘ၁ ရပ်လုံး၊ ခညွတ်ကျုံးသော များသော အစိုးရခြင်းလည်း ရှိ ထသော။ မဟာမုနိံ၊ မုနိ ငါးပါးတို့ထက် မြတ်တော်မူထ သော မြတ်စွာဘုရားကို။ အဘိဝန္တာမိ၊ အလွန်ရိုကျိုး ရှိခိုး ပါ၏။ အဘိဝန္တိတွာ၊ ရှိခိုးပြီး၍။ မဟာဝံသဿ၊ မဟာဝင် ကျမ်း၏။ အတ္ထကံ၊ မြန်မာဝေါဟာ ဘာသာသက်သက် အနက်အစဉ်ကို။ လိခိဿာမိ၊ ရေးစီလိုက်အံ့။ (အထက် ကိရိယာနှင့်စပ်)

(၂) ပေါရာဏာ၊ ရှေးဆရာတို့သည်။ တဿ၊ ထို မဟာဝင်ကျမ်း၏။ ကမံ၊ အနက်စဉ်ကို။ မရမ္မဘာသာယ၊ မြန်မာတိုင်းသူတို့၏ဘာသာဖြင့်။ ကတာပိ၊ ရေးပြုကြကုန် သော်လည်း။ အဝိသဋ္ဌေန၊ မသန့်ရှင်းသောစကားဖြင့်။ ဝါ၊ မပြေပြစ်သောအားဖြင့်။ ဘာသတော၊ ဆိုလေသောကြောင့်။ (သုဇနာ၊ မှတ်နာလိုကုန်သော သူတော်ကောင်းတို့သည်။) သုလက္ခိတံ၊ ကောင်းစွာမှတ်ယူခြင်းငှာ။ ဒုက္ကရာဝ၊ ခဲယဉ်း ကုန်သည်သာလျှင်။ ဟောန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။

(၃-၄) တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ တံ၊ ထိုမဟာဝင်စကား အစဉ်ကို။ တွံ၊ အရှင်ဘုရားသည်။ ပါဠိက္ကမံ၊ ပါဠိ၌လာ သော အစဉ်ကို။ သုနိဿယ၊ ကောင်းစွာ အမှီပြု၍။ သံလိခါဟိ၊ ရေးစီရင်ပါလော့။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ပိတုဋ္ဌာ န သဇီဝဿ၊ အဘအရာ ထင်မှတ်ရာသော ‘မင်းကြီး မဟာမင်းကျော် နော်ရထာအမတ်ကြီး’၏။ အဘိယာစနံ၊ တောင်းပန်တိုက်တွန်းခြင်းကို။ အနုဿရန္တောစ၊ အစဉ် အောက်မေ့သည်ဖြစ်၍လည်းကောင်း။ မေ-မမ၊ ငါ၏။ အာသယာ၊ အလိုဆန္ဒ အာသယသည်။ စောဒိတဉ္စ၊ တိုက် တွန်းအပ်သည်ဖြစ်၍လည်းကောင်း။ တဋ္ဌိကာဟိစ၊ ထိုကျမ်း ၏အဖွင့်ဖြစ်သော ဋီကာတို့နှင့်လည်း။ သန္တနံ၊ ညီညွတ် သည်ကို။ ကတွာ၊ ပြု၍။ မဟာဝံသဿ၊ မဟာဝင်အမည် ရှိသော။ ဂန္ထဿ၊ ကျမ်း၏။ ကထာမဂ္ဂံ၊ အဓိပ္ပာယ်သွား စကားအစဉ်ကို။ လိခိဿာမိ၊ ရေးစီပေအံ့။

ဂန္ထာရမ္မ အနက်ပြီး၏။

* အချို့ပေမူ၌ ပိတုဋ္ဌဝသဋ္ဌိတဿ-ဟု ရှိ၏။

တထာဂတာဘိဂမန ကဏ္ဍ-ပထမပိုင်း

၁-သီဟိုဠ်ကျွန်း သုမနကုဋတောင်ထိပ်မဟိယင်္ဂဏ စေတီတည်မည့်အရပ်သို့ ဘုရားသခင် ကြွတော်မူခြင်း

ဗျာဒိတ်ခံ

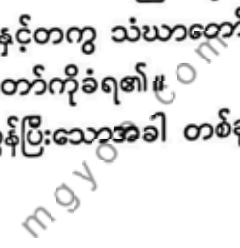
လူသုံးပါးတို့၏ကိုးကွယ်ရာ ဆရာအထွတ်ဖြစ်တော်မူသော ငါတို့ဂေါတမဘုရား၏ အလောင်းတော်သည် ဤကမ္ဘာမှ ပြန်၍ရေသော် လေးသင်္ချာနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်းမြောက်ကျသော သာရမဏ္ဍကမ္ဘာ၌ တဏှာကံရာ၊ မေဓကံရာ၊ သရဏကံရာ၊ ဒီပင်္ကရာဟူသော ဘုရားလေးဆူတို့တွင် ဒီပင်္ကရာဘုရား ထင်ရှားပွင့်တော်မူသောအခါ ရမ္မဝတီပြည်ဝယ် သုမေဓာ ရှင်ရေသေ့ဖြစ်၍ ရှေ့တော်ပါး၌ တံတားပြုလျက် ဘုရားဆုကို ပန်ယူလေလျှင် ‘သင်ကား ငါကဲ့သို့ ဘုရားမချွတ် ဖြစ်လတ္တံ့’ဟု ဗျာဒိတ်စကား ကြားတော်မူသည်။ ထို့နောက် ကမ္ဘာတစ်သင်္ချာ လွန်သောကာလကောဏ္ဍည အမည်တော်ရှိသော ဘုရားပွင့်တော်မူ၏။ ထိုအခါ အလောင်းတော်သည် ဝိဇီတာဝိ မည်သော စကြဝတေးမင်းဖြစ်၍ အလှူကြီးပေးလျက် ဘုရားဆုကို ပန်လေလျှင် ‘သင်ကား ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့’ဟု ဗျာဒိတ်ပေးသည်ကိုခံရ၏။

ထို့နောက် ကပ်အသင်္ချာလွန်ပြန်သောအခါ တစ်ခုသော ကမ္ဘာ၌ မင်္ဂလဘုရား၊ သုမနဘုရား၊ ရေဝတဘုရား၊ သောဘိတဘုရား တည်းဟူသော လေးဆူသော ဘုရားတို့သည် ပွင့်တော်မူကုန်၏။ ထိုလေးဆူတို့တွင် မင်္ဂလဘုရား၏ လက်ထက်တော်၌ အလောင်းတော်မြတ်သည် သုရုစိ အမည်ရှိသော ပုဏ္ဏားသူဌေးဖြစ်၍ ဘုရားအမျိုးရှိသော သံဃာတော်တို့အား ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး အလှူကြီးကိုပေးပြီးလျှင် ဘုရားဆုကိုတောင်း၍ ဗျာဒိတ်ခံရ၏။ သုမနဘုရား၏ လက်ထက်တော်၌ အလောင်းမြတ်သည် အတုလ မည်သော နဂါးမင်းဖြစ်၏။ နဂါးပရိသတ်နှင့်တကွ လာပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားအား လည်းကောင်း၊ သံဃာတော်တို့အား လည်းကောင်း နတ်၌ဖြစ်သော တူရိယာမျိုးတို့ဖြင့် တီးမှုတ် ကခုန်ကာ ပူဇော်၍ အဖျော်၊ ဆွမ်း၊ ဟင်း၊ သင်္ကန်း အစုံတို့ဖြင့် လှူဒါန်းလျက် သရဏဂုံသီလကို ခံယူဆောက်တည်၏။ ဘုရားကိုယ်တော်မြတ်လည်း ‘သင် နဂါးမင်းသည် ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့’ဟု ဗျာဒိတ်စကားကို ကြားတော်မူ၏။ ရေဝတ

ဘုရား၏ လက်ထက်တော်၌ အလောင်းတော်မြတ်သည် အတိဒေဝ အမည်ရှိသော ပုဏ္ဏားဖြစ်၍ သရဏဂုံသီလကိုဆောက်တည်လျက် ဘုရားဆုကို တောင်းသဖြင့် ဗျာဒိတ်ကိုခံရ၏။ သောဘိတဘုရား လက်ထက်တော်၌ အလောင်းတော်သည် အဓိတမည်သော ပုဏ္ဏားဖြစ်၍ သရဏဂုံ သီလကို ဆောက်တည်လျက် အလှူကြီးကိုပေး၍ ဗျာဒိတ်ပေးတော်မူသည်။

ထို့နောက် ကမ္ဘာအသင်္ချာလွန်ပြန်သောအခါ တစ်ခုသော ကမ္ဘာ၌ အနောမဒဿီဘုရား၊ ပဒုမဘုရား၊ နာရဒဘုရား တည်းဟူသော သုံးဆူသော ဘုရားတို့လည်း ပွင့်တော်မူကုန်၏။ ထိုသုံးဆူတို့တွင် အနောမဒဿီဘုရား၏ လက်ထက်တော်၌ အလောင်းတော်သည် တန်ခိုးကြီးသော နတ်စစ်သည်မျိုး ဘီလူးမျိုး၌ဖြစ်တော်မူ၍ အကုဋေမကသော နတ်သရဲနှင့်တကွ ဘုရားထံသို့လာ၍ ဘုရားအမျိုးရှိသော သံဃာတော်တို့အား အလှူကြီးပေး၍ ဘုရားဆုကို တောင်း၏။ ဘုရားသခင်လည်း ‘သင်သည် နောင်သော အခါ ငါကဲ့သို့ ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့’ဟု ဗျာဒိတ်ကြားတော်မူ၏။ ပဒုမဘုရား၏ လက်ထက်တော်၌ အလောင်းတော်သည် ကေသရရာဇာ ခြင်္သေ့မျိုး၌ ဖြစ်တော်မူ၍ တစ်ခုသော တောအုပ်၏အတွင်း၌ နိရောဓသမာပတ်ကို ဝင်စား၍နေတော်မူသော ဘုရားသခင်ကို ဖူးမြင်ရလေလျှင် ခြင်္သေ့မင်းသည် ကြည်ညိုလှသောစိတ်ရှိလျက် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး အစာမရှာဘဲ ဘုရားကိုသာ ပူဇော်လျက်နေ၏။ ဘုရားသခင်လည်း ခုနစ်ရက်လွန်သောအခါ ထိုသမာပတ်မှ ထတော်မူ၍ ခြင်္သေ့မင်း၏စိတ်ကိုသိသဖြင့် ‘သင်သည် နောင်သော အခါ ငါကဲ့သို့ ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့’ဟု ဗျာဒိတ်ကြားတော်မူ၏။ နာရဒဘုရား လက်ထက်တော်၌ကား အလောင်းတော်လည်း သူကြွယ်မျိုး၌ဖြစ်၏။ ကိုယ်တော်မြတ်ကို ဖူးမြင်ရသည်နှင့် ဘုရားအမျိုးရှိသော သံဃာတော်မြတ်တို့အား အလှူကြီးကိုပေး၍ စန္ဒကူးနိဖြင့်ပူဇော်၍ ရေသေ့ရဟန်းပြုပြီးသော် ဘုရားသခင်လည်း ‘သင်သည် ငါ၏အလားကဲ့သို့ ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့’ဟု ဗျာဒိတ်ကြားတော်မူ၏။ ထို့နောက် ကပ်တစ်သင်္ချာလွန်ပြန်၍ ဤကမ္ဘာမှ တစ်သိန်းကျသော သာရကမ္ဘာဝယ် ပဒုမုတ္တရ အမည်တော်ရသော ဘုရားသည် ထင်ရှားပွင့်တော်မူ၏။ ငါတို့အလောင်းတော်သည် ဧဋီလမည်သော သူဌေးကြီးဖြစ်၏။ ဘုရားနှင့်တကွ သံဃာတော်တို့အား အလှူကြီးပေး၍ ဗျာဒိတ်တော်ကိုခံရ၏။

ထို့နောက် ကမ္ဘာသုံးသောင်း လွန်ပြီးသောအခါ တစ်ခု

သော ကမ္ဘာ၌ သုမေဓ၊ သုဇာတ ဟူသော နှစ်ဆူသော ဘုရား တို့သည် ပွင့်တော်မူကုန်၏။ ထိုနှစ်ဆူတို့တွင် သုမေဓဘုရား ၏လက်ထက်တော်၌ အလောင်းတော်မြတ်သည် ဥတ္တရ မည်သော ပုဏ္ဏားလုလင်ဖြစ်၍ ကုဋေရှစ်ဆယ်မျှလောက် သော ဥစ္စာဖြင့် မဟာဒါနကိုပြုပြီးမှ ဘုရားရှင်ထံ၌ ရဟန်း ပြုလေ၏။ ဘုရားသခင်လည်း 'သင်သည် နောင်သောအခါ ငါ့ကဲ့သို့ ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့'ဟု ဗျာဒိတ်ကြားတော်မူ၏။ သုဇာတ ဘုရားလက်ထက်တော်၌ကား အလောင်းတော် သည် ဝိဒိတာဝိ မည်သော စကြဝတေးမင်းဖြစ်၍ ဘုရား အမျိုးရှိသော သံဃာတော်တို့အား ပစ္စည်းလေးပါးတို့ဖြင့် လုပ်ကျွေးပြီးမှ သာသနာသို့ဝင်၍ ရဟန်းပြုလေ၏။ ဘုရား သခင်ကလည်း 'သင်သည် နောင်သောအခါ ငါ့ကဲ့သို့ ဘုရား ဖြစ်လတ္တံ့'ဟု ဗျာဒိတ်ပေးသည်ကို ခံရ၏။

ထို့နောက် ဘဒ္ဒကမ္ဘာမှ တစ်ရာတစ်ဆယ့်ရှစ်ကမ္ဘာ မြောက်သော ဝရကမ္ဘာ၌ ပိယဒဿီဘုရား၊ အတ္ထဒဿီ ဘုရား၊ ဓမ္မဒဿီဘုရားတည်းဟူသော သုံးဆူသော ဘုရား တို့သည် ပွင့်တော်မူကုန်၏။ ထိုသုံးဆူတို့တွင် ပိယဒဿီ ဘုရားပွင့်သောအခါ ငါတို့ဘုရား၏အလောင်းတော်သည် ဗေဒင်သုံးကျမ်းကို ကမ်းတစ်ဖက်ရောက် တတ်မြောက်သော ကဿပမည်သော ပုဏ္ဏားသူဌေးဖြစ်၍ ကုဋေတစ်သိန်းမျှ လောက်သော ဥစ္စာကိုစွန့်လျက် ကျောင်းတော်ကို ဆောက် လှူ၏။ ဘုရားသခင်ကလည်း 'သင်သည် နောင်သောအခါ ငါ့ကဲ့သို့ ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့'ဟု ဗျာဒိတ်စကား ကြားတော်မူ သည်ကို ခံရ၏။ အတ္ထဒဿီ ဘုရားလက်ထက်တော်၌ အလောင်းတော်သည် တန်ခိုးကြီးစွာသော ပဉ္စာဘိညဇျာန လာဘီဖြစ်သော သုသိမမည်သော ရသေ့ဖြစ်၍ နတ်ပြည်၌ ဖြစ်သော မန္တာရဝ ပန်းထီးဖြင့် ဘုရားရှင်အား ပူဇော်၏။ ကိုယ်တော်မြတ်လည်း 'သင်ရသေ့သည် ငါ့ကဲ့သို့ ဘုရား ဖြစ်လတ္တံ့'ဟု ဗျာဒိတ်ပေးတော်မူ၏။ ဓမ္မဒဿီ ဘုရား လက်ထက်တော်၌ကား ငါတို့ ဘုရားအလောင်းတော်သည် သိကြားမင်းဖြစ်၍ နတ်၌ဖြစ်သော အဖျော်ယမကာတို့ဖြင့် လည်းကောင်း၊ ပန်းနံ့သာတို့ဖြင့်လည်းကောင်း မြတ်စွာဘုရား အား ပူဇော်ဆည်းကပ်၏။ ကိုယ်တော်မြတ်လည်း 'သင် သည် ငါ၏အလား ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့'ဟု ဗျာဒိတ်ပေးတော် မူ၏။

ထို့နောက် ဤကမ္ဘာမှ ကိုးဆယ့်လေးကမ္ဘာကျသော သာရကမ္ဘာ၌ သိဒ္ဓတ္တ အမည်တော်ရှိသော ဘုရားသည် ဖြစ် တော်မူ၏။ ထိုအခါ ငါတို့ဘုရားအလောင်းသည် အလွန်

ထက်သော တန်ခိုးနှင့်ပြည့်စုံသော မင်္ဂလအမည်ရှိသော ရသေ့ဖြစ်၍ ကျွန်းဦး၌တည်သော ဓမ္မသပြေသီးကိုဆောင်၍ ဘုရားသခင်အား လှူဒါန်းပူဇော်လျက် ဘုရားဆုကိုပန်၏။ ကိုယ်တော်မြတ်လည်း 'သင်သည် ငါ့ကဲ့သို့ ဘုရားဖြစ် လတ္တံ့'ဟု ဗျာဒိတ်ကြားတော်မူ၏။ ဤကမ္ဘာမှ ကိုးဆယ့် နှစ်ကမ္ဘာကျသော ဝရကမ္ဘာ၌ တိဿဘုရား၊ ဖုဿဘုရား အားဖြင့် ဘုရားနှစ်ဆူပွင့်တော်မူ၏။ ထိုနှစ်ဆူတို့တွင် တိဿ ဘုရားရှင်၏လက်ထက်၌ အလောင်းတော်သည် သုဇာတ မည်သော ပဒေသရာဇ်မင်းဖြစ်၍ ရသေ့ရဟန်းပြုလေရာ ဘုရားဖြစ်ကြောင်းကိုကြားလျှင် အထံတော်သို့လာ၍ မန္ဒာ ရဝမည်သော နတ်ပန်း ပင်လယ်ကသစ်ပန်းတို့ဖြင့် လှူ ဒါန်းခြင်းကိုပြု၏။ ဘုရားသခင်လည်း 'သင်သည် ဘုရား ဖြစ်လတ္တံ့'ဟု ဗျာဒိတ်ပေးတော်မူ၏။ ဖုဿဘုရား၏လက် ထက်၌ အလောင်းတော်သည် ဝိဒိတာဝိမည်သော ပဒေ သရာဇ်မင်းဖြစ်၍ ဘုရားသခင်နှင့်တွေ့ကြိမ်လေလျှင် မင်း၏ စည်းစိမ်ကိုပယ်ရှား၍ ရဟန်းပြုပြီးလျှင် ပိဋကတ်သုံးပုံကို သင်၍ ထက်ဝန်းကျင်သော ပရိသတ်တို့အား တရားစကား ဖြင့် ဟောကြားသင်ကြား၏။ ဘုရားကိုယ်တော်မြတ်လည်း 'သင်သည် နောင်သောအခါ ငါ့ကဲ့သို့ ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့'ဟု ဗျာဒိတ်ပေးတော်မူ၏။

ထို့နောက် ဤကမ္ဘာမှ ကိုးဆယ့်တစ်ကမ္ဘာထက်၌ ဝိပဿီ ဘုရားပွင့်တော်မူ၏။ ထိုအခါ အလောင်းတော် သည် တန်ခိုးကြီးသော အတုလ အမည်ရှိသော နဂါးမင်း ဖြစ်၍ ရတနာခုနစ်ပါးဖြင့် ပြီးသောအင်းပျဉ်ကို ဘုရားသခင် အားကပ်လှူ၍ ဘုရားဆုကို တောင်း၏။ ကိုယ်တော်မြတ် လည်း 'သင်သည် ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့'ဟု ဗျာဒိတ်ပေးတော် မူ၏။

ထို့နောက် ဤကမ္ဘာမှ သုံးဆယ့်တစ်ကမ္ဘာမြောက် သော ဝရကမ္ဘာ၌ သိခီဘုရား၊ ဝေဿဘူဘုရား နှစ်ဆူပွင့် တော်မူ၏။ ထိုနှစ်ဆူတို့တွင် သိခီဘုရားရှင်၏လက်ထက် ၌ အလောင်းတော်သည် အနိန္ဒမမည်သော မင်းဖြစ်၍ ဘုရား အမျိုးရှိသော သံဃာတော်တို့အား အလှူကြီးကို ပေး၍ ဘုရားဆုကိုတောင်း၏ ဘုရားသခင်လည်း သင်သည် ငါ ကဲ့သို့ ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့'ဟု ဗျာဒိတ်ပေးတော်မူ၏။ ထို့နောက် ဝေဿဘူ ဘုရားပွင့်တော်မူသောအခါ အလောင်းတော်သည် သုဒဿန မည်သော မင်းဖြစ်၍ ဘုရားနှင့်တကွသော သံဃာတော် တို့အား ပစ္စည်းလေးပါးတို့ဖြင့် အလှူကြီးကို ပေးပြီးမှ ရဟန်းဖြစ်၍ ကျင့်ဝတ်တရားကို အလွန်အား ထုတ်တော်မူ၍ ကျင့်၏။ ဘုရားသခင်လည်း 'သင်သည် ငါ့ကဲ့သို့ ဘုရားဖြစ် လတ္တံ့'ဟု ဗျာဒိတ်ပေးတော်မူ၏။

mgc.com

ထို့နောက်မှ ဤကမ္ဘာထက်၌ ကကုသန်ဘုရား၊
 ကောဏာဂုံဘုရား၊ ကဿပဘုရား ဟူသော သုံးဆူသော
 ဘုရားတို့သည် ပွင့်တော်မူကုန်၏။ ဤသုံးဆူသော ဘုရား
 တို့တွင် ကကုသန်ဘုရား၏လက်ထက်တော်၌ အလောင်း
 တော်သည် ခေမ အမည်ရှိသော မင်းဖြစ်၍ ဘုရားနှင့်တကွ
 သော သံဃာတော်တို့အား သပိတ်၊ သင်္ကန်း၊ ရဟန်း၏
 ပရိက္ခရာတို့ကို အကြိမ်များစွာ လှူဒါန်းပြီးမှ မိမိလည်း
 ရဟန်းပြုလေ၏။ ဘုရားကိုယ်တော်မြတ်လည်း 'သင်သည်
 ဤကမ္ဘာတွင်ပင် ဂေါတမ အမည်တွင်သော ဘုရားဖြစ်
 လတ္တံ့'ဟု ဗျာဒိတ်ကြားတော်မူ၏။ ကောဏာဂုံဘုရား ပွင့်
 သောအခါ အလောင်းတော်သည် ပဗ္ဗတ မည်သော မင်း
 ဖြစ်၍ အမတ်အပေါင်းနှင့်တကွ တရားတော်ကိုနာ၍ ဗုဒ္ဓပု
 မုခ သံဃာတို့အား ကြီးစွာသောအလှူကိုပေးပြီးမှ ဘုရား
 အထံတော်၌ ရဟန်းပြုလေ၏။ ဘုရားသခင်လည်း 'သင်
 သည် ဤကမ္ဘာတွင်ပင် ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့'ဟု ဗျာဒိတ်ကြား
 တော်မူ၏။ ကဿပဘုရား ပွင့်သောအခါ ငါတို့ဘုရား
 အလောင်းတော်သည် ဇောတီပါလ မည်သော ပုဏ္ဏား
 လုလင်ဖြစ်၍ ဗေဒင်သုံးကျမ်း၌ ကမ်းတစ်ဖက်ရောက် တတ်
 မြောက်၏။ ဤပုဏ္ဏားသည် ဘုရားထံတော်သို့ကပ်၍
 တရားကိုနာသဖြင့် သာသနာတော်၌ သဒ္ဓါတရားဖြစ်ရကား
 ရဟန်းပြုလေ၍ ပိဋကတ်သုံးပုံကို အာဂုံဆောင်ပြီးလျှင်
 ပရိသတ် လေးပါးတို့အား သင်ကြားပို့ချ၏။ ကိုယ်တော်
 မြတ်လည်း 'သင် ရဟန်းအား ငါ၏အလားကဲ့သို့ ဘုရား
 မချွတ်ဖြစ်လတ္တံ့'ဟူ၍ ဗျာဒိတ်စကား ကြားတော်မူ၏။

ဘုရားဖြစ်ခြင်း

ဤသို့လျှင် ဒီပင်္ကရာ ဘုရားမှစ၍ ကဿပဘုရားတိုင်
 အောင် နှစ်ကျိပ်လေးဆူသော ဘုရားရှင်တို့၏အထံ၌ ခံယူ
 အပ်သော ဗျာဒိတ်ရှိလျက် အဆက်ဆက်သောဘဝ၌ ဗောဓိ
 သမ္ဘာရ အပေါင်းကိုဖြည့်တော်မူရာ အစဉ်လာသဖြင့် မဟာ
 သမ္မတမင်းမှစ၍ သုံးသိန်းသုံးသောင်း လေးထောင့်ငါးရာ
 ခြောက်ကျိပ် ကိုးယောက်မြောက်သော သုဒ္ဓေါဒနမင်း၏
 ရင်နှစ် သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားဖြစ်၍ နှစ်ဆယ့်ကိုးနှစ်ရောက်သော်
 ရဟန်းပြုတော်မူ၏။ ခြောက်နှစ်ပတ်လုံး ဒုက္ကရ စရိယာ
 ကျင့်တော်မူပြီးမှ သက္ကရာဇ် တစ်ရာသုံးခု ကဆုန်လပြည့်
 ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ဝယ် ဗောဓိမဏ္ဍိုင်သို့ ကပ်တော်မူ၍ 'သောတ္ထိယ

ဒါယကာလှူသော 'သမန်းမြက်' ရှစ်ဆုပ် အခင်းရှိသော
 တစ်ဆယ့်လေးတောင် မြင့်ကျယ်သော ရတနာပလ္လင်တော်
 အထက်၌ အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ်၊ သဗ္ဗညုတဉာဏ် အစရှိသော
 အသာဓာရဏဂုဏ်ကိုရသဖြင့် ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော်
 မူ၏။

ယင်းသို့ ဘုရားဖြစ်ပြီးသော် ခုနစ်ပါးသော သတ္တာဟ
 ကို လွန်စေ၍ ဗာရာဏသီပြည်သို့ ကြွပြီးလျှင် ပဉ္စဝဂ္ဂါငါးဦး
 အမှူးရှိသော နတ်ဗြဟ္မာ ပရိသတ်တို့အား ဓမ္မစကြာတရား
 ကို ဟောကြားတော်မူ၍ ဤဗာရာဏသီပြည်၏အနီး ဣသိ
 ပတနမည်သော မိဂဒါဝုန်တောကြီး၌ ဝါကပ်တော်မူသည်။
 ထိုဝါ၌ပင် ပဉ္စဝဂ္ဂီ ငါးဦးတို့အား လည်းကောင်း၊ ယဿ
 သတို့သားအမှူးရှိသော ငါးကျိပ်ငါးယောက်သော သူဌေး
 သားတို့အားလည်းကောင်း တရားတိုက်ကျွေး၍ ရဟန္တာ
 အဖြစ်သို့ ရောက်စေတော်မူသည်။ ရဟန္တာခြောက်ကျိပ်
 ပြည့်လေသော် သတ္တဝါတို့အား တရားဟောစီမံသောငှာ
 ထိုထိုမြို့ရွာသို့ စေလွှတ်တော်မူသည်။ ဘုရားကိုယ်တော်
 မြတ်လည်း ကပ္ပိသိကတောအုပ်သို့ ကြွတော်မူ၍ အဆွေ
 ခင်ပွန်းဖြစ်ကြသော ဘဒ္ဒဝဂ္ဂီ မင်းသားသုံးကျိပ်တို့အား တရား
 သြဝါဒဖြင့် ဆုံးမတော်မူ၍ အနာဂါမိဖိုလ်သို့ ရောက်စေ
 တော်မူသည်။ ထိုနောက်မှ ဥရဝေလတောအုပ်သို့ ကြွတော်
 မူ၍ ထိုတောအုပ်၌နေသော မိစ္ဆာဝါဒအယူရှိသော ဥရဝေလ
 ကဿပ အမှူးရှိသော ရသေ့တို့အား တရားရစေခြင်းငှာ
 အထူးထူးအပြားပြားသော တန်ခိုးပြာဋိဟာကို ပြုလျက်
 ဆောင်းလအတွင်း၌ နေတော်မူသည်။

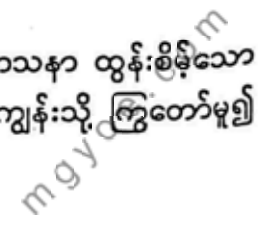
မဟိယင်္ဂဏသို့ ဘုရားကြွခြင်း

ပြာသိုလပြည့်နေ့ရောက်သောအခါ များစွာကုန်သော
 မဂဓတိုင်းသားတို့သည် ကဿပရသေ့တို့အား အလှူကြီး
 ကို ချီးမြှောက်ပူဇော်ခြင်းငှာ အစီရင်ပြုလတ်သော် ရသေ့
 တို့ကလည်း "ယနေ့ ရှင်ကြီးဂေါတမသည် မကြွလာမူ
 ကောင်းစွာ၏'ဟု အကြံဖြစ်ရကား ဤအကြံကိုသိတော်မူ၍
 ဤလပြည့်နေ့ နံနက်ထ၌ ဥတ္တရကုရကျွန်းသို့ ဆွမ်းခံဝင်
 တော်မူ၍ အနောက်တတ်အိုင်၏အနီး ဆေးဒန်းမြင်းသီလာ
 ကျောက်ဖျာကြီးထက်၌ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးသော်...

ဘီလူးတို့အား တန်ခိုးပြခြင်း

ညချမ်းသောအခါ၌ နောင်သာသနာ ထွန်းစိမ့်သော
 ငှာ လင်္ကာဒီပ မည်သော သီဟိုဠ်ကျွန်းသို့ ကြွတော်မူ၍

* ယသ္မိဟိရက္ခမူလေ ကုသပလ္လင်္ကေ နိသိဒိတော။ (ပေ) ဗောဓိ
 ရက္ခမူလေတိ။ (မဟာဝံသဋီကာ-ဒွာဒသမဂါထာဝဏ္ဏနာ-၅၃)

ကျွန်းအလယ်ဖြစ်သော အလျားသုံးယူဇော၊ အနံတစ်ယူ ဇောရှိသော မဟာနာဂဝန် ဥယျာဉ်တည်ရာ၌ များစွာကုန် သော နတ် ဘီလူးတို့ အစည်းအဝေးပြုလျက်နေကြသည် တွင် အထက်ကောင်းကင်ဖြင့် ရပ်တော်မူ၍ မနောဓိဋ္ဌာန် တော်မူလျက် ကမ္ဘာပျက်သောအခါ ရွာသောမိုးကြီးနှင့် တူသော မိုးကြီးကိုရွာစေခြင်း၊ ကမ္ဘာပျက်သောအခါ လာသော လေကြီးနှင့်တူသော လေကိုလာစေခြင်းတို့ဖြင့်လည်းကောင်း၊ လောကန္တရိတ် ငရဲနှင့်တူသော အမိုက်တိုက်ကိုဖြစ်စေခြင်း အချမ်းကိုဖြစ်စေခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း ဘီလူးအပေါင်းတို့ ကို ထိတ်လန့်စေပြီးမှ ကိုယ်တော်ကို ထင်ရှားပြတော်မူ၏။

ထိုအခါ စည်းဝေးကြီးသော ဘီလူးအပေါင်းတို့ အလွန် ထိတ်လန့်ကြ၍ 'အရှင်ဘုရား၊ ဤကြောက်မက်ဖွယ်သော မိုး၊ လေ အမိုက်တိုက်တို့ကို ငြိမ်းအောင် ပြုတော်မူပါ ဟု တောင်းပန်ကြ၏။ ဘုရားသခင်လည်း တန်ခိုးတော်အား ဖြင့် မိုး၊ လေ၊ အမိုက်တိုက်တို့ကို ငြိမ်းစေပြီးသော် 'ငါ့အား နေရာကိုပေးကြကုန်လော့'ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ဘီလူးတို့ လည်း ကြည်ညိုကြ၍ 'ဤကျွန်းမြေဌာန၌ နေတော်မူပါ' ဟု လျှောက်နှင်းကြကုန်၏။ ဘုရားသခင်လည်း ကောင်း ကင်မှသက်တော်မူ၍ မဟိယင်္ဂဏ စေတီတည်ရာ၌ စမ္မဓဏ် ကိုဖြစ်၍ ထိုင်တော်မူ၏။ ထိုအခါ များစွာသော နတ်ဘီလူး တို့သည် ဖူးမြင်ခြင်းငှာ စည်းဝေးလာကြသော် ကိုယ်တော် မြတ်လည်း အံ့ဖွယ်သရဲ ဖြစ်စိမ့်သောငှာ ထိုင်တော်မူသော စမ္မဓဏ်မှ အလျှံပြောင်ပြောင်တောက်၍ ကြောက်မက်ဖွယ် အသံကို ဖြစ်စေ၏။ ဘီလူးအပေါင်းတို့လည်း အလွန် ကြောက်လန့်၍ သမုဒ္ဒရာနားသို့ ပြေးကြကုန်၏။ ဘုရား သခင်လည်း ဘီလူးကြမ်းတို့ကို သီဟိုဠ်ကျွန်း၏အရှေ့တောင် ထောင့်၌တည်သော ဝိရိဒီပသို့ ရောက်စေတော်မူ၍ ထို ဘီလူးတို့ မလာစိမ့်သောငှာ ကျွန်းအလုံးကို သုံးကြိမ်လက်ျာ ရစ် လည်တော်မူ၍ ပရိတ်အရံအတားကို ပြုတော်မူ၏။ ယင်းသို့ ပရိတ်ရွတ်ပြီးမှ ယခင် စမ္မဓဏ်ဖြန့်ရာ အရပ်၌ ဖလသမာပတ်ဝင်စား၍ နေတော်မူ၏။

ဤအခါများစွာကုန်သော နတ်တို့အား တရားဟော တော်မူ၏။ အချို့ကား သောတာပန်၊ အချို့ကား သရဏဂုံ၊ ပဉ္စသီလစသည် တည်လေကုန်၏။ သုမနကူဋ တောင်၌ နေသော မဟာသုမန မည်သော နတ်မင်းသည်လည်း ထို အခါ သောတာပတ္တိဖိုလ်သို့ရောက်၍ ဘုရားထံရင်းသို့ကပ် ပြီးလျှင် 'အရှင်ဘုရား၊ အကျွန်ုပ်နှင့်တကွသော သတ္တဝါ အပေါင်းတို့အား သနားတော်မူပါသဖြင့် ရှည်မြင့်စွာ ကိုး ကွယ်ရအောင် ကိုယ်တော်မှဖြစ်သော အမွေအနှစ်ကို သနား

တော်မူပါ'ဟု တောင်းပန်လေသော် ကိုယ်တော်မြတ်လည်း ဦးခေါင်းကို လက်ဖြင့်သုံးသပ်၍ ပါလတ်သော ဆံတော် ဓာတ် တစ်ဆုပ်ကို ပေးတော်မူပြီးမှ ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်း ဥရဝေလ တောသို့ ပြန်ကြွတော်မူလာ၏။

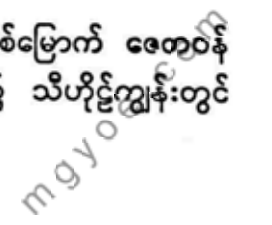
မဟာသုမန နတ်မင်းလည်း အောင်မဲညိုပွင့် အဆင်း နှင့်တူသော ဆံတော်တစ်ဆုပ်ကိုရလျှင် ရွှေပန်းတောင်းဖြင့် ယူ၍ ဘုရားထိုင်တော်မူရာအရပ်၌ ရတနာခုနစ်ပါးတို့ဖြင့် ပြီးသော စေတီကိုပြု၍ ဆံတော်ကို ဌာပနာပြီးမှ ဣန္ဒနီလာ ကျောက်ဖြင့် လွှမ်းထပ်ပြန်၍ ထိုစေတီကို မဟိယင်္ဂဏ စေတီဟု သမုတ်၏။ ဘုရားပရိနိဗ္ဗာန်စံသောအခါ ရှင်သာရိ ပုတြာ၏တပည့်ဖြစ်သော သရဘူ အမည်ရှိသော မဟိဒ္ဓိက ရဟန္တာကြီးသည် အရံဖြစ်သော ရဟန်းတစ်ထောင်နှင့်တကွ စန္ဒကူးထင်းပုံတော်ကို လက်ျာရစ်လည်၍ ပူဇော်ပြီးလျှင် ကိုယ်တော်မှ လည်ရိုးတော်ဓာတ်ကို တန်ခိုးဖြင့်ယူ၍ ဤ သီဟိုဠ်ကျွန်းသို့ ကောင်းကင်ခရီးဖြင့်ကြွလာ၍ ဤမဟိ ယင်္ဂဏစေတီ၌ ဌာပနာပြီးလျှင် အဆီခဲ အဆင်းနှင့်တူသော မေဒဝဏ္ဏကျောက်တို့ဖြင့် လွှမ်းထပ်၍ စေတီရပ် တစ်ဆယ့် နှစ်တောင်မြင့်အောင်ပြု၍ သုမနနတ်မင်းအားအပ်လျက် ထို အရှင်မြတ်သည် ကုသိနာရုံပြည်သို့ ကြွတော်မူ၏။

ထို့နောက် ဒေဝါနံပိယတိဿမင်း၏ ညီတော်ဖြစ်သော ဥဒ္ဒစူဠာဘယမင်းသားသည် ဤအရပ်ကို စားရသည်တွင် မဟိယင်္ဂဏစေတီတော်၌ များစွာသော ရဟန္တာတို့ ပူဇော် လာသည်ကိုလည်းကောင်း၊ နဂါးဂန္ဓဗ္ဗနတ်တို့ ပြုအပ်သော ပူဇော်သက္ကာရကိုလည်းကောင်း၊ ညဉ့်အခါ နတ်၏တီးမှုတ် ပူဇော်သောအသံကိုလည်းကောင်း ကြား၍ ထိုကျောက်စေတီ မြတ်ကို ပကတိသော အုတ်တို့ဖြင့် လွှမ်းထပ်၍ အရပ် အတောင် သုံးဆယ်မြင့်အောင် တည်ပြန်သည်။ ၎င်းနောက် ဒုဋ္ဌဂါမဏိမင်းမြတ်သည် အလုံးစုံသောအကြောင်းကိုကြား ၍ သဒ္ဓါပြန့်ပွားလှရကား ထိုစေတီကိုလွှမ်းထပ်၍ သံတောင် ရှစ်ဆယ်မြင့်အောင် လုပ်ဆောင်တော်မူ၏။ (ဤကား သီဟိုဠ် ကျွန်းသို့ ရှေးဦးစွာ ကြွတော်မူသော အကြောင်းတည်း)။
မဟိယင်္ဂဏဂမနအခန်းပြီး၏။

၂-သီဟိုဠ်ကျွန်း နာဂဒီပသို့ကြွတော်မူခြင်း

ဒုတိယကြွသောအကြောင်းကား

ဘုရားဖြစ်တော်မူသည်မှ ငါးနှစ်မြောက် ဇေတဝန် ကျောင်းသို့ ရောက်တော်မူသောနှစ်၌ သီဟိုဠ်ကျွန်းတွင်

တူဦးရီးဖြစ်သော စူဠာဒရနဂါး၊ မဟောဒရနဂါးတို့သည် ရန်စစ်ကြီးစွာ ဖြစ်ကုန်၏။

နဂါးစစ်ပွဲ

စစ်ပွဲဖြစ်သောအကြောင်းကား ရာစမည်သောမြစ်၏ အလယ်၌တည်သော နာဂဒီပ ကျွန်းငယ်၌နေသော စူဠာဒရသည် တောင်ခေါင်းမြေထဲ၌နေသော မြေနဂါးမျိုးတည်း။ မဟောဒရကား သမုဒ္ဒရာ၌နေသော ရေနဂါးမျိုးတည်း။ ထို မဟောဒရ၏မိခင် ဖခင်တို့သည် သမီးဖြစ်သော ကဏ္ဍဝမ မာနာဒေဝီကို စူဠာဒရ၏အဖဖြစ်သော တောင်နေ နဂါး မင်းနှင့် ထိမ်းမြားသတည်း။ (ဋီကာ၌ နဂါး၏ အမည်ကို တိရစ္ဆာန်ဒေဝီဟုဆို၏။) ထိုအခါ ရတနာခုနစ်ပါးတို့ဖြင့် စီသော စိမ်းညိုသောအရောင်ရှိသော မဏိပလ္လင်ကို လက်ဖွဲ့ လိုက်၏။ ပေးရင်းဖြစ်သော မိဘနှစ်ပါးတို့လွန်ခဲ့၍ သား မဟောဒရသည် မင်းဖြစ်လေလျှင် ထိုမဏိပလ္လင်ကို လိုချင် သောကြောင့် နှမ ယောက်ဖနှစ်ဦးတို့အား အကြည်အနူး တောင်း၏။ ထိုသူတို့ကလည်း မပေးကုန်။

နှမ ယောက်ဖတို့သေလွန်၍ တူ-စူဠာဒရ မင်းဖြစ် လျှင် ယခင် မဟောဒရက 'ငါ့နှမအား ငါ့မိဘပေးလိုက် သော ပတ္တမြားပလ္လင်ကို ငါ ရသင့်သည်'ဟု အတင်းအကျပ် တောင်း၏။ စူဠာဒရကလည်း 'ငါ့ဘိုးဘွား ငါ့မိဘအမွေ ကို ငါ ဆိုင်သူဖြစ်သည်။ မပေးချေ'ဟုဆို၍ အငြင်းအခုံ ပွားစီးသဖြင့် ရန်စစ်ကြီးစွာဖြစ်ကြ၍ နဂါးတို့ သေကျေ ပျက်စီးကုန်၏။

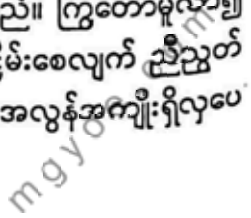
ဘုရားသခင်လည်း ထိုအကြောင်းကို ဒိဗ္ဗစက္ခုဖြင့် မြင်တော်မူ၍ ဆင်ခြင်တော်မူလတ်သည်ကား ငါဘုရားသည် သီဟိုဠ်ကျွန်းသို့ကြွ၍ ဤနဂါးနှစ်ဦးတို့၏ ခိုက်ရန်ကိုဖြေ ဖြန့်ဆုံးမရသော် များစွာသော သတ္တဝါတို့ ချမ်းသာခြင်းဖြစ် လတ္တံ့။ ငါ၏သာသနာသည်လည်း ဤကျွန်းဌာန၌ ကာလ အရှည် သက်ဆင်းလတ္တံ့ဟု ကြံတော်မူ၍ အဖော်ပြုထိုက် သော သူကို ရှုလေသော် သမိဒ္ဓိသုမန နတ်သားကိုမြင်၏။ အဘယ်သို့မြင်သနည်းဟူမူကား ကဿပ ဘုရားသခင်၏ သာသနာအစွန်း၌ ဤနာဂဒီပကျွန်းဝယ် နတ်သားသည် မထင်ရှားသောသူတစ်ဦးဖြစ်၍ တစ်ရံသောအခါ ဂန္ဓမာဒန တောင်မှ ကြွလာသော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတစ်ဆူကိုတွေ့၍ ကြည် ညိုလေးမြတ်စွာ တစ်ထပ်စာသော ဆွမ်းကိုလည်းလှူ၏။ တည်းခိုနေထိုင်ရာအလိုငှာ အရိပ်ကြီးစွာသော သစ်ပင်ရင်း ကိုသုတ်သင်၍ အိပ်ရာနေရာ လှူဖူး၏။ ဤကောင်းမှု ကြောင့် ထိုလူ၏အဖြစ်မှ စုတေလေသော် သာဝတ္တိပြည်၏

အနီး တစ်ခုသော လင်းလွန်းပင်ကြီး၌ အခြေအရံများစွာ စည်းစိမ်ချမ်းသာနှင့် ပြည့်စုံသော သမိဒ္ဓိသုမနမည်သော ရုက္ခစိုးဖြစ်၍နေ၏။ ဘုရားသခင်သည်လည်း ထိုအကြောင်း ကိုမြင်တော်မူ၍ သုမနနတ်ကို 'သီဟိုဠ်ကျွန်း နာဂဒီပသို့ ငါနှင့်လိုက်လှည့်'ဟုခေါ်၍ သက္ကရာဇ် တစ်ရာရှစ်ခု တန်ခူး လကွယ်နေ့ နံနက်အခါဝယ် နာဂဒီပသို့ ဝေဟာသခရီးဖြင့် ကြွတော်မူလာ၏။

နတ်သားလည်း မိမိမိမာန်ဖြစ်သော လင်းလွန်းပင်ကို နုတ်၍ ထီးပြု၍မိုးလျက်လိုက်၏။ ရောက်သောအခါ မြတ်စွာ ဘုရားလည်း နဂါးနှစ်ဦးတို့ စစ်ဆိုင်ကြသောဌာန၏အလယ် ဖြစ်သော ကောင်းကင်ထက်၌ ထက်ဝယ် ဖွဲ့ခွေနေတော်မူ လျက် ထက်ဝန်းကျင်အရပ်မှ အခိုးအလျှံ ထွက်စေလျှင် ရှောက်ရွာမိုးကြီး၊ လောင်မီးမိုးကြီး၊ တိမ်ခိုးမုန်တိုင်း မိုက်ကြီးမှောင်ကြီးတို့ကို ဖြစ်စေတော်မူ၏။ နဂါးတို့လည်း အလွန် ကြောက်လန့်ခြင်းဖြစ်သောအခါမှ ထိုအမိုက်တိုက် ကို လင်းအောင် နေမင်းတစ်ထောင်ထွက်သကဲ့သို့ ပြုံးပြုံး ပြက် တောက်လောင်သော ရောင်ခြည်တော်ခြောက်သွယ် ကိုလွှတ်လျက် ကြည်ညိုဖွယ်သော ကိုယ်တော်ကိုပြတော် မူ၏။ ထိုအခါ နဂါးတို့လည်း ကြောက်လန့်ခြင်းငြိမ်းကြ ၍ မိမိတို့စွဲသမျှသော လက်နက်ကိုချပြီးလျှင် ဘုရားရှင်ထံ သို့ ဝန်းရံကာ ပူဇော်လာကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားလည်း ထိုနဂါးနှစ်ဦးသားတို့အား ခိုက်ရန်မပွားစိမ့်သောငှာ အထူး ထူးသော တရားဒေသနာဖြင့် ကောင်းစွာ ဆုံးမတော်မူ၏။ အကုဋေမကသော ရေနဂါး၊ ကြည်းနဂါးတို့အား သရဏဂုံ ပဉ္စသီလကို ပေးတော်မူ၏။

ပတ္တမြားပလ္လင်နှင့် ရာဇာယတနစေတီ

ကလျာဏီမြစ်ဝ သမုဒ္ဒရာ၌နေသော မဟောဒရ နဂါး မင်း၏ဦးရီးဖြစ်သော မဏိအက္ခိကမည်သော နဂါးမင်းသည် ဘုရားသခင် ပထမကြွသောအခါကပင် တရားတော်ကို နာရ ၍ သရဏဂုံသီလ၌ တည်၏။ ဤမဏိအက္ခိက နဂါးမင်း သည် နဂါးအပေါင်းတို့၏အလယ်၌နေ၍ ဘုရားသခင်ကို ဤသို့ နားတော်လျှောက်၏။ 'ခပ်သိမ်းသော သတ္တဝါတို့၏ ကိုးကွယ်ရာဖြစ်တော်မူသော အရှင်ဘုရား၊ ယခုအခါ၌ ဤ နာဂဒီပကျွန်းသို့ အရှင်မြတ် မကြွလာသော် အကျွန်ုပ်တို့ နဂါးဟူသမျှသည် ပြာဖြစ်ရပါတော့မည်။ ကြွတော်မူလာ၍ နှစ်ဖြာသော နဂါးတို့၏ခိုက်ရန်ကို ငြိမ်းစေလျက် ညီညွတ် သင့်တင့်အောင် ပြုတော်မူခြင်းသည် အလွန်အကျိုးရှိလှပေ

သည်။ နောက်ကိုလည်း တစ်ဖန် ကြွ၍ ချီးမြှောက်ခြင်းကို ပြုတော်မူပါ။ ဤပတ္တမြားပလ္လင်ကိုလည်း အရှင်မြတ် သုံးဆောင်တော်မူပါ'ဟု လျှောက်၏။ ကိုယ်တော်မြတ်လည်း အလှူခံ၍ ထိုင်တော်မူပြီးမှ 'ငါဘုရားတို့ သုံးဆောင်ပြီးသောနေရာသည် သင်တို့ ပူဇော်ခြင်းငှာ ထိုက်တော့သည်။ ဤပလ္လင်ကိုလည်းကောင်း၊ ဆောင်တော်မူခဲ့သော လင်းလွန်းပင်ကိုလည်းကောင်း၊ ပရိဘောဂစေတီပြု၍ ကိုးကွယ်ပူဇော်ကြလေကုန်။ ဤသို့ ပူဇော်ခြင်းသည် သင်တို့၏အကျိုးစီးပွားများလတ္တံ့'ဟု မိန့်တော်မူ၍ လင်းလွန်းပင်ကိုလည်း စိုက်တော်မူခဲ့၏။ သမိဒ္ဓိသုမန နတ်သားကိုလည်း ထိုသစ်ပင်၌ ထားခဲ့၏။ နဂါးတို့အားလည်း အချင်းချင်း မြတ်နိုးစိမ့်သောငှာ ဩဝါဒပေးတော်မူ၏။ ယင်းသို့ပြုပြီးမှ ဓမ္မဒိပ်ကျွန်း ဇေတဝန်ကျောင်းသို့ ပြန်ကြွတော်မူသည်။ ဤပတ္တမြားပလ္လင်ကို ဤကျွန်း၌ လူနေ၍ သာသနာတော်ဖြစ်ထွန်းသောအခါ လူတို့ထပ်လွှမ်း၍ စေတီတည်ကြသည်။ ထိုစေတီကား 'ရာဇာယတနစေတီ'မည်၏။

(ဤကား သီဟိုဠ်ကျွန်းသို့ နှစ်ကြိမ်မြောက် ကြွသော အကြောင်းတည်း။) နာဂဒီပါဂမနအခန်းပြီး၏။

ကလျာဏီမြစ်၌ ရေသပ္ပာယ်တော်မူသည်။

ထိုမှသည် ကောင်းကင်ခရီးဖြင့်ကြွပြီးသော် သုမန နတ်မင်းကြီးနေသောတောင်သို့ရောက်လျှင် နတ်မင်းကြီးတောင်းပန်သောကြောင့် ထိုတောင်ထိပ်၌ ခြေတော်ရာနှံ့ခဲ့ပြီးမှ ဒီဃဝါပိ အရပ်သို့ကြွ၍ စေတီတည်ထိုက်သောဌာန၌ ဖလသမာပတ်ကိုဝင်စား၍ နေတော်မူသည်။ ထို့နောက် မဟာမေဃဝန်ဥယျာဉ်တည်ရာသို့ကြွ၍ ဗောဓိပင်တည်လတ္တံ့သောအရပ်၌ ဖလသမာပတ်ကို ဝင်စားတော်မူသည်။ ထိုမှ တစ်ဖန် ကြွပြန်၍ မဟာစေတီ တည်လတ္တံ့သောအရပ်၊ ထူပါရာမစေတီ တည်လတ္တံ့သောအရပ်၊ သေလစေတီတည်လတ္တံ့သောအရပ်တို့၌ ဖလသမာပတ်ကို ဝင်စားတော်မူခဲ့ပြီးမှ ဓမ္မဒိပ်ကျွန်း၊ သာဝတ္ထိပြည်၊ ဇေတဝန်ကျောင်းသို့ ပြန်ကြွတော်မူသည်။ (ဤကား သီဟိုဠ်ကျွန်းသို့ သုံးကြိမ်မြောက် ကြွတော်မူခြင်းတည်း။)

'ကလျာဏီအာဂမန'အခန်းပြီး၏။
'မဟာဝသကျမ်း'၌ (၈၄)ဂါထာတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော 'တထာဂတာဘိဂမန'အမည်ရှိသော ပထမအပိုင်း၊ အခန်းကားပြီး၏။

၃-ကလျာဏီမြစ်သို့ကြွတော်မူခြင်း

တတိယ ကြွတော်မူသောအကြောင်းကား

နာဂဒီပသို့ ကြွတော်မူသည့်နောက် သုံးနှစ်မြောက်ဘုရားဖြစ်တော်မူသည်မှ ရှစ်နှစ်မြောက်ကျသော် တစ်ရာတစ်ဆယ့်တစ်ခုနှစ် ကဆုန်လဆန်း ရှစ်ရက်နေ့၌ ကလျာဏီမြစ်ဝတွင်နေသော မဟောဒရနဂါးမင်း၏ ဦးရီးဖြစ်သော မဏိအက္ခိကမည်သော နဂါးမင်းသည် ဘုရားသခင်နှင့်တကွ သော သံဃာတော်အား လှူဒါန်း ပူဇော်လိုသည်ဖြစ်၍ သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းသို့သွားလျက် လင်္ကာဒီပသို့ ကြွပါမည်အကြောင်းဖြင့် ပင့်လျှောက်၏။ ဘုရားသခင်လည်း ဝန်ခံတော်မူ၍ သံဃာတော်ပေါင်း ငါးရာနှင့်တကွ ၎င်းကဆုန်လပြည့်နေ့နံနက်ထ၌ ကြွတော်မူပြီးလျှင် လင်္ကာဒီပကျွန်း ကလျာဏီမြစ်၏အနီး နဂါးတို့ဖန်ဆင်း၍ ထားသော ရတနာမဏ္ဍပ်ကြီး၌ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးတော်မူ၏။ ပြီးသောကာလ စည်းဝေးသမျှသော နဂါးပရိသတ်တို့အား ဆန်းကြယ်သော တရားစကားဖြင့် ဟောကြားတော်မူပြီးမှ

မဟာသမ္မတဝံသကဏ္ဍ-ဒုတိယပိုင်း

၄-မဟာသမ္မတအစ အဇာတသတ်တိုင်အောင် ဇမ္ဗူဒိပ်မင်းဆက်ကိုပြခြင်း

လူသုံးပါးတို့၏ ဆရာဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် မဟာသမ္မတမင်းမှ ဆင်းသက်သော မင်းမျိုး၌ ဖြစ်တော်မူ၏။ ထို့ကြောင့် ဤမင်းတို့၏အစဉ်ကို အဦးတင်၍ ပြလိုက်အံ့။

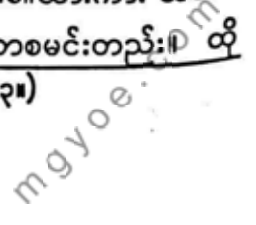
ဤကပ်ဦးအစ၌ ငါတို့ဘုရားအလောင်းသည် မဟာသမ္မတမင်း ဖြစ်တော်မူ၏။ ထိုမင်း၏သားကား ရောဇမင်းတည်း။ ရောဇမင်း၏သားကား ဝရရောဇမင်း၊ ၎င်းသားကား ကလျာဏမင်း၊ ၎င်းသား ဝရကလျာဏမင်း၊ ၎င်းသား ဥပေါသထမင်း၊ ၎င်းသား မန္ဒာတ်မင်း၊ ၎င်းသား ဝရမင်း၊ ၎င်းသား ဥပဝရမင်း၊ ၎င်း၏သား စေတိယမင်း၊ ၎င်း၏သား မုစလမင်း၊ ၎င်း၏သား မဟာမုစလမင်း၊ ၎င်း၏သား မုစလိန္ဒမင်း၊ ၎င်း၏သား သာဂရမင်း၊ ၎င်း၏သား သာဂရဒေဝမင်း၊ ၎င်း၏သား ဘရတမင်း၊ ၎င်း၏သား အင်္ဂိသမင်း၊ ၎င်း၏သား ရုစိမင်း၊ ၎င်း၏သား သျှီရုစိမင်း၊

၎င်း၏သား ပတာပမင်း၊ ၎င်း၏သား မဟာပတာပမင်း၊
 ၎င်း၏သား ပနာဒမင်း၊ ၎င်း၏သား မဟာပနာဒမင်း၊
 ၎င်း၏သား သုဒဿနမင်း၊ ၎င်း၏သား မဟာသုဒဿန
 မင်း၊ ၎င်း၏သား နေရမင်း၊ ၎င်း၏သား မဟာနေရမင်း၊
 ၎င်း၏သား အစွီမမင်း။ ဤနှစ်ကျိပ်ရှစ်ယောက်သောမင်း
 တို့သည် မဟာသမ္မတမင်း၏သား၊ မြေး၊ မြစ် အဆက်
 တို့တည်း။ အသက်အသင်္ချေ ရှည်ကြကုန်၏။

ထို နှစ်ကျိပ်ရှစ်ယောက်သော မင်းတို့တွင် အချို့
 မင်းတို့ကား ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ နေကုန်၏။ အချို့သောမင်း
 ကား မိမိလာပြည်၌ နေကုန်သည်။ ထိုနှစ်ကျိပ်ရှစ်ယောက်
 တို့တွင် နောက်ဆုံးဖြစ်သော အစွီမမင်း၏သားတော်သည်
 မိမိလာပြည်မှထွက်၍ ကုသဝတီမြို့ကို တည်ထောင်၍
 နေ၏။ ထိုမင်း၏သား မြေးဖြစ်သော မင်းဆက်ကား တစ်ရာ
 ဖြစ်သတည်း။ ထိုတစ်ရာတွင် နောက်ဆုံးဖြစ်သော အရိန္ဒမ
 မင်း၏သားတော်သည် အယုဇ္ဈမြို့ကိုတည်၍ မင်းပြု၏။
 ထိုမင်းသား၏ သား မြေးဖြစ်သော မင်းဆက်တို့ကား
 ငါးဆယ့်ခြောက်ဆက် ရှိသတည်း။ ဤငါးဆယ့်ခြောက်
 ဆက်တွင် နောက်ဆုံးဖြစ်သော ဒုပ္ပသဟမင်း၏သားတော်
 သည် ဗာရာဏသီမြို့ကို တည်ထောင်၍ မင်းပြု၏။ ဤမင်း
 ၏သား၊ မြေးဖြစ်သော မင်းဆက်ကား ခြောက်ကျိပ်တည်း။
 ဤခြောက်ကျိပ်တို့တွင် နောက်ဆုံးဖြစ်သော အဇိတဇိနမင်း
 ၏သားတော်၊ မြေးတော်၊ မြစ်တော်သည် ကပိလဝတ်မြို့
 ကိုတည်၍ မင်းပြု၏။ ထိုမင်း၏သား၊ မြေးဖြစ်သော မင်း
 ပေါင်းကား ရှစ်သောင်းလေးထောင်ရှိသတည်း။ ထိုရှစ်
 သောင်းလေးထောင်တို့တွင် နောက်ဆုံးဖြစ်သော ဗြဟ္မဒတ်
 မင်း၏သားတော်သည် ဟတ္ထိပုရမြို့ကိုတည်၍ မင်းပြု၏။
 ထိုမင်း၏ သား၊ မြေး၊ မြစ်အဆက်ကား သုံးဆယ့်ခြောက်
 ဆက်တည်း။ ထိုသုံးဆယ့်ခြောက်ဆက်တို့တွင် နောက်ဆုံး
 ဖြစ်သော ကမ္မလဝသနမင်းသားသည် ဧကစက္ခုပြည်ကို
 တည်၍ မင်းပြုလေ၏။ ထိုပြည်၌ မင်းပေါင်းကား သုံး
 ဆယ့်နှစ်ဆက်ရှိ၏။ ထိုသုံးဆယ့်နှစ်ဆက်တွင် နောက်ဆုံး
 ဖြစ်သော မုနိန္ဒဒေဝမင်း၏သားသည် ဝဇီရဝတ္တိပြည်ကိုတည်
 ၍နေ၏။ ဤပြည်၌ မင်းဆက်ကား နှစ်ကျိပ်ရှစ်ဆက်
 တည်း။ ထိုနှစ်ဆယ့်ရှစ်ဆက်တို့တွင် နောက်ဆုံးကား သာဓိ
 နမင်းတည်း။ ထိုမင်း၏သားသည် မရုရမြို့ကိုတည်၍ မင်း
 ပြု၏။ ထိုမင်း၏သား၊ မြေးအဆက်ကား နှစ်ကျိပ်ရှစ်
 ယောက်တည်း။ ဤနှစ်ကျိပ်ရှစ်ယောက်တို့တွင် နောက်ဆုံး
 ဖြစ်သော ဓမ္မဂုတ္တမင်း၏သားသည် အရိန္ဒာပုရမည်သော မြို့

ကိုတည်၍ မင်းပြု၏။ ထိုမင်း၏အဆက်ကား တစ်ကျိပ်ရှစ်
 ဆက်တည်း။ ဤတစ်ကျိပ်ရှစ်ဆက်တို့တွင် နောက်ဆုံးကျ
 သော သိပ္ပိုမင်း၏သားသည် ဣန္ဒပတ္တနဂိုရ်ပြည်ကိုတည်
 ထောင်၍ မင်းပြု၏။ ထိုမင်း၏အဆက်ကား တစ်ကျိပ်ခုနစ်
 ယောက်တည်း။ ဤတစ်ကျိပ်ခုနစ်ယောက်တို့တွင် နောက်
 ဆုံးဖြစ်သော ဗြဟ္မဒေဝမင်း၏သားသည် ဧကစက္ခုပြည်၌
 မင်းပြု၏။ ထိုမင်း၏အဆက်ကား တစ်ကျိပ်ငါးဆက်တည်း။
 ဤတစ်ကျိပ်ငါးဆက်တွင် နောက်ဆုံးဖြစ်သော ဗလဒတ္တမင်း
 ၏သားသည် ကောသမ္မိပြည်၌ မင်းပြု၏။ ဤမင်း၏
 အဆက်ကား တစ်ကျိပ် ခြောက်ယောက်တည်း။ နောက်ဆုံး
 ဖြစ်သော ဟတ္ထိဒေဝမင်း၏သားသည် ကဏ္ဍဂေါတ္တမြို့ကို
 တည်ထောင်၍ မင်းပြု၏။ ဤမင်း၏အဆက်ကား ကိုး
 ယောက်သာတည်း။ နောက်ဆုံးဖြစ်သော နရဒေဝမင်း၏
 သားသည် ရောမမြို့ကိုတည်၍ မင်းပြု၏။ ဤမင်း၏
 အဆက်ကား ခုနစ်ယောက်တည်း။ နောက်ဆုံးဖြစ်သော
 မဟိန္ဒမင်း၏သားသည် စမ္မာမြို့ကိုတည်၍ မင်းပြု၏။ ဤ
 မင်း၏အဆက်ကား တစ်ကျိပ်နှစ်ယောက်တည်း။ နောက်ဆုံး
 ဖြစ်သော နာဂဒေဝမင်း၏သားသည် မိမိလာမြို့ကိုတည်
 ထောင်၍ မင်းပြု၏။ ဤမင်း၏အဆက်ကား နှစ်ကျိပ်
 ငါးယောက်တည်း။ နောက်ဆုံးဖြစ်သော သမုဒ္ဒဒတ္တမင်း၏
 သားတော်သည် ရာဇဂြိုဟ်မြို့ကိုတည်ထောင်၍ မင်းပြု၏။
 ဤမင်းအဆက်ကား နှစ်ကျိပ်ငါးယောက်ပင်တည်း။ နောက်
 ဆုံးဖြစ်သော ဒီဝင်္ဂရမင်း၏သားသည် တက္ကသိုလ်ပြည်
 ၌ မင်းပြု၏။ ဤမင်းအဆက်ကား တစ်ကျိပ်နှစ်ယောက်
 တည်း။ နောက်ဆုံးဖြစ်သော တာလိဿရမင်း၏သားသည်
 ကုသိနာရုံပြည်၌ မင်းပြု၏။ ဤမင်း၏အဆက်ကား တစ်
 ကျိပ်နှစ်ယောက်တည်း။ နောက်ဆုံးဖြစ်သော သုဒိန္ဒမင်း၏
 သားသည် တာမလိတ္တိယမြို့၌ မင်းပြု၏။ ဤမင်းဆက်
 ကား ကိုးယောက်တည်း။ နောက်ဆုံးဖြစ်သော သာဂရဒေဝ
 မင်း၏သားသည် မိမိလာမြို့၌ပင် မင်းပြု၏။ မင်းဆက်
 ကား မဏ္ဍဒေဝမင်းမှစ၍ ရှစ်သောင်းလေးထောင်တို့တည်း။
 ထိုရှစ်သောင်းလေးထောင်တို့တွင် နောက်ဆုံးဖြစ်သော
 မင်းကား နေမိမင်းတည်း။ ဤမင်း၏သားတော် ကဠာရ
 ဇနကမင်းသည် ဗာရာဏသီပြည်၌ မင်းပြု၏။ ဤမင်း၏
 သား မြေးအဆက်ဖြစ်သော မင်းဆက်ကား ရှစ်သောင်း
 လေးထောင်ပင်တည်း။ (အဋ္ဌကထာ၌ကား နေမိမင်း၏သား
 တော် ကဠာရဇနကမင်းတည်း။ ထိုမင်း၏သားကား သမင်္ဂ
 ရမင်း။ ထိုမင်း၏သားကား အသောစမင်းတည်း။) ထို

• မမါဒေဝ (သီဟိုဠ်မဟာဝင်ဋီကာ-၈၃။)

အသောစမင်း၏ သား၊ မြေး၊ မြစ်အဆက်ဖြစ်သော ရှစ်သောင်းလေးထောင်သောမင်းတို့သည် ဗာရာဏသီပြည်၌ မင်းပြုကုန်၏ဟူ၍ ဆိုသည်။) ဤအဋ္ဌကထာ၏အလိုတော်ကား ရှစ်သောင်းလေးထောင် သုံးယောက်ဖြစ်၏။ ထိုရှစ်သောင်းလေးထောင် သုံးပါးသောမင်းတို့၏အဆုံးစွန်ကား ဝိဟာသဝမင်းတည်း။ ထိုမင်း၏သားကား ဝိဇိတသေနမင်း။ ထိုမင်း၏သားကား ဓမ္မသေနမင်း၊ ထိုမင်း၏သား နာဂသေနမင်း၊ ထိုမင်း၏သား သမထမင်း။ ဤမင်း၏သား ဒိသမ္ပတိမင်း၊ ထိုမင်း၏သား ရေဏုမင်း၊ ထိုမင်း၏သား ကုသမင်း၊ ဤမင်း၏သား မဟာကုသမင်း၊ ဤမင်း၏သား ဘရတမင်း၊ ဤမင်း၏သား ဒသရထမင်း၊ ထိုမင်း၏သား ရာမမင်း၊ ထိုမင်း၏သား ဝိဠာရတမင်း၊ ဤမင်း၏သား စိတ္တရံသီမင်း၊ ဤမင်း၏သား အဗ္ဗရံသီမင်း၊ ဤမင်း၏သား သုဇာတမင်းတည်း။ ဤမင်း၏သားတော်ကား ဩက္ကာကရာဇ်မင်းတည်း။

ထိုဩက္ကာကရာဇ်မင်း၏ မိဖုရားသည် ဟတ္တာမိဖုရား၊ စိတ္တာမိဖုရား၊ ဇန္တုမိဖုရား၊ ဇာလိနိမိဖုရား၊ ဝိသာခါမိဖုရားဟူ၍ ငါးယောက်ရှိသတည်း။ ထိုငါးယောက်တို့တွင် အကြီးဖြစ်သော ဟတ္တာမိဖုရား၌ သားတော်လေးပါး၊ သမီးတော်ငါးပါး ဖွားသတည်း။ သားတော်တို့၏အမည်ကား ဩက္ကာမုခမင်း၊ ကရုဏ္ဏုမင်း၊ ဟတ္တိနိကမင်း၊ သိနိသုရမင်း၊ ဤလေးပါးတည်း။ သမီးတော်တို့၏အမည်ကား ပိယာတစ်ပါး၊ သုပ္ပိယာတစ်ပါး၊ အာနန္ဒာလည်းတစ်ပါး၊ ဝိဇိတာလည်းတစ်ပါး၊ ဝိဇိတသေနာလည်းတစ်ပါး ဤငါးပါးတည်း။ ဩက္ကာကရာဇ်မင်း၏ သားတော်အကြီးဖြစ်သော ဩက္ကာမုခမင်းသည် ညီတော်သုံးပါး နှစ်တော် ငါးပါးနှင့်တကွ ဗာရာဏသီပြည်မှထွက်လေ၍ ကပိလဝတ်မြို့ကို တည်ထောင်ကာ မင်းပြု၏။

ဤဩက္ကာမုခမင်း၏သားကား နိပုရမင်းတည်း။ ၎င်းမင်းသား စန္ဒိမာမင်း၊ ၎င်း၏သား စန္ဒမုခမင်း၊ ၎င်းသား သိဝိမင်း၊ ၎င်းသား သဉ္ဇယမင်း၊ ၎င်းသား ဝေဿန္တရာမင်း၊ ၎င်းသား ဇာလိမင်း၊ ၎င်းသား သီဟဝါဟနမင်း၊ ၎င်းသား သီဟဿရမင်း။ ဤသီဟဿရမင်း၏ သား မြေးအဆက်တို့သည် ရှစ်သောင်းလေးထောင် ရှိကုန်၏။ ဤရှစ်သောင်းနှစ်ထောင်တွင် အဆုံးဖြစ်သောမင်းကား ဇယသေနမင်းတည်း။ ဩက္ကာမုခမင်းမှစ၍ ရှစ်သောင်းနှစ်ထောင် တစ်ကျိပ်သောမင်းတို့သည် ကပိလဝတ်ပြည်၌ မင်းပြုကုန်၏။ အခြားမြို့နှင့် မဆက်ဆံသည်ဖြစ်၍ အမျိုးကိုစောင့်လှသောကြောင့်

သာကီဝင်မင်းဟု ထင်ရှားကုန်၏။ ဇယသေနမင်းကြီးအား သီဟဟနမည်သော သားတော်တစ်ပါး၊ ယသောဓရာမည်သော သမီးတော်တစ်ပါး ဤနှစ်ပါးရှိသတည်း။

သာကီဝင်မင်းတို့ ရေဖျန်းကစားရာဖြစ်သော ရေအိုင်ကြီးသည် ရှိ၏။ ထိုရေအိုင်ကြီးအနီး၌ မင်းကွန်း တည်းနန်းဆောက်၍နေကြသည်နှင့် ပြန့်ပွားကြီးကျယ်သောကြောင့် ဒေဝဒဟပြည်ဟု တွင်၏။ ကာလရှည်လတ်သော် ကပိလဝတ်မှ သီးခြား၍ တစ်ထီးတစ်နန်းဖြစ်သတည်း။ ထိုဒေဝဒဟပြည်ကို အစိုးရသောမင်းနှင့် ကပိလဝတ်ပြည်ကို အစိုးရသောမင်းတို့သည် အမျိုးချင်း စုံဖက်ကြသတည်း။ ဒေဝဒဟပြည်ကို အစိုးရသော ဥက္ကာသက္ကမင်း-ယသဝတီမိဖုရား၏သားဖြစ်သော ဒေဝဒဟ သက္ကမင်းအား သားတော်အဋ္ဌနမင်း၊ သမီးတော် ကစ္စနာဟူ၍ နှစ်ပါးရှိ၏။

ဇယသေနမင်း၏သားတော် သီဟဟနမင်းနှင့် ဒေဝဒဟမင်း သမီးတော် ကစ္စနာကိုစုံဖက်ရာတွင် သုဒ္ဓေါဒန၊ ဓောတောဒန၊ သက္ကောဒန၊ သုက္ကောဒန၊ အမိတောဒနဟူ၍ သားတော်ငါးပါး။ အမိတာမင်းသမီး၊ ပါလိတာမင်းသမီးဟူ၍ သမီးတော်နှစ်ပါး ဖွားမြင်သည်။

ဇယသေနမင်း သမီးတော် ယသောဓရာနှင့် ဒေဝဒဟမင်းသားတော် အဋ္ဌနကိုစုံဖက်ရာတွင် သိရိမဟာမာယာမင်းသမီး၊ ပဇာပတိဂေါတမိမင်းသမီး၊ မောင်တော် ဒဏ္ဍပါဏီ၊ ညီတော် သုပ္ပဗုဒ္ဓ ဤလေးပါးကို ဖွားမြင်သည်။

သီဟဟနမင်း၏သားတော် သုဒ္ဓေါဒနနှင့် အဋ္ဌနမင်း သမီးတော် သိရိမဟာမာယာတစ်ပါး၊ ဂေါတမိတစ်ပါး ဤနှစ်ပါးနှင့် စုံဖက်ရာတွင် ညီမတော် ဂေါတမိက ဇနပဒကလျာဏီနှင့် နန္ဒမင်းသားကို ဖွားမြင်ပြီးမှ အစ်မတော် သိရိမဟာမာယာတွင် ဘုရားလောင်း သိဒ္ဓတ္ထကုမာရမင်းသားကို ဖွားမြင်သည်။

သီဟဟနမင်း သမီးတော် အမိတာနှင့် အဋ္ဌနမင်း သားတော် သုပ္ပဗုဒ္ဓကို စုံဖက်ရာတွင် သမီးတော် ဘဒ္ဒကစ္စနာနှင့် မောင်တော် ဒေဝဒတ်ကို ဖွားမြင်သည်။

သုဒ္ဓေါဒနမင်းသားတော် ဘုရားလောင်း သိဒ္ဓတ္ထကုမာရနှင့် သုပ္ပဗုဒ္ဓမင်း သမီးတော် ဘဒ္ဒကစ္စနာကို စုံဖက်ရာတွင် ရာဟုလာ မင်းသားကို ဖွားမြင်သည်။

သိဒ္ဓတ်မင်းသားသည် ရမ္မ၊ သုရမ္မ၊ သုဘ ဟူသော ရွှေနန်းသုံးဆောင်ဖြင့် ကပိလဝတ်ပြည်ကြီး၌ ထီးနန်းစည်းစိမ်ကို ဆယ့်သုံးနှစ်ပတ်လုံး စံစားပြီးမှ သက်တော် နှစ်ဆယ့်ကိုးနှစ်အရောက်တွင် တောထွက်၍ ရဟန်းပြုတော်မူသည်။

mg

ဒုက္ကရစရိယာ၊ ခြောက်နှစ်ကျင့်ပြီးမှ သုံးဆယ့်ငါးနှစ်အကျ ကဆုန်လပြည့် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တွင် ဗောဓိရိပ်ခွင် ရွှေပလ္လင်၌ သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကိုရ၍ ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူသည်။ ဘုရားဖြစ်ပြီးသော် မိဂဒါဝုန်တော၌ ဝါဆိုတော်မူ၍ ပဉ္စဝဂ္ဂီ အမျိုးရှိသော သူတို့အား တရားရစေတော်မူပြီးမှ ဥရုဝေလသို့ ကြွတော်မူ၍ ရသေ့တစ်ထောင်တို့အား တရားပြသ၍ ဘိက္ခုဘာဝသို့ရောက်စေပြီးလျှင် ဤအရှင်တို့နှင့် တကွ ရာဇဂြိုဟ်ဌာနသို့ ကြွတော်မူသည်။

ကပိလဝတ်ပြည်ကို အစိုးရသော သုဒ္ဓေါဒနမင်းနှင့် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်ကို အစိုးရသော ဘာဂိနိယမင်းသည် မဟာမိတ်ဖြစ်ကြသတည်း။ သုဒ္ဓေါဒနမင်း၏သားတော် သိဒ္ဓတ္ထကုမာရနှင့် ဘာဂိနိယမင်း၏သားတော် ဗိမ္ဗိသာရမင်းလည်း မဟာမိတ် အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်ကြသည်။ ဘုရားလောင်း သိဒ္ဓတ်မင်းသားသည် ဗိမ္ဗိသာရမင်းထက် ငါးနှစ်ကြီးသည်။ ထို့ကြောင့် 'ဗောဓိသတ္တော ဗိမ္ဗိသာရာ ပဉ္စသဿာမိကော အဟု'ဟူ၍ ဂါထာလာသည်။

ဤအခါ ဗိမ္ဗိသာရမင်းလည်း ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ မင်းအဖြစ်သို့ရောက်၍ တစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်မြောက်ရှိသည်နှင့် ဘုရားကြွလာကြောင်းကိုကြားလျှင် များစွာသော မျူးမတ်ဝန်းရံလျက် အထံတော်သို့ကပ်၍ တရားတော်ကိုနာသဖြင့် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်လေသတည်း။ ဘုရားသခင် သုံးဆယ့်ခုနစ်ဝါရှိသောအခါ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကို သားတော်အဇာတသတ်လုပ်ကြံ၍ ကံကုန်တော်မူ၏။ မိတ္တဒုဗ္ဗိဖြစ်သော အဇာတသတ်မင်းသည် သက်တော်ထင်ရှား ရှိတော်မူစဉ် ရှစ်နှစ်၊ ဘုရားသခင် နိဗ္ဗာန်ဝင်ပြီးနောက် နှစ်ဆယ့်လေးနှစ်အားဖြင့် သုံးဆယ့်နှစ်နှစ် မင်းပြုသည်။

'ပပစ္စပဒေါရဝံသ'အမည်ရှိသော မဟာဝံသကျမ်း၌
 ၃၃-ဂါထာတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော
 'မဟာသမ္မတဝံသ'အမည်ရှိသော
 ဒုတိယအပိုင်း အခန်းကားပြီး၏။

ပထမ ဓမ္မသင်္ဂီတိကဏ္ဍ-တတိယပိုင်း
၅-ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ပထမသင်္ဂါယနာတင်ခြင်း

လောကသုံးဘုံတွင် အတုမရှိ အသဒိသမင်းစစ် မဟာဓမ္မရာဇ်မင်းဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း လေးဆယ့်ငါးဝါ ကာလပတ်လုံး တည်တော်မူနေ၍ လူ၊ နတ်၊ ဗြဟ္မာ၊ သတ္တဝါအပေါင်းတို့အား တရားမြိုက်ဆေး

တိုက်ကျွေးတော်မူပြီးမှ ဘိုးတော် အဉ္စနမင်း ဖြူကြွင်း သတ္တရာဇ် တစ်ရာလေးဆယ်ရှစ်အကျ ကဆုန်လပြည့် အင်္ဂါနေ့ နံနက်အချိန်ဝယ် ကုသိနာရုံပြည် မလ္လာမင်းတို့၏ အင်ကြင်း ဥယျာဉ်၏အလယ် တင့်တယ်လှစွာသော အင်ကြင်းပင်စုံကြား၌ ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မူသောအခါ ပူဇော်ခြင်းငှာ စည်းဝေးလာကုန်သော ရဟန်း ယောက်ျား၊ ရဟန်းမိန်းမတို့သည်၊ ဤမျှဤရွေ့ဟု ရေတွက်ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်ကုန်။ မင်း၊ ပုဏ္ဏား၊ သူဌေး၊ သူကြွယ်ဟူသော လူပရိသတ်သည်လည်း ကောင်း၊ သိကြား၊ အသုရာ အစရှိသော နတ်ပရိသတ်၊ ဗြဟ္မာ ပရိသတ်သည် လည်းကောင်း၊ ရေတွက်ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်ကုန်။ ရဟန်းတို့တွင် သံဃာ့ထေရ်ဖြစ်သော ဂဏပါမောက္ခဆရာကြီးပင် ခုနစ်သိန်းမျှလောက်ရှိ၏။ ထိုခုနစ်သိန်းတွင် အရှင်မဟာကဿပသည် သံဃာ့ထေရ် အကြီးဆုံးဖြစ်သတည်း။

မြတ်စွာဘုရား၏ အလောင်းတော်ကိုလည်း လူနတ်အပေါင်းတို့သည် အထူးထူးသော ပူဇော်ခြင်းတို့ဖြင့် ပူဇော်၍ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ချီးမြှောက်ကြသည်ကား သာဓုကီဋ္ဌနသတ္တာဟမည်၏။ ထို့နောက် စန္ဒကူးထင်းစင်ထက်တင်၍ ပူဇော်ကြသည်ကား စိတကသတ္တာဟမည်၏။ ထိုသတ္တာဟအတွင်း၌ဖြစ်သော ကဆုန်လပြည့်ကျော် တစ်ဆယ့်နှစ်ရက် တနင်္ဂနွေနေ့ တေဇောဓာတ်လောင်သည်။ ထို့နောင် သတ္တာဟကုန်သော် နယုန်လဆန်း ငါးရက်နေ့၌ ရှစ်ပြည်ထောင်မင်းတို့ ဓာတ်တော်ကို ဝေသန်၍ ပြီးမြှောက်ကြသည်။ ၎င်းနေ့တွင် အရှင်မဟာကဿပလည်း သုဘဒ်ရဟန်းကြီးဆိုသောစကားကို နှလုံးထားတော်မူလျက် စည်းဝေးလာကြသော သံဃာ့ထေရ် ခုနစ်သိန်းတို့အား ဓာတ်တော်ထားရာ ဧရပ်၌ တညီတညွတ် စည်းဝေးစေ၍ ဤသို့ မိန့်ဆိုဘော်မူသည်။

“ငါရှင်တို့၊ ငါတို့ဆရာ မြတ်စွာဘုရားသည် ကြီးမားလှစွာသော မဟာကရုဏာဖြင့် သတ္တဝါအပေါင်းတို့အား အပါယ်တံခါးပိတ်စိမ့်သောငှာ သိက္ခာပုဒ်အများကို မိန့်ကြားပညတ်တော် မူခဲ့ပါသည်ကို မလိမ္မာသော ရဟန်းတို့သည် ပယ်ရှားတွန်းလှန်ကုန်သည်။ ဘုရားလွန်ပြီဟု ထင်မှတ်ကြကုန်သည်။ ငါ့ရှင်တို့၊ ငါသည် ဘုရားကိုဖူးမြင်ခြင်းငှာ ပါဝါပြည်မှသည် ကုသိနာရုံပြည်သို့ သံဃာငါးရာနှင့်တကွ လာခဲ့ကြရာတွင် အာဇီဝက ရဟန်းတစ်ဦးသည် မန္ဒာရာမည်သော ပန်းထီးကိုဆောင်းကိုလာသည်ကို မြင်သဖြင့် ငါ့ရှင်သင်သည် ငါတို့ဆရာ မြတ်စွာဘုရားကို သိပါ၏လောဟု

မေးသော် ကျွန်ုပ် သိပါ၏။ သင်တို့၏ ဆရာဂေါတမသည် ပရိနိဗ္ဗာန်လွန်၍ ယနေ့ခုနစ်ရက်ရှိပြီ ဤပန်းကား ရှင်ဂေါတမနိဗ္ဗာန်ဝင်ရာဌာနမှရခဲ့သော ပန်းပင်တည်းဟု ဆို၏။ ထိုအာဇီဝက ၏စကားကိုကြားလျှင် ရဟန်းအများတို့သည် ပြင်းစွာငိုကြွေး ကြကုန်သည်။ ထိုအခါ အာတုမာပြည်သား ဖြစ်သော သုဘဒ်ရဟန်းကြီးသည် ငါ့ရှင်တို့ အဘယ့်ကြောင့် ငိုကြွေးကြသနည်း။ ရဟန်းဂေါတမလက်မှ ငါတို့ ထွက်လွတ်တပြီးကား။ ဤဂေါတမရဟန်းကြီးကား ငါတို့အား နိပိစကံသည် များလှပြီ၊ ဤအခါမှစ၍ ငါတို့ အလိုရှိတိုင်း နေရတော့မည်ဟု ဆိုချေသည်။ ငါ့ရှင်တို့ ဤသုဘဒ် ရဟန်းကဲ့သို့သော သူဖျင်း သူညံ့တို့သည် မင်း၏စည်းစိမ်ကိုပေးပေးသော ကျေးဇူးရှင်ကိုလျက် ရန်သူထင်မှားသကဲ့သို့ ချုပ်ချယ်ထိပါးလျက် ပြစ်မှားပြောဆိုကုန်သည်။ ဤသို့သော သူဖျင်းတို့သည် အပင်းအသင်းကို ရကုန်သည်ရှိသော် သူတော်ကောင်းတရားတည်းဟူသော ဘုရားဩဝါဒသည် မကြာမီ ကွယ်ပျောက်ရာသည်။ စင်စစ်ကား အကြင်မျှလောက် သုတ်၊ ဝိနည်း၊ အဘိဓမ္မာတရားသည် တည်၏။ ဤမျှလောက် ဘုရား မကွယ်သေးသည်သာတည်း။ ယင်းသို့ ဖြစ်ရကား မသူတော်တို့ ၏တရားသည် မပြန့်ပွားမတောက်ပမိ။ သူတော်ကောင်းတို့၏တရားသည် မရွေ့မရှားမပျောက်ပျက်မိ။ အလဇ္ဇီ သူယုတ်တို့ပြုလုပ်သော အဝိနယဓမ္မသည် မထွန်းပမပြန့် ပွားမိ။ ဝိနည်းတရားသည် မပျက်ပြား မယိုယွင်းမိ။ အဓမ္မဝါဒီ အလဇ္ဇီပုဂ္ဂိုလ်များသည် အားမကြီးမိ။ ဓမ္မဝါဒီလဇ္ဇီ သူတော်ကောင်းများသည် အားမနည်းမိ။ ဤသုတ်၊ ဝိနည်း၊ အဘိဓမ္မာကို သင်္ဂါယနာတင်ကြကုန်အံ့ဟု ဆိုပေ၏။ ထို စကားကိုကြားသော် သံဃာတို့ကလည်း 'အရှင်ဘုရား၊ ဤ အကြောင်းကား အလွန်ကောင်းလှ၏။ သင်္ဂါယနာတင်ခြင်းငှာ အရှင်မြတ် အားထုတ်တော်မူပါလော့၊ လျှောက်ပတ်သော သံဃာကို အရှင်သာ ရွေးကောက်ပါလော့ဟု လျှောက်၏။

ထိုအခါ အရှင်မဟာကဿပလည်း အလုံးစုံသော ပရိယတ္တိ သာသနာကို ဆောင်ကုန်သော ရာ၊ ထောင်၊ သောင်း၊ သိန်းမကကုန်သော ပုထုဇဉ်၊ သောတာပန်၊ သကဒါဂါမ်၊ အနာဂါမ်၊ ဈာန်မရသော ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့ကိုချန်ထား၍ များသောအားဖြင့် ဘုရားဇတဒဂ် မိန့်မြှောက်ချီးကျူးတော်မူအပ်သော ပိဋကတ်သုံးပုံတည်းဟူသော ပရိယတ္တိဓမ္မကို နေ့ည၌ သရဇ္ဈာယ်ကုန်သော ပဋိသမ္ဘိဒါပတ္တ၊ တေဝိဇ္ဇ၊ ဆဋ္ဌဘိညဖြစ်သော ရဟန္တာတို့ကိုသာလျှင် ငါးရာ

တွင် တစ်ပါးလျော့၍ ရွေးကောက်တော်မူ၏။ အဘယ့်ကြောင့် တစ်ပါးလျော့သနည်းဟူမူ အရှင်အာနန္ဒာကို သွင်းခြင်းအကျိုးငှာ လျော့၍ကောက်သတည်း။ အဘယ့်ကြောင့် ရှင်အာနန္ဒာကို သွင်းလိုသနည်းဟူမူကား ရှင်အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရား၏မျက်မှောက်တော်၌သာ သုတ္တဂေယျစသော ပိဋကတ်သုံးပုံကို အကုန်သင်ရ၏။ မျက်ကွယ်၌သင်ရသော မည်သည်မရှိ။ ထို့ကြောင့် ရှင်အာနန္ဒာနှင့်ကင်း၍ သင်္ဂါယနာတင်ခြင်းငှာ မတတ်ကောင်း။ မိမိအလိုဖြင့် သွင်းရမည်လည်း ထိုအရှင်အာနန္ဒာသည် သောတာပန်သာဖြစ်သေး၏။ ရဟန္တာမဟုတ်သေး။ ထိုသို့လျက် ရေတွက်ကောက်ယူငြားအံ့။ သူတစ်ပါးကဲ့ရဲ့ခြင်း ဖြစ်ဘိရာသည်။ ဤရွှေသာလည်း မဟုတ်သေး။ အရှင်အာနန္ဒာနှင့် အရှင်မဟာကဿပသည် အလွန်ချစ်ကျွမ်းဝင်၏။ ဆုံးမပြောဆိုသင့်သောအရာရှိလျှင် ရှင်အာနန္ဒာကို သက်တော်ခြောက်ဆယ်ကျော်၍ ဦးခေါင်းတော်၌ ဆံဖြူရောက်သည့်တိုင်အောင် ဤသူငယ်သည် အတိုင်းအရှည်ကိုမျှ မသိသေးဆို၍ သူငယ်ဟူသောဝေါဟာရဖြင့်သာ ဆုံးမလေ့ပြု၏။ ဤသို့ ချစ်ကျွမ်းဝင်သူဖြစ်ရကား ရှင်မဟာကဿပသည် ဆန္ဒာဂတိသို့ လိုက်သောအားဖြင့် ရဟန္တာအများရှိလျက် သေကွသာဖြစ်သော ရှင်အာနန္ဒာကို ကောက်တော်မူသည်ဟု သူတထူး ကဲ့ရဲ့မည်ကို ရှောင်လိုသောကြောင့်လည်း ခြွင်းတော်မူသည်။ ထိုသို့ ခြွင်းသော်လည်း သံဃာတော်၏အလိုနှင့် သွင်းရအံ့သည်ကို မြင်တော်မူလျက်ပင်တည်း။

ထိုအခါ သံဃာတော်တို့က ဤသို့ တောင်းပန်ကြ၏။ 'အရှင်ဘုရား၊ အာနန္ဒာမထေရ်ကား သေကွပင်ဖြစ်သော်ငြားလည်း တရားတော်မြတ် ပိဋကတ်အရာဝယ် ဘဏ္ဍာစိုးကြီးဖြစ်ပေသည်။ ရှစ်သောင်းလေးထောင်သော ဓမ္မက္ခန္ဓာကို ဘုရားရှေ့တော်မှောက်မှာသင်၍ နှုတ်တွင် ဆောင်ထားသူဖြစ်ပေသည်။ အရှင်အာနန္ဒာနှင့်ကင်း၍ သင်္ဂါယနာတင်ခြင်းငှာ မလျော်ပါ။ ထို့ကြောင့် အရှင်အာနန္ဒာကို ကောက်ပါလော့'ဟု တောင်းပန်ကြ၏။ ဤအခါမှ ရှင်မဟာကဿပလည်း အရှင်အာနန္ဒာနှင့်တကွ ငါးရာပြည့် ကောက်တော်မူ၏။

ဤသို့ ရွေးကောက်ပြီးလျှင် ငါတို့သည် အဘယ်မြို့ရွာ၌ ဝါကပ်၍ သင်္ဂါယနာတင်ရသော် သင့်လျော်မည်နည်းဟု တိုင်ပင်ကြ၏။ ထိုအခါ သံဃာတော်တို့သည် ဤသို့ အကြံဖြစ်၏။ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သည် ကျယ်သော ဆွမ်းခံရွာလည်းရှိ၏။ မှီခိုရာကျောင်းလည်းများ၏။ ပြည်သူပြည်သားတို့လည်း ရတနာသုံးပါး၌ ကြည်ညိုကြ၏။ ငါတို့မှတစ်ပါး

အခြားသံဃာတို့ ဤရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ဝါမကပ်လာမူ သင်္ဂါယနာတင်ခြင်းငှာ သင့်လှ၏ဟု အကြံဖြစ်၏။ အဘယ့်ကြောင့် ဤသို့ ကြံသနည်းဟူမူကား ငါတို့ပြုလတ္တံ့သော ဤသင်္ဂါယနာကံသည် ထာဝရဖြစ်သော ကံကြီးတည်း။ တစ်စုံတစ်ယောက်သော ဝိသဘာဝပုဂ္ဂိုလ်သည် မဆိုးမညစ် မပစ်မပယ် သော်သာ ကောင်းစွာဖြစ်လတ္တံ့။ ပစ်ပယ်ခဲ့မှုကား အားထုတ်ကျိုးမနပ်ရှိလတ္တံ့သည်ဟူ၍ ဤအကြောင်းကို ရည်မှတ်သဖြင့် အကြံဖြစ်လတ်သတည်း။

ကမ္မဝါစာ

ဤသို့ ကြံပြီးမှ ရှင်မဟာကဿပသည် ဤသို့သော ဥတ္တိဒုတိယ ကမ္မဝါစာကိုရွတ်၏။ ‘သုဏာတု မေ အာဝုသော သံဃော ယဒိသံဃဿ ပတ္တကလ္လံ သံဃော ဣမာနိ ပဉ္စ ဘိက္ခုသတာနိ သမန္နေယျရာဇဂဟံ ဝဿဝသန္တာ ဓမ္မဉ္စ ဝိနယဉ္စ သင်္ဂါယိတုံ။ နာညေဟိဘိက္ခုဟိ ရာဇဂဟေ ဝဿ ဝသိတဗ္ဗန္တိ ဒေသာဥတ္တိ။ သုဏာတုမေ အာဝုသောသံဃော ဓာရေတု’ ဟူသတည်း။ ထိုကမ္မဝါစာ၏ မြန်မာဘာသာကား ‘ယခု စည်းဝေးကြသော ငါ့ရှင်ရဟန်းတို့၊ သံဃာသည် ငါ၏စကားကို နာကုန်လော့။ သံဃာတော်အား သင့်လျော် ညီညွတ်သောကံသည် အကယ်၍ဖြစ်အံ့။ သံဃာတော်သည် ငါ ရွေးကောက်အံ့သော ဤငါးရာသော ရဟန်းတို့ကို ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ဝါကပ်၍ သုတ်၊ အဘိဓမ္မာ၊ ဝိနည်း တရားတော်ကို သင်္ဂါယနာတင်ခြင်းငှာ သမုတိပေး၏။ ဤငါးရာမှ တစ်ပါးသော ရဟန်းတို့သည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ဝါဆို၍ နေခြင်းကို မရအပ်။ ဤသည်ကား အများကိုသိစေခြင်းတည်း’ ဟူလိုသည်။

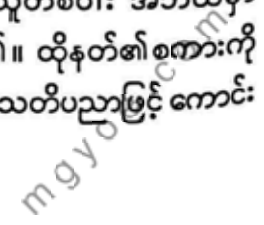
ယင်းသို့ ကမ္မဝါ ရွတ်ပြီးသောအခါ ရှင်မဟာကဿပသည် သံဃာတို့ကို ဤသို့ဆို၏။ ‘ငါ့ရှင်တို့၊ ယနေ့သည် ဘုရားပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မူသည်မှ နှစ်ဆယ့်တစ်ရက်လွန်ပြီ။ နွေလအချက်သည် ရက်လေးဆယ်မျှသာကြွင်း၍ ဝါကပ်ခြင်းနီးချေပြီ။ ဤမှ နောက်ကာလ၌ ဤမည်သော ပလိဗောဓသည် ရှိကြပါသည်ဟု မဆိုရအောင် ရောဂါကြောင့် ဖြစ်သော ပလိဗောဓ၊ ဆရာတို့ကြောင့်ဖြစ်သော ပလိဗောဓကို ထမြောက်စေကုန်လော့။ သင်္ကန်းချုပ်ခြင်း၊ သပိတ်ဖုတ်ခြင်း စသော ကိစ္စတို့ကိုလည်း ပြီးကြစေကုန်လော့’ ဟုဆို၍ မိမိ၏တပည့် ငါးရာသံဃာအပေါင်းနှင့် တစ်ကြောင်းသောခရီးဖြင့် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ကြွလေ၏။ အရှင်အနုရုဒ္ဓါ စသော သာဝကကြီးတို့သည်လည်း မိမိတပည့်အပေါင်းနှင့်

တစ်ကြောင်းသောခရီးဖြင့် သွားကြ၏။ ပုဏ္ဏေထေရ်မူကား ခုနစ်ရာသော ရဟန်းတို့နှင့်တကွ ဘုရားနိဗ္ဗာန်လွန်သော ဌာနဝယ် ရောက်လာသမျှသော ပရိသတ်တို့အား တရားဟောကာ ကုသိနာရုံပြည်တွင်နေရစ်၏။

ဆွမ်း၊ ပန်း၊ ရေ၊ ဆီမီးကပ်ခြင်းစဉ်လာ

အရှင်အာနန္ဒာမူကား ဘုရားထင်ရှားစွာရှိသောအခါက ကဲ့သို့ သင်္ကန်း၊ သပိတ်၊ ပရိက္ခရာတော်ကို ဆောင်ယူပြီးလျှင် သာဝတ္ထိခရီးဖြင့် ရဟန်းငါးရာနှင့်တကွ ကြွတော်မူ၏။ ရောက်ရာရောက်ရာဖြစ်သော ဇနပုဒ်နိဂုံး၌ အလုံးစုံသောသူတို့သည် အရှင်အာနန္ဒာကိုမြင်လျှင် ပူပင်လှိုက်လှဲ ကြေကွဲကြရကား သနားဖွယ်သောအသံကိုငင်လျက် ‘အရှင်အာနန္ဒာ၊ ရှေးရှေးအခါ စောမြတ်စွာနှင့် အတူသာ လာမြဲဖြစ်ပါလျက် ယခုအခါ ထိုမြတ်စွာကို ဘယ်မှာထား၍ တစ်ပါးတည်းသာ ကြွခဲ့ပါသနည်း။ အကျွန်ုပ်တို့ ဘုရားသခင်ရှင်ကို မမြင်ရချေသည်တကား’ ဟု ဆို၍ ခြေတော်ကို ဖက်ယမ်းလျက် ထက်ဝန်းကျင်မှ ငိုကြွေးကြ၏။ အရှင်အာနန္ဒာလည်း များစွာသော ဤပရိသတ်တို့အား တရားဟောပြု၍ သက်သာရာရစေပြီးလျှင် အစဉ်သဖြင့်လာ၍ သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းသို့ရောက်သော် ဘုရားကျိန်းဝပ်တော်မူသော ဂန္ဓကုဋီတိုက်သို့ဝင်၍ ညောင်စောင်း၊ အင်းယျဉ်တို့ကို ထုတ်လှမ်းလျက် ပန်းမှိုက်တို့ကို သုတ်သင်ပြီးမှ ဘုရားရှင်ရှိတော်မူသောအခါကဲ့သို့ နေရာမြီ၌ ခင်းထားပြီးမှ သောက်တော်ရေ တည်ခြင်းစသော ဝတ်တို့ကို လည်းကောင်း ရေချိုးရာဌာန၌ ရေတည်ခြင်း၊ ဝစ္စကုဋီ-ပသာဝကုဋီတို့ကို သုတ်သင်ခြင်း၊ ကျောင်းကိုပြုပြင်ခြင်း စသော ဝတ်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဘုန်းတော်ကြီးသောဘုရား၌ အခါကား မျက်နှာသစ်တော်မူသောအခါပါတည်း။ ဤအခါကား တပည့်တို့အား တရားဟောပြု၍ ဩဝါဒပေးတော်မူသော အခါတည်း။ ဤအခါကား ရောက်လာသော ပရိသတ်တို့အား တရားဟောသောအခါတည်း။ ဤသို့ စသည်ဖြင့် ကိစ္စအလုံးစုံကို ငိုကာ ငိုကာ လျှောက်၍ပြု၏။

ဤသို့ပြုသည်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ စောင့်သော နတ်တစ်ယောက်မြင်လျှင် ‘အရှင်အာနန္ဒာ၊ သောတာပန်ဖြစ်ပြီးသော အရှင်မြတ်တို့မှ ဤမျှလောက် ချောက်ချား ရှိက်ငင်လျက် ပူပင်ငိုယိုဘိမူကား သူတစ်ပါး အဘယ်မှာ သက်သာရာရတော့အံ့နည်း’ ဟု ဆို၏။ ထိုနတ်၏စကားကို ကြားသောအခါမှ ရှင်အာနန္ဒာလည်း သတိပညာဖြင့် ကောင်း

စွာ ချုပ်တည်းတော်မူ၏။ ဘုရားသခင် နိဗ္ဗာန်ဝင်သည်မှ စ၍ ထိုင်ခြင်း၊ ရပ်ခြင်း၊ သွားခြင်းများသည်ဖြစ်၍ ကိုယ်တော်၌ ပြောသောသလိပ် သည်းခြေရှိရကား နို့ရည်ဖြင့် ဖျော်သော ဝမ်းလားဆေးကို ဘုဉ်းပေးတော်မူ၏။

ထို့နောက် မိုးသောက်သောနေ့၌ တောဒေယျပုဏ္ဏား၏သားဖြစ်သော သုဘလုလင်သည် အရှင်အာနန္ဒာ ကြွလာရာ၌ ဖူးမြင်ခြင်းငှာသွားသော် ကျောင်းတော်၌ ပရိသတ်များလှ၍ တရားမနာရရှိလတ္တံ့။ အိမ်သို့ပင့်၍ ဆွမ်းလုပ်ကျွေးပြီးလျှင် တရားနာရသော် ကောင်း၏ဟုကြံပြီးလျှင် အရှင်အာနန္ဒာထံသို့ တမန်စေ၍ပင့်လျှောက်၏။ ရှင်အာနန္ဒာလည်း 'ငါကား ယနေ့ ဆေးဘုဉ်းပေးမိသည်။ နက်ဖြန်လာနိုင်ငြားအံ့လည်းမသိ'ဟု မိန့်လိုက်ပြီးမှ နံနက်ထသောအခါ၌ စေတကထေရ်ကို ပစ္ဆာသမဏပြု၍ သုဘလုလင်၏ အိမ်သို့ကြွပြီးလျှင် ဒီဃနိကာယ် သုဘသုတ်ကို ဟောပေ၏။ ထို့နောက် ရှင်အာနန္ဒာလည်း ဘုရားနေရာဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ ကျိုးသည်။ ပျက်သည်တို့ကို ပြုပြင်စေပြီး၍ ဝါနီးသောအခါ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ကြွတော်မူ၏။

အရှင်မဟာကဿပ၊ အရှင်အနုရုဒ္ဓါ၊ အရှင်အာနန္ဒာထေရ်တို့သည် မိမိပရိသတ်နှင့်တကွ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ရောက်ကြလျှင် အဇာတသတ်မင်းအား အကြောင်းကိုကြား၍ မြို့၏ ထက်ဝန်းကျင်၌ရှိသော တစ်ဆယ့်ရှစ်ရပ်သော ကျောင်းကြီးတို့၌ ပျက်စီးယိုယွင်းသမျှကို ပြုပြင်သုတ်သင်ပြီးသော် ဝါဆိုလပြည့်နေ့၌ ဥပုသ်ပြုကြ၍ လပြည့်ကျော်တစ်ရက်နေ့၌ ဝါကပ်ပြီးလျှင် ဤသို့ တိုင်ပင်ကြ၏။ 'ငါတို့၏ ပြုဖွယ်ကိစ္စကား ပြီးပြီ။ ယခုအခါ သင်္ဂါယနာတင်ခြင်းငှာ စည်းဝေးရာမဏ္ဍပ်သာ လိုတော့သည်။ ဤအရာကို အဇာတသတ်မင်းအား ကြားကြကုန်အံ့'ဟု တိုင်ပင်လျက် နောက်နေ့နံနက်အခါ သံဃာရှစ်ဦးတို့သည် မင်းအိမ်သို့ဝင်၍ မင်းအား ဤသို့ဆို၏။ 'ဒါယကာမင်းမြတ်၊ ငါတို့ပြုအပ်သမျှကိစ္စ ပြီးပြီ။ ယခုအခါ ဓမ္မက္ခန္ဓာကို သင်္ဂါယနာတင်ရန်သာ လိုတော့သည်'ဟု ဆို၏။ မင်းကလည်း အရှင်ဘုရား အလိုရှိတိုင်း ခွင့်ပြုတော်မူပါ။ အကျွန်ုပ်၏အာဏာစက်လည်းဖြစ်ပါစိမ့်မည်။ အရှင်ဘုရားတို့၏ ဓမ္မစက်လည်းဖြစ်ပါစေကုန်။ အရှင်တို့လိုအပ်သော အကျွန်ုပ်၏ပြုဖွယ်သည်အဘယ်အမှုဖြစ်ပါသနည်း'ဟုလျှောက်သော် 'မင်းကြီး၊ ငါတို့ သံဃာတော်ငါးရာ စည်းဝေးခြင်းငှာ လျှောက်ပတ်သောမဏ္ဍပ်ကို အလိုရှိသည်။ ဤမဏ္ဍပ်ကိုလည်း စုစည်းပင်ရောက်သော လိုဏ်ဝံ၌ ပြုစေချင်သည်'ဟုဆိုလျှင် 'အရှင်

ဘုရား၊ ကောင်းပါပြီ အကျွန်ုပ် ဆောက်လုပ်ပါမည်'ဟု ဝန်ခံ၍ မြန်စွာ သစ်အုတ်ရုံးစုပြီးသော် ကောင်းစွာညှိပြီးသော မြေအခွံ၌ ဝိသုကြိုနတ်သားသည် ဖန်ဆင်းအပ်သည်နှင့်တူသော ကြီးကျယ်နိမ့်မြင့် အသင့်ဝေဖန်အပ်သော နံရံ၊ သည်တိုင်၊ စောင်းတန်း၊ ခြူးပန်း၊ ခြူးနွယ်တို့ဖြင့် ဆန်းကြယ်စွာ ရေးခြယ်စီခင်းလျက် မင်းအိမ်နန်းတော်၏ ကြက်သရေကို နှိပ်စက်လေသကဲ့သို့ မြင်းမိုရ်ထိပ်ဖျား၌ သိကြားဗိမာန်နှင့်တူသော ရှုဖွယ်တနန်း အံ့မခန်းသောမဏ္ဍပ်ကို ဆောက်လုပ် စီမံပြီးလျှင် သံဃာတော်ငါးရာတို့၏ နေရာများစွာ အဖိုးထိုက်သော အခင်းတို့ကိုခင်းလတ်၍ မဏ္ဍပ်၏အလယ်၌ ဘုရားတို့သာနေခြင်းငှာထိုက်သော ဓမ္မာသနပလ္လင်ကို ဆင်စွယ်စီသော ယပ်နှင့်ဟကွထားပြီးလျှင် တောင်ဘက် နံရံပါးကိုမှီကာ ဥတ္တရာမုခ သံဃာထေရ်ကြီး၏နေရာကို ထား၏။ ဤသို့ စီမံပြီးသော် သံဃာတော်တို့အား 'အရှင်ဘုရားတို့၊ အကျွန်ုပ်၏ကိစ္စ ပြီးပါပြီ'ဟု လျှောက်၏။ ထိုအခါ ဝါခေါင်လဆန်း တစ်ဆယ့်လေးရက်နေ့ကျ၍ သံဃာတော်တို့ကလည်း ဤလပြည့်နေ့ကပင်စ၍ သင်္ဂါယနာတင်မည်ဟု တိုင်ပင်ကြကုန်၏။

ရှင်အာနန္ဒာရဟန္တာဖြစ်ခြင်း

ဤအခါ အချို့ သံဃာတော်တို့က အရှင်အာနန္ဒာကို ရည်၍ ငါတို့ အစည်းအဝေးဝယ် ကိလေသာတည်းဟူသော အဆိပ်နံ့တကြိုင်ကြိုင်ဖြင့် လှိုင်လာလတ္တံ့သော သူတစ်ဦး ရှိတကားဟု ပြက်ရယ်စကားဆိုကုန်၏။ ထိုအသံကိုကြားသော် အရှင်အာနန္ဒာကလည်း ငါမှတစ်ပါး ကိလေသာဟူသော အဆိပ်နံ့လှိုင်လျက် ထိုင်လတ္တံ့သူ မရှိပြီ။ ဤရဟန်းတို့သည် ငါ့ကိုရည်၍ ဆိုချေသည်တကားဟု ကြီးမားသော သံဝေဂသည်ဖြစ်၏။ အချို့သော ရဟန်းတို့ကလည်း 'အရှင်အာနန္ဒာ၊ နက်ဖြန်ပင် သံဃာ့အစည်းဝေးသည် ဖြစ်လတ္တံ့။ အရှင်ကား သေက္ခသာဖြစ်၍ အထက်မဂ်အလိုငှာ ပြုဖွယ်ရာ ရှိချေသေး၏။ မမေ့မလျော့ အားထုတ်ပါလော့၊ ရဟန္တာပရိသတ်သို့ ဝင်ရပါလိမ့်မည်'ဟု ဆိုကုန်၏။ ထိုအခါ အရှင်အာနန္ဒာလည်း ငါသည် သောတာပန်သာဖြစ်လျက် ရဟန္တာပရိသတ်သို့ ဝင်၍မသင့်။ အားထုတ်၍ကျင့်က အရဟတ္တဖိုလ်စိတ်သည် မျက်စိတစ်မှိတ် လျှပ်တစ်ပြက်ခန့်သာတည်း။ ငါ၏ကိစ္စကိုလည်း ယနေ့ ပြည့်စုံစေအံ့ဟုကြံလျက် ညဉ့်ဦးယံကပင် ကျောင်းစင်္ကြံသို့တက်၍ လူးလာသွားလျက် ကာယဂတာသတိဟု ဆိုအပ်သော ဒုတ္တိသာကာရကို အနုလောမ ပဋိလောမအားဖြင့် စီးဖြန်း၏။

mgyo

သန်းခေါင်ယာမ် လွန်မြောက်၍ မိုးသောက်ယာမ် ကူး၍မှ တရားထူးကို မရလေသော် ဆင်ခြင်တော်မူပြန်သည် ကား မြတ်စွာဘုရားသည် ငါ့အား ချစ်သားအာနန္ဒာ၊ သင်ကား ဖြည့်ပြီးသော ပါရမီ ရှိ၏။ ကမ္မဋ္ဌာန်းကိုသာ ကောင်းစွာ အားထုတ်လော့။ မကြာမြင့်မီ ရဟန္တာဖြစ်လတ္တံ့ ဟု မိန့်တော်မူဖူးပါသည်။ ဘုရားတို့၏စကားလည်း ဖောက်ပြန် ချွတ်ယွင်းသည် မရှိစဖူး။ လွန်ကျူးသော ဝိရိယကြောင့် သာ သတိ၊ သမာဓိ၊ ပညာကိုမရဘဲ ဥဒ္ဒစ္စအားကြီးဟန်ရှိ သည်။ ယခုအခါ ဝိရိယနှင့် သမာဓိကို မျှစေဦးအံ့ဟုကြံ လျက် စကြံမှဆင်းပြီးလျှင် ကျောင်းအာရမ်းတွင်းသို့ဝင်၍ ပင်ပန်းဖြေခြင်းငှာ အိပ်ရာညောင်စောင်းထက်ထိုင်၍ ခန္ဓာ ငါးပါးတို့၏ အနိစ္စလက္ခဏာကိုမျှော်လျက် ကိုယ်တော်ကို လျောင်းလိုက်သော် ခြေတော်ကိုလည်း မြေမှအကြွ ခေါင်း တော်လည်းအံ့သို့မကျမီ အထက်မဂ်သုံးတန်ကိုရ၍အရဟတ္တ ဖိုလ်သို့ ရောက်တော်မူ၏။

(ထို့ကြောင့် ငါတို့ ဘုရားသာသနာ၌ လျောင်းစဉ် လည်းမဟုတ်၊ ထိုင်စဉ်လည်းမဟုတ်၊ ရပ်စဉ်လည်း မဟုတ်၊ သွားစဉ်လည်းမဟုတ်၊ ဣရိယာပုတ်လေးပါး မှလွတ်ကွာလျက် ရဟန္တာဖြစ်သည်ကား အဘယ်သူ နည်းဟုမေးလျှင် အရှင်အာနန္ဒာတည်းဟု ဖြေအပ်၏။)

ယင်းသို့ အရှင်အာနန္ဒာ ရဟန္တာဖြစ်ပြီးသည်နောက် မိုးသောက်နေ၌ လေးရာကိုးကျိပ် ကိုးပါးသော ရဟန်းတို့ သည် ဆွမ်းစား၍ပြီးကြသော် သပိတ်၊ သင်္ကန်းတို့ကို သိုမှီး ၍ မဏ္ဍပ်ကြီးသို့ကပ်ပြီးလျှင် ထေရ်စဉ်နေရာဖြင့် ကောင်း စွာ စည်းဝေးကြ၏။ အရှင်အာနန္ဒာ၏အလိုငှာလည်း နေရာ ထားကြ၏။ အချို့ရဟန်းတို့က ဤနေရာကား အဘယ် ပုဂ္ဂိုလ်၏နေရာနည်းဟု မေးကြလျှင် အရှင်အာနန္ဒာ၏နေရာ ပင်တည်းဟု ပြောလင့်၏။ ရှင်အာနန္ဒာကား မိမိ၏ ရဟန္တာ ဖြစ်ကြောင်း သိစိမ့်သောငှာ သံဃာတို့နှင့်အတူ မလိုက်မူ၍ သံဃာတို့ တောင့်တသောအခါမှ ပထဝီသို့ငုပ်၍ (မြေသို့ ငုပ်လျှိုး၍)သွားသဖြင့် ထားလင့်သော နေရာထက်၌ ရုတ် ခြည်း ကိုယ်တော်ကိုပြ၏။ ထိုအခါမှ ရဟန္တာဖြစ်ကြောင်း ကို သံဃာတော်အပေါင်းတို့ သိကြသတည်း။ 'တစ်ရံတစ်ခါ လည်း အာကာသခရီးဖြင့်သွား၍ ထင်ရှားပြသတည်း။

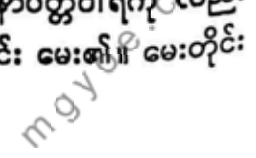
* အာကာသေနာဂန္ဓာနိသိဒ္ဓတိပိဓကေ (ပါရာမိကဏ် အဋ္ဌ ကထာ-ဗာဟိရနိဒါနစသည်)

သာသနာ၏ အသက်

သံဃာတော်များ စည်းဝေးမိသောအခါ ရှင်မဟာ ကဿပက 'ငါ့ရှင်တို့၊ သုံးပုံသော ပိဋကတ်တို့တွင် အဘယ် ကို ရှေးဦးစွာ သင်္ဂါယနာတင်သင့်သနည်း'ဟု မေး၏။ သံဃာတို့ကလည်း 'အရှင်ဘုရား၊ ဝိနည်းတရားမည်သည် ကား သာသနာတော်၏ အသက်ပေတည်း။ ဝိနည်းတည် သက်သာလျှင် သာသနာတော် တည်ရာ၏။ ထို့ကြောင့် ရှေးဦးစွာ ဝိနည်းပိဋကတ်ကို သင်္ဂါယနာတင်သင့်ပါသည်' ဟု လျှောက်၏။ 'ဝိနည်းကို တင်ကြမည်ဆိုသော် ဘယ် ပုဂ္ဂိုလ်ကို အမှူးထား၍ တင်သင့်သနည်း'ဟု မေးပြန်၏။ 'အရှင်ဥပါလိကို အမှူးထား၍ တင်ကြအံ့'ဟု လျှောက်၏။ 'အသို့နည်း၊ အရှင်အာနန္ဒာသည် မစွမ်းနိုင်ပါသလော'ဟု မေးမြန်းလျှင် 'ရှင်အာနန္ဒာလည်း စွမ်းနိုင်ပါ၏။ သို့ရာတွင် ရှင်ဥပါလိကိုမူကား ဘုရားရှိစဉ်ကပင် ဝိနယဓရအရာ၌ တေဒဂ်ထား၍ မြှောက်စားတော်မူပေသည်။ ထို့ကြောင့် ရှင်ဥပါလိကို အမှူးထား၍ တင်သင့်ပါသည်'ဟု လျှောက် ၏။

ဝိနယသင်္ဂါယနာ

ယင်းသို့ မေးမြန်းညှိနှိုင်းပြီးမှ အရှင်မဟာကဿပ နှင့် အရှင်ဥပါလိတို့သည် သမ္မုတိညုတ်ကို ထားကြ၏။ ယင်းသို့ထားပြီးလျှင် အရှင်ဥပါလိသည် ဆင်စွယ်စီသော ယပ်ကို ကိုင်လျက် တရားပလ္လင်ထက်၌ အရှေ့ကိုမျက်နှာမူ၍ နေ၏။ အရှင်မဟာကဿပလည်း တောင်ဘက်နံရံကိုမှီကာ မြောက်သို့ မျက်နှာမူ၍ ထေရာသန၌နေပြီးသော် ဤသို့ မေးတော်မူ၏။ 'ငါ့ ရှင်ဥပါလိ၊ ပထမ ပါရာမိက သိက္ခာ ပုဒ်ကို မြတ်စွာဘုရားသည် အဘယ်ပြည်ရွာ၌ အဘယ်ပုဂ္ဂိုလ် ကိုအကြောင်းပြု၍ ပညတ်တော်မူသနည်း'ဟု မေး၏။ အရှင်ဥပါလိကလည်း 'အရှင်ဘုရား၊ ဝေသာလီပြည်၌ ကလန္တသူဌေး၏ သားဖြစ်သော သုဒိန်သည် မိမိမယား ဟောင်း၌ မေထုန်မှိဝဲခြင်းတည်းဟူသော အကြောင်းကြောင့် ပညတ်တော်မူပါသည်' ဟု လျှောက်၏။ ဤသို့သော နည်း အားဖြင့် အလုံးစုံသော သိက္ခာပုဒ်တို့၌ ဝတ္ထုကိုလည်း ကောင်း၊ နိဒါန်းကို လည်းကောင်း၊ ပုဂ္ဂိုလ်ကိုလည်းကောင်း၊ ပညတ်ရင်းကို လည်းကောင်း၊ အနုပညတ်ကိုလည်းကောင်း၊ အာပတ္တိဝါရကို လည်းကောင်း၊ အနာပတ္တိဝါရကို လည်း ကောင်း၊ ပဒဘာဇနီကို လည်းကောင်း မေး၏။ မေးတိုင်း

မေးတိုင်း အရှင်ဥပါလိလည်း ဖြေဆို၏။ ထိုသို့ မေးဖြေကြ ပြီးမှ ဤမျှလောက်သော သိက္ခာပုဒ်အစုံကား ပါရာဇိက ကဏ္ဍတည်း။ ဤမျှကား သံဃာဒိသိသ်တည်း။ ဤမျှကား အနိယတတည်း။

ဤသို့ စသည်ဖြင့် ပါရာဇိကလေးပါး၊ သံဃာဒိသိသ် တစ်ဆယ့်သုံးပါး၊ အနိယတ နှစ်ပါး၊ နိဿဂ္ဂိပါစိတ် သုံး ဆယ်၊ သုဒ္ဓပါစိတ် ကိုးဆယ့်နှစ်၊ ပါဠိဒေသနိ လေးပါး၊ သေခိယ ခုနစ်ဆယ့်ငါးပါး၊ အဓိကရဏ သမထခုနစ်ပါး အားဖြင့် ပေါင်း နှစ်ရာနှစ်ဆယ့်ခုနစ်ပါးသော တရားစုကို ဘိက္ခုဝိဘင်းဟူသော အမည်ဖြင့်ထား၍ ရဟန်းမိန်းမတို့ အား ပညတ်တော်မူသော ပါရာဇိကရှစ်ပါး၊ သံဃာဒိသိသ် တစ်ဆယ့်ခုနစ်ပါး၊ နိဿဂ္ဂိပါစိတ် သုံးဆယ်၊ သုဒ္ဓပါစိတ် တစ်ရာခြောက်ဆယ့်ခြောက်ပါး၊ ပါဠိဒေသနိ ရှစ်ပါး၊ သေခိယ ခုနစ်ဆယ့်ငါးပါး၊ အဓိကရဏ သမထ ခုနစ်ပါး၊ အားဖြင့် သုံးရာနှစ်ဆယ့်တစ်ပါးသော သိက္ခာပုဒ်တို့ကို ဘိက္ခု နိဝိဘင်းဟူသောအမည်ဖြင့်ထား၍ ကြွင်းသောတရား ကို မဟာဝါခန္ဓက၊ စူဠဝါခန္ဓက၊ ပရိဝါဟူသော အမည်ဖြင့် သီးသန့်၍ထားပြီးမှ ရဟန္တာငါးရာလုံးပေါင်းရုံး၍ သရဇ္ဈာယ် ကြကုန်၏။

သုတ္တန် အဘိဓမ္မာ သင်္ဂါယနာ

ဝိနည်းကို သင်္ဂါယနာတင်ပြီးသော် အရှင်မဟာ ကဿပလည်း 'ငါ့ရှင်တို့၊ သုတ် အဘိဓမ္မာကို သင်္ဂါယနာ တင်ရာဝယ် အဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်ကို အမှူးထား၍ တင်သင့် သနည်း'ဟု မေးပြန်၏။ 'အရှင်အာနန္ဒာကို အမှူးထား၍ တင်သင့်ပါသည်'ဟု လျှောက်ကြလျှင် ရှင်အာနန္ဒာကို ရှင် ဥပါလိ၏ နေရာသို့တက်စေ၍ ဤသို့ မေးပြန်၏။ 'ငါ့ရှင် အာနန္ဒာ၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ဗြဟ္မဇာလသုတ်ကို အဘယ် ဌာန၌ အဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ သနည်း'ဟု မေး၏။ 'အရှင်မဟာကဿပ၊ ဤဗြဟ္မဇာလ သုတ်ကို ရာဇဂြိုဟ်ပြည်နှင့် နာဠန္ဒမြို့၏အကြားသို့ ဘုရား ကြွတော်မူသောကာလ သုပ္ပိယပရိပိုဇ်နှင့် ဗြဟ္မဒတ်လုလင် တို့ ကဲ့ရဲ့ခြင်း၊ ချီးမွမ်းခြင်း ဖြစ်သည်ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူပါသည်'ဟု လျှောက်၏။ ဤသို့ စသည်ဖြင့် အလုံးစုံသော သုတ္တန်ပိဋကတ် အဘိဓမ္မာပိဋကတ်တို့ကို အရှင်မဟာကဿပ မေးတော်မူသည်။ မေးတိုင်း မေးတိုင်း လည်း အရှင်အာနန္ဒာ ဖြေတော်မူသည်။ ဤသို့ မေးဖြေ

ကြပြီးမှ ရှည်သော ပမာဏရှိသော သုံးဆယ့်လေးသုတ်ကို ပေါင်း၍ ဒီဃနိကာယ် သမုတ်သည်။ အလယ် ပမာဏ ရှိသော တစ်ရာငါးဆယ့်နှစ်သုတ်ကို ပေါင်း၍ မဇ္ဈမနိကာယ် ဟု သမုတ်သည်။ ငယ်သော ပမာဏရှိသော ခုနစ်ထောင့် ခုနစ်ရာ ခြောက်ဆယ့်နှစ်သုတ်ကိုပေါင်း၍ သံယုတ္တနိကာယ် ဟု သမုတ်သည်။ အင်္ဂါတစ်ပါးလွန်သော သုတ်ပေါင်း ကိုးထောင့်ငါးရာ ငါးဆယ့်ခုနစ်သုတ်ကို ပေါင်း၍ အင်္ဂုတ္တရ နိကာယ်ဟု သမုတ်သည်။ ခုဒ္ဒကပါဌ၊ ဓမ္မပဒ၊ ဥဒါန်း၊ ဣတိဝုတ်၊ သုတ္တနိပါတ်၊ ဝိမာနဝတ္ထု၊ ပေတဝတ္ထု၊ ထေရ ဂါထာ၊ ထေရီဂါထာ၊ ဇာတ်၊ နိဒ္ဒေသ၊ ပဋိသမ္ဘိဒါမဂ်၊ အပဒါန်၊ ဗုဒ္ဓဝင်၊ စရိယာ ပိဋကအားဖြင့် တစ်ဆယ့်ငါး ကျမ်းသော သုတ်တို့ကိုလည်းကောင်း အဘိဓမ္မာခုနစ်ကျမ်း တို့ကိုလည်းကောင်း၊ ထိုမှကြွင်းသော ဘုရားစကားတော် တို့ကိုလည်းကောင်း ပေါင်းချုပ်၍ ခုဒ္ဒကနိကာယ်ဟု သမုတ် သည်။ ဤသို့သော အမည်ပညတ်ဖြင့် မှတ်သား သီးသန့် ပြီးမှ ရဟန္တာငါးရာလုံး ပေါင်း၍ ရွတ်အံ သရဇ္ဈာယ်ကြ ကုန်၏။

ထို့ကြောင့် (သမောဓာနေတွာ ဂါယန္တိ ဧတ္တာတိ သင်္ဂါယနာဟူသော ဝစနတ္ထနှင့်အညီ သင်္ဂါယနာမည် သတည်း။ ဧတ္ထသမယေ၊ ဤအခါ၌။ ဝါ၊ အစည်းအဝေး၌။ သမောဓာနေတွာ၊ ပေါင်းရုံး၍။ ဂါယန္တိ၊ ရွတ်ကြကုန်၏။ ဣတိတသ္မာ၊ ထိုသို့ပေါင်းရုံး၍ ရွတ်ရာဖြစ်သော သတ္တိ ကြောင့်။ သင်္ဂါယနာ၊ သင်္ဂါယနာမည်၏။ ။ သံရှေးရှိသော ဂါဓာတ်၊ ယုပစ္စည်းဖြစ်ရကား တတိယကွရာ - ဂနှင့် ရေးသား ရွတ်ဖတ်ရမည်။)

ယင်းသို့ သင်္ဂါယနာတင်ကြ၍ ပြီးဆုံးသောအခါ ရှင်မဟာကဿပသည် ဘုရားစကားတော်မြတ်ကို နှစ်ပေါင်း ငါးထောင် တည်အောင်ပြုပေသည်တကားဟု ကောင်းချီး ပေးသည်မှာ ဤမဟာပထဝီမြေကြီးသည် ရေအဆုံးရှိသည် ကိုပြု၍ အိုးထိန်းစက်ကဲ့သို့ သွက်သွက်လည်၍ တုန်လှုပ် ၏။ သုရာ၊ ဂဠုန်၊ ကုမ္ဘဏ်၊ နဂါး၊ သိကြား၊ ဗြဟ္မာ တို့၏ ကြော်ငြာဟစ်ကြွေး ကောင်းချီးပေးသော အသံတို့ သည်လည်း ညံ့မစဲမျှဖြစ်ကုန်၏။ အံ့ဖွယ်သမှု မဖြစ်စဖူး ထူးကဲသော တိတ်နိမိတ်တို့သည်လည်း ဖြစ်ကုန်၏။ ထို သင်္ဂါယနာကို ဝါခေါင်လပြည့်ကျော် တစ်ရက်နေ့မှစ၍တင် သည်။ တပေါင်းလပြည့်အရောက် ခုနစ်လမြောက်တွင် ပြီး ဆုံးသတည်း။

သာသနာသက္ကရာဇ် . com

ဤသင်္ဂါယနာပွဲကြီး ပြီးသောအခါ အဇာတသတ်မင်းသည် ရှင်မဟာကဿပအား လျှောက်ထားညှိနှိုင်း၍ ဘုရားသာသနာနှင့် ကောဇာ တညီတည်းရှိစိမ့်သောငှာ တစ်ရာလေးဆယ်ရှစ်ခုသော သက္ကရာဇ်ကိုဝေဖန်၍ ကိန်းသစ်ထားလေသတည်း။ ဤသင်္ဂါယနာတင်ကြောင်းကို မဟာဝင်စာ၌ စကားမစေတတ်သောကြောင့် ပါရာဇိကဏ် အဋ္ဌကထာနှင့်ညှိ၍ ရေးလိုက်သည်။

ပထမ သင်္ဂါယနာတင်သော အခန်းပြီး၏။

‘ပ ပဇ္ဇပဒေါရဝံသ’ အမည်ရှိသော မဟာဝံသကျမ်း၌ ၄၂-ဂါထာတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ‘ပထမ ဓမ္မသင်္ဂီတီ’အမည်ရှိသော တတိယအပိုင်း အခန်းကား ပြီး၏။

ဒုတိယဓမ္မသင်္ဂီတီကဏ္ဍ-စတုတ္ထပိုင်း

၆-ဝေသာလီပြည် ဝါလုကာရုံကျောင်း၌ ဒုတိယ သင်္ဂါယနာတင်ခြင်း

အဖသတ်မင်းဆက်

အဇာတသတ်မင်းသည် ‘ဘုရားနိဗ္ဗာန်မဝင်မီ ရှစ်နှစ်၊ နိဗ္ဗာန်ဝင်ပြီးမှ နှစ်ဆယ့်လေးနှစ်အားဖြင့် သုံးဆယ့်နှစ်နှစ် ပြုပြီးသော် သက်တော် လေးဆယ့်ရှစ်နှစ်တွင် သားတော် ဥဒယဘဒ္ဒ လုပ်ကြံ၍ ကံကုန်လေ၏။ ထိုဥဒယဘဒ္ဒမင်းလည်း မင်းပြု၍ တစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်အကြာတွင် သားတော် အနုရုဒ္ဓါလုပ်ကြံ၍ မင်းပြုသည်။ ထိုအနုရုဒ္ဓါကိုလည်း ၎င်းသား မုဏ္ဍလုပ်ကြံ၍ မင်းပြုသည်။ မင်းနှစ်ဦးစည်းစိမ်ရှစ်နှစ်။ သက္ကရာဇ် လေးဆယ့်ရှစ်ခုရှိသောအခါ သားတော် နာဂဒါသသည် ခမည်းတော် မုဏ္ဍကိုသတ်၍ မင်းပြုသည်။ နာဂဒါသ စည်းစိမ် နှစ်ဆယ့်လေးနှစ် သက္ကရာဇ် ခုနစ်ဆယ့်နှစ်ခုရှိသောအခါ လိမ္မာသော မှူးမတ်ပြည်သူတို့သည် အဖသတ်မင်း ငါးဆက်ကိုဖြတ်၍ သုသုနာဂ အမတ်ကြီးကို မင်းမြှောက်ကြလေသည်။

ထို သုသုနာဂ၏ အကြောင်းကား

ဝေသာလီပြည်၌ မင်းပြုသော လိစ္ဆဝိမင်းတို့သည် ပြည်ရွာဆိတ်ငြိမ်သောကြောင့် မှူးမတ်တို့ကို ဤသို့မေး၏။

‘ငါတို့၏မြို့ရွာသည် မြို့၏အင်္ဂါလေးပါး၊ ပြည်၏အင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံပါလျက် အဘယ်ကြောင့် ဆိတ်ငြိမ်ပါသနည်း’ ဟုမေး၏။ မှူးမတ်တို့ကလည်း ပြည့်တန်ဆာမရှိသောကြောင့် ဆိတ်ငြိမ်ပါသည်။ မဆိတ်ငြိမ်ဘဲဖြစ်လိုမူကား ပြည့်တန်ဆာထားရမည်’ဟု ပြောလျှင် မိမိတို့၏အမျိုးမှ အဆင်းပြင်လျာ ကောင်းစွာလှသော မင်းသမီးတစ်ယောက်ကို ချီးမြှောက်၍ ပြည့်တန်ဆာအရာဖြင့် ထား၏။ အသပြာငါးရာပေးမှ မွေ့လျော်ရ၏။ ပြည်သူတို့ မပျော်ပါးစိမ့်သောငှာလည်း အမျိုးမိန်းမကို ထားပေ၏။ ထိုအခါ အမျိုးတို့၏ အသရေကို စောင့်လေ့ရှိသော လိစ္ဆဝိမင်းတစ်ယောက်သည် ပြည့်တန်ဆာမကို မိမိအိမ်သို့ဆောင်၍ ခုနစ်ရက်တိုင်နေစေသဖြင့် ပင်သန္ဓေရှိမှ အစောင့်နှင့်တကွ လွှတ်လိုက်၏။

ပြည့်တန်ဆာမလည်း ကိုယ်ဝန်ရင့်၍ ဖွားလတ်သော် သားတစ်စိုင့်ဖွားရကား ရှက်စနိုးသောကြောင့် အိုးသစ်တွင် ဝှမ်း စိုင်းခင်း၍ ထိုသားစိုင့်ကိုထည့်သွင်းပြီးမှ လုံစွာဖုံးအုပ်၍ ဤ အိုးကို မိုးသောက်လျှင် မြို့ပြင် တံမြက်ချေးစုရာ၌ပစ်ချေဟု အထိန်းမိန်းမကို စေလိုက်၏။ အထိန်းမိန်းမလည်း စေလိုက်တိုင်း ထားလေသော် ထိုခဏ၌ မြို့ကိုစောင့်နေသော နတ်နဂါးမင်းသည် သိလေ၍ လျင်စွာလာပြီးလျှင် ကိုယ်အငွေ့ဖြင့် အိုးကိုရစ်ပတ်လျက် အထက်၌ ပါးပျဉ်းအုပ်မိုး၍ အခိုးအလျှံလွှတ်လျက်နေ၏။ ထိုနဂါးကိုမြင်၍ လူအများ ဝိုင်းဝန်းကြည့်ရှုကြသော် နဂါးသည် သျှူး... သျှူး... ဟူသော အသံကိုပြု၍ ကွယ်လေ၏။

လူတို့သည် အိုးကိုဖွင့်၍ကြည့်လေသော် အသားစိုင့်မှဖြစ်သော ပြည့်စုံသော ကြန်အင်လက္ခဏာရှိသော သူငယ်ကိုမြင်၍ ချစ်ခင်စုံမက်ခြင်း ရရှိကား အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် လာ၍ကြည့်ကြ၏။ ထိုသူငယ်ကို လိစ္ဆဝိမင်းတို့ မွေးမြူလေ၏။ အမည်မှည့်အံ့သောနေ့၌ သူငယ်ကို လူတို့ကြည့်အံ့ဟု ဝန်းရံသောအခါ အိုး၌ပတ်နေသော နဂါးကြီးသည် သျှူး... သျှူး... အသံကိုပြု၍ ကွယ်လေသည်ကိုအကြောင်းပြု၍ ‘သုသုနာဂလုလင်’ဟူ၍ ခေါ်ဝေါ်ကုန်၏။ ထိုသုသုနာဂသည် ခုနစ်နှစ်ရွယ်ရှိသောအခါ အဇာတသတ်မင်းသည် စစ်ချီ၍ လုပ်ကြံသဖြင့် ဝေသာလီပြည် အလုံးကိုရ၍ အလိုရှိသမျှသော လူသူဘဏ္ဍာကို ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ဆောင်လေသည့်အခါ သုသုနာဂကို ရာဇဂြိုဟ်အမတ်ကြီးယူ၍ သားအဖြစ်ဖြင့် မွေးပေ၏။ အရွယ်သို့ရောက်သောအခါ အလွန်လိမ္မာ၏။ ပညာသတ္တိလည်းရှိ၏။ ကောင်းသော အကျင့်သီလနှင့် ပြည့်စုံ၏။ အဖစစ်သူကြီး ကံကုန်လေလျှင် ဖခင်၏နေရာဖြစ်သော စစ်သူကြီးအဖြစ်သို့ရောက်၏။

mgvye.com

ထိုစစ်သူကြီးသည် ဘုန်း၊ ပညာ၊ သဒ္ဓါ၊ သီလနှင့် ပြည့်စုံရကား ပြည်သူပြည်သားတို့ အလွန်ကြည်ညိုသည် ဖြစ်၍ အဖေသတ် မင်းယုတ်ဖြစ်သော နာဂဒါသကိုဖျောက် ၍ သုသုနာဂ စစ်သူကြီးကို မင်းမြှောက်လေ၏။ သုသုနာဂ မင်းလည်း ဝေသာလီပြည်မှာ နေတော်မူ၏။ ထိုမင်းစည်း စိမ့် ဆယ်ရှစ်နှစ် သာသနာသက္ကရာဇ် ကိုးဆယ်ပြည့်ရောက် သောအခါ ကြမ္မာကုန်၍ ၎င်းသား ကာလာသောကသည် မင်းဖြစ်၏။ ထိုကာလာသောကမင်း နန်းစံ၍ ဆယ်နှစ်ရှိ သောအခါ ရှင်မဟာယသ ဒုတိယ သင်္ဂါယနာ တင်တော် မူသည်။

ဒုတိယ သင်္ဂါယနာတင်ရသောအကြောင်းကား

ဝေသာလီပြည်၌ ဝဇ္ဇီတိုင်းသား ရဟန်းတို့သည် ဝိနည်း ကျမ်းဂန်ကို ဆရာထံ၌ နည်းခံခြင်း မများကြသောကြောင့် လည်းကောင်း၊ လောဘ မောဟ ပြောထူ၍ မသူတော်တို့၏ စရိုက်ကို နှစ်ခြိုက်ကြသောကြောင့်လည်းကောင်း ဝိနည်း အမှန်ကို ပျက်ပြားစေ၍ ဆယ်ပါးသောအဓမ္မမှုကို ထင်စွာ ပြုကြကုန်သတည်း။

အဓမ္မဆယ်ပါး ဟူသည်ကား-

- (၁) ရဟန်းတို့အား ယမန်နေ့ အကပ်ခံပြီးသော ယာဝ ဇီဝကဝတ္ထုကို နောက်နေ့ အကပ်ခံသော ယာဝကာ လိကနှင့်ရော၍သုံးဆောင်သော် သန္နိဓိပါစိတ်သင့် သည်ဟု ပညတ်ပါသည်။ သားချိုဖြင့်သိုမှီး၍ ထားသော အကပ်ခံပြီးဆားကို နောက်နေ့အခါ ဆွမ်း စသည်နှင့်ရော၍ သုံးဆောင်ခြင်းငှာ အပ်၏။ သန္နိဓိ မဖြစ်ဟူ၍ ယူသည်လည်း တစ်ပါး။
- (၂) နေရိပ်လက်နှစ်သစ် မွန်းလွဲသည့်တိုင်အောင် ဆွမ်း စားကောင်း၏ဟူ၍ ယူသည်လည်း တစ်ပါး။
- (၃) ရွာတစ်ပါးသို့သွားလိုသော ရဟန်းသည် ပဝါရိဝံ သင့်လျက် အတိရိုက်ဝိနည်းကံမပြုဘဲ ဆွမ်းစား ခြင်းသည်အပ်၏ဟု ယူသည်လည်း တစ်ပါး။
- (၄) တစ်သိမ်တည်း၌ နှစ်စု၊ သုံးစု၊ သံဃာနေလျက် ဥပုသ် ပဝါရဏာ စသော ကံပြုခြင်းသည် အပ် ၏။ ဝဂ်မဖြစ်ဟု ယူသည်လည်းတစ်ပါး။
- (၅) မလာသေးသော ရဟန်းတို့အလိုကို လာသောအခါ ယူအံ့ဟူ၍ မလာမိက သံဃကံပြုခြင်းငှာ အပ်၏ဟု ယူသည်လည်းတစ်ပါး။
- (၆) ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာတို့၏ အလေ့အကျင့် ဟူသမျှတို့ သည် အပ်၏ဟု ယူသည်လည်းတစ်ပါး။

- (၇) နို့ရည်အဖြစ်ကိုလွန်၍ နို့ခမ်းအဖြစ်သို့ မရောက် သေးသော နို့ကို ဘုဉ်းပေး၍ ပဝါရိတ်သင့်သော ရဟန်းသည် အတိရိုက် ဝိနည်းကံမပြုဘဲ သုံး ဆောင်ခြင်းငှာ အပ်၏-ဟု ယူသည်လည်းတစ်ပါး။
- (၈) မရင့်သေးသော သေနကိုသောက်ခြင်းငှာ အပ်၏- ဟု ယူသည်လည်းတစ်ပါး။
- (၉) အဆာမရှိသော နိသီဒိန်သည် အပ်၏-ဟု ယူသည် လည်းတစ်ပါး။
- (၁၀) သံဃာကိုရည်၍ လှူသော ရွှေငွေသည် အပ်၏- ဟု ယူသည်လည်းတစ်ပါး။ ဤဆယ်ပါးသော အဓမ္မဝါဒကို လူရဟန်းတို့အားပြ၍ နေကြကုန်၏။

ရှင်မဟာယသ

ထိုအခါ ကောသမ္ဗိပြည်၌နေသော ကာကဏ္ဍက ပုဏ္ဏား၏သားဖြစ်သော ရှင်မဟာယသသည် ရဟန်းတို့၏ ပါမောက္ခ သံဃာ့ထေရ်ဖြစ်၏။ ထိုအရှင်ယသသည် ထို အကြောင်းကိုကြားသိလေသော် မသူတော်ဖြစ်သော ဝေသာ လီ အလဇ္ဇီရဟန်းတို့သည် ဘုရားရှင် ဝိနည်းတော်ကိုဖျက် ၍ သာသနာ၌ ငြောင့်တံသင်းနှက်သကဲ့သို့ ပြုချေပြီ။ ဤ အလဇ္ဇီတို့သည် အသင်းအပင်းကို များစွာရသော် ဘုရား သာသနာကို လျင်စွာကွယ်စေလတ္တံ့ဟု ဓမ္မသံဝေဂဖြစ်ရကား တရားပြခြင်းငှာ မိမိကိုယ်တိုင်လာ၍ ဝေသာလီပြည်သို့ ရောက်လေသော် ဘုရားသီတင်းသုံးနေတော်မူဖူးသော မဟာ ကုဋ္ဌာဂါရ၌နေ၍ ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့၏အမူအရာကို နာခံ၍ကြည့် ရှု၏။

ဝဇ္ဇီတိုင်းသား ရဟန်းတို့လည်း ဥပုသ်နေ့ကြိမ်လျှင် ဥပုသ်အိမ်၌ ရေဖြင့်ပြည့်သော ကြေးခွက်ကြီးကိုထား၍ ရောက်လာသမျှသော ဒါယကာတို့အား စွမ်းနိုင်သမျှ မူးစ မတ်စဖြစ်သော အသပြာကိုလည်း လှူကြကုန် ထည့်ခဲ့ကြ ကုန်။ တစ်စုံတစ်ခုသော သံဃာ့ကိုစွဲ၌ သံဃာတို့ အသုံး အဆောင်ဖြစ်လတ္တံ့ဟု ဆို၍ခံယူ၏။ အရှင်မဟာယသ လည်း ထိုသို့ပြုကြသည်ကိုမြင်လျှင် ထိုသံဃာတို့အားလည်း ကောင်း၊ ဒါယကာတို့အားလည်းကောင်း 'အချင်းတို့၊ ဤသို့ ပြုခြင်းသည် မအပ်။ ရဟန်းတို့၏ အရာမဟုတ်'ဟုဆို၍ တားမြစ်၏။ ထိုစကားကိုကြားသော် လိမ္မာသော ဒါယကာ တို့သည် ရှောင်ရှားကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ကား အရှင်ယသ အား 'မပေါင်းဖက် မဆက်ဆံကြလင့်'ဟု ဥက္ကေဗန်နီယ ကံထား၍ ပယ်ရှားကြ၏။ ယင်းသို့ ပယ်ရှားလေလျှင်

အရှင်ယသလည်း မိမိ၏ ဓမ္မဝါဒီ လဇ္ဇိသူတော်ကောင်းဖြစ်ကြောင်း ရဟန်းတစ်ဦးအားပြခဲ့၍ အလဇ္ဇိတို့ကို နှိမ်နင်းခြင်းငှာ အားထုတ်၏။

ထိုအကြောင်းကိုသိလျှင် အလဇ္ဇိတို့က အရှင်ယသရှိရာ ကျောင်းသို့လာ၍ တုတ်၊ တောင်ငှား ကိုင်ကာဖြင့် များစွာ ဝန်းရံကြ၏။ ထိုအခါ ရှင်မဟာယသသည် စတုတ္ထဈာန်ကို ဝင်စားပြီးလျှင် ကောင်းကင်ဖြင့်ပျံ၍ ကောသမ္မိပြည်သို့ လာခဲ့၏။ ရောက်သော် သံဃာတော်တို့နှင့် ရုံးစုတိုင်ပင်၍ ပါဝေယျကတိုင်း အဝန္တီတိုင်း၌နေကုန်သော ရဟန်းတို့ထံ တမန်စေလွှတ်၏။ အသီးသီးသော တိုင်းနိုင်ငံတို့၌ နေသော ရဟန္တာကြီးတို့အထံသို့လည်း တမန်စေလွှတ်၏။ မိမိလည်း အဟောဂင်္ဂါမည်သော တောင်သို့သွား၍ ထိုတောင်၌နေသော သမ္ဘူတထေရ်အား အကြောင်းအမျိုးကို ပြန်ကြား၍ သံဃာတော်များကို စည်းဝေးစေ၏။ ပါဝေယျကတိုင်း၌နေသော ရဟန်းခြောက်ကျိပ်တို့သည်လည်းကောင်း အဝန္တီတိုင်း၌နေသော ရဟန်းရှစ်ကျိပ်တို့သည်လည်းကောင်း အခြားမြို့ရွာ၌နေကြကုန်သော ရဟန်းတို့သည်လည်းကောင်း အဟောဂင်္ဂါသို့ချည်းလာ၍ ကိုးသောင်းသော သံဃာတို့ စည်းဝေးမိကြသော် သောရေယျတိုင်း၌နေသော ရေဝတမထေရ်၏အထံသို့ တစ်ဖန်လာကြ၍ ခြင်းရာစကားကို လျှောက်ကြားတိုင်ပင်ပြီးလျှင် သင်္ဂါယနာတင်ခြင်းငှာ ဝေသာလီပြည်သို့ချည်း လာကုန်၏။

ကာလာသောကမင်း

ဝဇ္ဇိတိုင်းသား ဖြစ်ကြကုန်သော အဓမ္မဝါဒီရဟန်းတို့သည်လည်း သံဃာအများတို့လာကြောင်း သတင်းစကားကို ကြားသိလေလျှင် ကာလာသောကမင်း၏ထံသို့ဝင်၍ 'ပြည့်ရှင်မင်းကြီး၊ ငါတို့၏ဆရာဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၏ ကိန်းဝပ်တော်မူရာ မဟာဝုန်တော-ကူဋဂါရကို စေတီကြီးထင်မှတ်၍ မပြတ်ကိုးကွယ်လျက်နေကြသည်ကို အဝေးအာဂန္တုဖြစ်သော တစ်ပါးတိုင်းသား ရဟန်းများတို့သည် ငါတို့အားနိပ်စက်၍ အနိုင်အထက်ယူမည်ဟု လာကြောင်း ကြားသိရလေသည်။ ဤအရာ၌ ဒကာမင်းကြီး တားမြစ်မှ ငါတို့ ချမ်းသာရတော့မည်။ ဂန္ဓကုဋီလည်း မပျက်မစီး ရှိချေတော့မည်'ဟု ပြောဆို၏။ ထိုစကားကို ကြားသော် ကာလာသောကမင်းလည်း မဆင်ခြင်တတ်သော ပညာနည်းပါးသူဖြစ်ရကား အလဇ္ဇိတို့၏စကားကို ယုံမှတ်

၍ အမတ်တို့ကို ရဲမက်ဗိုလ်ပါနှင့်တကွ 'သင်တို့သွား၍ တိုင်းတစ်ပါး ရဟန်းတို့အား တားမြစ်ချေကုန်။ တားမြစ်၍ မရသော သံဃာတို့ကို မင်းအာဏာဖြင့် ရိုက်ခတ်လေကုန်' ဟု စေလိုက်၏။ တားမြစ်ခြင်းငှာ သွားလေသော အမတ် မိုက်တို့လည်း သာသနာစောင့်နတ်တို့၏ အာနုဘော်ကြောင့် မျက်စိလည်၍ ခရီးလွဲလေကုန်၏။

ကာလာသောကမင်းလည်း ထိုည၌တွင် အိပ်မက် မြင်သည်ကား ကြီးမားကြမ်းကြုတ် အရုပ်ဆိုးလှသော ဘီလူး တစ်ကျိပ်တို့သည် ထီးဖြူရိပ်၌နေသော မင်းကို အတင်းဆွဲငင်၍ မြို့ပြင်သို့ရောက်သောကာလ အလျှံပြောင်ပြောင်တောက်သော သံမယ်နဖြင့်သိ၍ လောဟကုမ္ဘီ ငရဲအိုးသို့ ဇောက်ထိုးချမည်ရွယ်သည်ဟု မြင်မက်၏။ နံနက်ထသောအခါ မင်းဆရာ ပုရောဟိတ်ကိုခေါ်၍ တိုင်ပင်ပြောဆိုပါသော်လည်း သင့်လျော်စွာ မဖတ်နိုင်ကြသောကြောင့် အလွန် ကြောက်လန့်ရကား စားတော်မခေါ်နိုင်ရှိ၏။ ထိုအကြောင်းကို မင်း၏ နှမတော်ဖြစ်သော အာသဝေါကင်းပြီးသော နန္ဒာထေရီဘိက္ခုနီမ သိလေလျှင် ကောင်းကင်ခရီးဖြင့်လာ၍ ကာလာသောကမင်းကြီးအား ဤသို့ဆိုပေ၏။ "မောင်တော်မင်းကြီး၊ သင်သည် အလွန် ဝန်လေးသော အမှုကိုပြုဘိသည်တကား၊ အဓမ္မဝါဒီတို့၏ စကားကိုလိုက်နာ၍ ရဟန်းကောင်းတို့ကို နှိပ်စက်ခြင်းငှာ ကြံရှာမိချေသည်။ အကယ်၍ ဧကန် အထမြောက်သည်ဖြစ်အံ့။ စင်စစ် လောဟကုမ္ဘီငရဲသို့ လားရလတ္တံ့သော ပုဗ္ဗနိမိတ်ပင်တည်း။ လျင်စွာ ဤဓမ္မဝါဒီလဇ္ဇိ ရဟန်းကောင်းတို့ကို ပူဇော်ကန်တော့ပါလော့' ဟု ဆိုပေ၏။

ထိုစကားကိုကြားရမှ မင်းကြီးလည်း သတိရ၍ မိမိကိုယ်တိုင် မဟာဝုန်တောသို့သွား၍ ကူဋဂါရသို့ ရောက်လာသမျှသော သံဃာတော်တို့ကို စည်းဝေးစေ၏။ နှစ်သင်းသော ဗံသာတို့ စည်းဝေးမိသောအခါ ဝိနည်းပါဠိတော် အဋ္ဌကထာနှင့် ဝါဒနှစ်ဦးကိုတိုက်ဆိုင်မိသော် ဝဇ္ဇိတိုင်းသားဟို့၏ဝါဒသည် မညီမမျှ အဓမ္မဝါဒီဖြစ်ကြောင်းကိုသိ၍ မိမိ၏ ဓမ္မဝါဒီအသင်းဖြစ်ကြောင်းကို လျှောက်ကြားလျက် အရှင်ဘုရားတို့သည် တရားမှန်ရာကိုသာ ဆုံးဖြတ်တော်မူပါဟု တောင်းပန်၏။ ဓမ္မဝါဒီရဟန်းတို့ကိုလည်း ဘေးရန်မရှိစိမ့်သောငှာ များစွာသော အစောင့်အရှောက်ကိုလည်း ထား၍ပြန်ခဲ့၏။ စည်းဝေးမိသော သံဃာတော်ကိုလည်း ရေဝတထေရ်၊ သဗ္ဗကာမိထေရ်တို့အား တရားဆုံးဖြတ်စေ၏။ ထိုအရှင်နှစ်ပါးတို့လည်း ဘုရားပညတ်တော်ကိုပြု၍ ဥဗ္ဗာဟိကကံဖြင့် ထိုဆယ်ပါးသော အဓမ္မဝတ္ထုကိုပယ်လှန်၍ တရားမှန်၌သာ တည်စေပြီးမှ မင်းကြီးအား သင်္ဂါယနာတင်လိုသော အကြောင်းကိုကြား၏။

mgvye.com

mgvooe.com

ကာလာသောကမင်းလည်း သံဃာတော်တို့ စည်းဝေးခြင်းအကျိုးငှာ ကြီးကျယ်စွာသော မဏ္ဍပ်ကိုလည်းကောင်း၊ ကိန်းဝပ်ရာ ကျောင်းကိုလည်းကောင်း၊ ကောင်းစွာဆောက်လှူပေ၏။ ထိုကျောင်းအရပ်သည် ခပ်သိမ်းသော ငွေပြားခင်းကဲ့သို့ သန့်ရှင်းဖြူစင်သော သဲတို့ဖြင့် ကျဖျန်းဘိရကား ဝါလိကာရုံဟု တွင်၏။ တရားဆုံးဖြတ်၍ပြီးလျှင် သံဃာတော်တို့လည်း ဝါလိကာရုံကျောင်းသို့လာ၍ ပဋိသမ္ဘိဒါပတ္တခိဏာသဝဖြစ်သော ရဟန္တာခုနစ်ရာကိုရွေးချယ်ပြီးမှ အရှင်မဟာကဿပတို့ ပထမသင်္ဂါယနာတင်သကဲ့သို့ ပိဋကတ်သုံးပုံကို အကုန်ထပ်မံ၍ ။ (သင်္ဂါယနာတင်ပြန်ကုန်၏။) ထိုသင်္ဂါယနာကား ရှစ်လမြောက်မှ ပြီးဆုံးသတည်း။

အဓမ္မဝါဒီ အလ္လဇ္ဇိရဟန်း တစ်သောင်းတို့သည် အချို့လည်း လူထွက်ကုန်သည်။ အချို့လည်း ပြေးလွှားကုန်သည်။ အချို့လည်း ထပ်၍ ရဟန်းပြုပြန်သည်။ ဤဒုတိယသင်္ဂါယနာတင်ရာ၌ သံဃာ့ထေရ် ဖြစ်သော သက်တော်တစ်ရာနှစ်ဆယ်ရှိသော ရေဝတထေရ်၊ သဗ္ဗကာမိထေရ်၊ သာဠထေရ်၊ ခုဇ္ဇသောဘိတထေရ်၊ မဟာယသထေရ်၊ သမ္ဘူတထေရ်အားဖြင့် ခြောက်ပါးသော မထေရ်ကြီးတို့သည် အရှင်အာနန္ဒာ၏ သဒ္ဓိဝိဟာရိက တပည့်တို့တည်း။ ဘုရားသခင်ကို ဖူးမြင်လိုက်ရကုန်၏။ ဝါသကဂါမိထေရ် သုမနထေရ်၊ ဤမထေရ် နှစ်ပါးတို့သည် အရှင်အနုရုဒ္ဓါ၏ သဒ္ဓိဝိဟာရိက တပည့်တို့တည်း။ ဘုရားသခင်ကို ဖူးမြင်ရကုန်၏။ ထို ဒုတိယ သင်္ဂါယနာ တင်ပြီးနောက် ရဟန်းသံဃာတို့သည် (ဝါဒကွဲပြား၍ ဂိုဏ်းသီးခြားကြဟန်ကို မဟာဝင်စာကိုယ်၌သာ ယူလေကုန်။)

ဒုတိယ သင်္ဂါယနာတင်သော အခန်းပြီး၏။
မဟာဝံသကျမ်း၌ ၆၆-ဂါထာတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်
အပ်သော 'ဒုတိယဓမ္မသင်္ဂီတိ' အမည်ရှိသော
စတုတ္ထအပိုင်း အခန်းကားပြီး၏။

တတိယ ဓမ္မသင်္ဂီတိကဏ္ဍ-ပဉ္စမပိုင်း ၇-ပါဠိပုတ်ပြည်၌ တတိယ သင်္ဂါယနာတင်ခြင်း

ဒုတိယ သင်္ဂါယနာတင်ပြီးသည့်နောက် ဆယ့်ရှစ်နှစ်မြောက်သောအခါ ကာလာသောကမင်း အနိစ္စရောက်၍ ၎င်းသားတော် ဘဒ္ဒသေန မင်းပြု၏။ ဤကာလာသောက

မင်းအား သားတော်တစ်ကျိပ်ရှိ၏။ ထိုတစ်ကျိပ်တို့သည် အစဉ်အတိုင်း မင်းပြုကြသတည်း။ (တစ်ကျိပ်တို့၏အမည်ကား ဘဒ္ဒသေနမင်း၊ ကုရဝဏ္ဏမင်း၊ မဓုရမင်း၊ သဗ္ဗဇောမင်း၊ ဇာလိကမင်း၊ ဥသဘမင်း၊ ကုဇ္ဇယမင်း၊ ကောရဗျမင်း၊ နန္ဒိဝမမင်း၊ ပဉ္စမကမင်း) ဤညီနောင် တစ်ကျိပ်တို့သည် နှစ်ဆယ့်နှစ်နှစ် ပတ်လုံး မင်းပြု၍ အငယ်ဆုံးဖြစ်သော ပမဇကမင်းကို ခိုးမှူးကြီး ငနန္ဒာသတ်၍ ဥဂ္ဂသေနဟူသော အမည်ကိုခံ၍ မင်းပြု၏။

ထိုငနန္ဒာ၏ အကြောင်းကား

ကာလာသောကမင်း၏ သားတော်တို့၏ တိုင်းစွန့်ဇနပုဒ်ဝယ် ယောကျ်ားတစ်ဦးသည် ငါးရာသော အပေါင်းအဖော်တို့နှင့်တကွ ခိုးသူကြီးပြု၍ ရွာစွန့်ဇနပုဒ်တို့ကို တိုက်ဖျက်၍ ထိုရွာသားတို့ကိုပင် ဥစ္စာကိုဆောင်စေ၍ မလယအရပ်သို့ပို့စေပြီးမှ လူတို့ကိုလွတ်လိုက်၏။ တစ်နေ့သော အခါ ဖမိလွန်လေ၍ ဆင်းရဲစွာနေရသော စွမ်းပကား အင်အားနှင့်ပြည့်စုံသော ငနန္ဒာ အမည်ရှိသော လူလင်တစ်ဦးကို ခိုးသားတို့ကဖမ်း၍ ဥစ္စာကို ထမ်းဆောင်စေပြီးသော် မလယအရပ်သို့ ခေါ်ခွဲကုန်၏။ ထိုလူလင်ကလည်း ခိုးသားတို့၏ အကျင့်အမူ အသက်မွေးမှုကိုမြင်လျှင် 'သင်တို့နှင့် အတူ ငါလည်းလိုက်၍ တိုက်ဖျက်ကာ အသက်မွေးအံ့'ဟု ဆို၍ လိုက်လေ၏။

တစ်ရံသောအခါ ခိုးမှူးကြီးသည် ဇနပုဒ်တစ်ခုကို တိုက်ဖျက်ရာတွင် လက်နက်ထိ၍သေသဖြင့် ကြွင်းသော ခိုးသားတို့သည် ငါတို့အား ကိုးကွယ်ရာမရှိပြီ။ ဤမလယရွာ၌နေခြင်းငှာ မတတ်နိုင်လတ္တံ့ဟုဆို၍ ငိုကြွေးကြ၏။ ထိုအခါ ငနန္ဒာက သင်တို့ မစိုးရိမ်ကြလင့်၊ ငါသည် သင်တို့၏ခိုးမှူးကြီးနေရာ၌နေ၍ စီမံအံ့။ သူတစ်ပါးပြုခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်သောအရာကို ငါ ပြုအံ့ဆို၍ သက်သာရာရစေ၏။ ထိုနေ့မှစ၍ ငနန္ဒာသည် ခိုးမှူးကြီးပြုလျက် မြို့ရွာ ဇနပုဒ်ကိုဖျက်၍ ဥစ္စာတို့ကိုယူပြီးလျှင် မလယရွာ၌ချည်း စုထား၏။ မိမိ၏ညီ၊ သား၊ ဆွေမျိုးတို့ကိုလည်း စည်းဝေးစေ၏။ ယင်းသို့ စည်းဝေးမိသော် ခိုးသားတို့အား ဤသို့တိုင်ပင်၏။ အမောင်တို့ ဤပြည်စွန့်ရွာနားကိုဖျက်ဆီး၍ လုယက်ခြင်းမည်သည်ကား ယောကျ်ားရဲသူကောင်းတို့၏ အမူအရာမဟုတ်၊ မင်းအဖြစ်သို့ရောက်အောင် ကြံဆောင်ကြကုန်အံ့။ မင်းအဖြစ်သို့ရောက်မှသာလျှင် ငါတို့ ရှည်မြင့်စွာ ချမ်းသာလတ္တံ့ဟု ဆို၏။ ထိုခိုးသားတို့လည်း ကောင်းပြီဟုဝန်ခံကြ၍ အခြံအရံနှင့်တကွ စစ်အင်္ဂါကျင်းပပြီးလျှင် တစ်ခုသော ပစ္စန္ဒမြို့ကိုသွားကြ၍ မင်းအဖြစ်ကိုလည်း ပေးမည်လော။

mgvooe.com

စစ်ထိုးခြင်းကိုလည်း ပြုမည်လောဟု မေး၏။ ထိုမြို့သားတို့ ကလည်း ခိုးမှူးငနန္ဒာ၏စကားကိုကြားလျှင် ငါတို့ကား စစ်မထိုးလိုပါ။ မင်းအဖြစ်ကိုသာ ပေးပါမည်ဆို၍ ငနန္ဒာ၏အလိုတူ ဖြစ်ကြကုန်၏။ ဤသို့သောနည်းဖြင့် များစွာသော တိုင်းငယ်တို့ကို သိမ်းယူပြီးမှ ပါဠိပုတ်ပြည်သို့ သွား၍ စစ်ထိုးပြီးလျှင် ပဉ္စမက မင်းကိုသတ်၍ ဥဂ္ဂသေနဟူသော အမည်ကိုခံလျက် မင်းပြု၏။

ငနန္ဒာဥဂ္ဂသေနမင်းဆက်

ထိုမင်းသည် မကြာမီ ကံကုန်လေသော် ထိုမင်း၏ ညီရစ်ယောက်တို့သည် အစဉ်သဖြင့် မင်းပြုကြကုန်၏။ ရစ်ယောက်တို့အမည်ကား ပဏ္ဍုကာနန္ဒမင်း၊ တိဿနန္ဒမင်း၊ ဘူတပါလနန္ဒမင်း၊ ကောမိဿာနန္ဒမင်း၊ ဖုဿဝိဓိကနန္ဒမင်း၊ ကောလိယနန္ဒမင်း၊ ဓနနန္ဒမင်း ဟူသည်တည်း။ ထိုညီနောင် ရစ်ယောက်တို့သည် နှစ်ဆယ့်နှစ်နှစ် မင်းပြုကုန်၏။ အဆုံး ဖြစ်သော မင်းသည် ဥစ္စာကိုသိမ်းဆည်းခြင်း၊ မြှုပ်နှံခြင်း၌ နှစ်သက်တတ်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ဓနနန္ဒမင်းမည် သတည်း။ ထိုမင်းသည် မင်းအဖြစ်သို့ရောက်သော် တိုက် တော်၌ရှိသော ကုဋေရှစ်ဆယ်သော ဥစ္စာတို့ကို လုံစွာမြှုပ် ထားအံ့ဟုကြံ၍ ဂင်္ဂါမြစ်၏ကမ်းနားသို့သွားပြီးလျှင် မြစ်ကို မြောင်းသွယ်၍ ရေလွှဲ၍ စီးစေပြီးလျှင် မြစ်၏အတွင်း ကျောက်ဖျာအပြင်၌ တွင်းကြီးစွာတူး၏။ ထိုတွင်း၌ ဥစ္စာ တို့ကို ထားပြီးမှ အထက်၌ကျောက်ဖျာကိုခင်း၍ အစပ်၌ ကြေးနီရည်လောင်းစေ၍ အပေါ်၌ ကျောက်ခဲလုံးတို့ကို ခင်းပြန်စေ၍ တစ်ဖန် ကြေးနီရည်လောင်းပြီးမှ ရေစီးမြဲ စီးစေ၏။ တစ်ဖန် မိမိ၏ အာဏာနဲ့ရာအရပ်၌ သားရေ၊ သားရိုး၊ ချိပ်၊ သစ်စေး စသည်တို့ဖြင့် ဥစ္စာကို ဆည်းပူးခြင်း ကိုပြု၏။ ရှေးအတူ မြှုပ်ပြန်သတည်း။ သာသနာသက္ကရာဇ် တစ်ရာခြောက်ဆယ့်နှစ်နှစ် ရှိသောအခါ ဥစ္စာမက်လှစွာသော ထိုဓနနန္ဒမင်းကိုပယ်၍ သာကီဝင်အနွယ် ဖြစ်သော စန္ဒဂုတ် ကို 'ဇာနက္ကပုဏ္ဏားမင်းမြောက်၍ မင်း အဖြစ်သို့ ရောက်လေ သတည်း။

ထိုဇာနက္ကပုဏ္ဏား၏ အကြောင်းကား

တက္ကသိုလ်ပြည်၌ ဇာနက္ကမည်သော ပုဏ္ဏားသည် ဗေဒင်သုံးပုံကိုလည်း တတ်၏။ ဆေးဝါးမန္တရားတို့ကိုလည်း တတ်၏။ အထူးထူးသော ပရိယာယ် ဝေဝုစံတို့၌လည်း

* 'ဇာနက္က'ဟု အချို့မှ၌ 'ဇာဏက္က'ဟု (ဇိကာ ၁၁၉)၌ရှိသည်။ သက္ကဒကျမ်းများအလိုလည်း 'ဇာဏကျ'ဟု ရှိသည်။

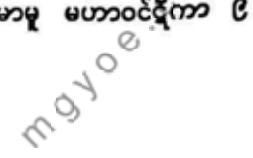
ကောင်း၊ ဥပါယ်တံမျဉ်တို့၌လည်းကောင်း လိမ္မာ၏။ ဉာဏ် ပဋိဘာန်လည်း ထက်မြက်၏။ အထူးထူးသော ထုံးပုံနိဒါန်း တို့၌ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၏။ ထီးဖြူဆောင်းထိုက်သော ဘုန်း ကျက်သရေရှိပေသည့် သူဟူ၍လည်း ထင်ရှား၏။ အဖမရှိ သည့်နောက် မိခင်ကို လုပ်ကျွေးပေသည့်သူဟူ၍ လူအများ ကြည်ညို၏။

ဇာနက္ကစိတ်ထား

တစ်ရံသောအခါ မိခင် ပုဏ္ဏားမသည် သား၏မင်း ဖြစ်လတ္တံ့သော ကျော်စောခြင်းကိုကြားသော် လွန်စွာ ငိုကြွေး ၏။ ဇာနက္ကပုဏ္ဏားလည်း "မိခင်၊ ဘယ့်ကြောင့် ငိုသနည်း" ဟု မေး၏။ "ချစ်သား၊ သင်ကား ထီးဖြူဆောင်းထိုက်သော ဘုန်းကျက်သရေရှိ၏။ နောင်မင်းဖြစ်လတ္တံ့။ မင်းတို့မည် သည်ကား တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူ၌ ချစ်မြတ်နိုးခြင်းရှိ တတ်၏။ ထိုအခါ ငါ့အား ချစ်မြတ်နိုးခြင်းကင်းလတ္တံ့။ ထိုသို့ကင်းခဲ့လျှင် မိခင်သည် ကိုးကွယ်ရာမဲ့ဖြစ်လတ္တံ့ဟု အောက်မေ့၍ ငိုသည်"ဟု ပြော၏။ ပုဏ္ဏားကလည်း "မိခင် ငါ၌ မင်းဖြစ်ထိုက်သော ဘုန်းကျက်သရေသည် အဘယ်၌ တည်သနည်း"ဟု မေး၏။ "ချစ်သား၊ အစွယ်တို့၌ တည် သည်"ဟု ဆိုသော် မိခင်ကို လုပ်ကျွေးရခြင်းသည်သာလျှင် အကျိုးရှိလှ၏ဟုဆို၍ အစွယ်တို့ကိုချိုးစေ၍ ပစ်ပြီးလျှင် မိခင်ကို လုပ်ကျွေးလျက်နေ၏။ ဤဂုဏ်ကျေးဇူးကြောင့် လည်း လူအလုံးသည် ချီးမွမ်းအပ်၏။ ထိုဇာနက္ကပုဏ္ဏား သည် သွားကျိုးခြင်းကြောင့်သာ မဟုတ်သေး၊ ရှေးကပင် ကိုယ်သဏ္ဍာန်၏ မလှခြင်း၊ ခြေကောက်ခြင်းဟူသော အပြစ် တို့နှင့်လည်း ပြည့်စုံ၏။

တစ်နေ့သ၌ ထိုပုဏ္ဏားသည် ဥစ္စာရှာခြင်းငှာ လှည့် လည်သဖြင့် ပါဠိပုတ်ပြည်သို့ ရောက်လေ၏။ ထိုအခါ ကြုံကြုံကြုံသည်ကား ဓနနန္ဒမင်းသည် ဥစ္စာကို ဆည်းပူး မြှုပ်နှံပြီး၍ တစ်ဖန် အလှူပေးလိုသော အကြံဖြစ်ရကား ထိုနန်းတွင်း၌ အလှူတင်းကုပ် ဆောက်လုပ်စေ၍ ပုဏ္ဏား တို့ကို ပင့်ခေါ်ပြီးလျှင် (ပုဏ္ဏားကြီးအား သပြာတစ်ကုဋေ ထိုက်သော၊ ပုဏ္ဏားငယ်အား သပြာတစ်သိန်းထိုက်သော အလှူဝတ္ထုတို့ကိုစီရင်၍) အလှူကြီးကိုပေး၏။ ယင်းသို့

* သယ်မြဟူသော ကောဋိအဋ္ဌနက် သယ်နဝကသ သတသဟ သဋ္ဌနက် ဒါနဝတ္ထုပဋိယာဒေတွာ။ (သီဟိုဠ်မူမဟာဝင်ဒီကာ- ၁၂၀) ကောဋိသတဋ္ဌနက်။ (မြန်မာမူ မဟာဝင်ဒီကာ ၉ ကြောင်းပေ-စေချပ်-ဂ်း)

အလှူကြီးပေးသောအခါနှင့် ကြိုရကား ဇာနက္ကပုဏ္ဏားလည်း အလှူတင်းကုပ်သို့ဝင်၍ ပုဏ္ဏားကြီး၏ နေရာ၌နေ၏။

ဓနနန္ဒမင်းသည် မင်္ဂလာဆင်တော်ကိုစီး၍ ထွက်လာ သဖြင့် ပုဏ္ဏားတို့၏အထက်ကနေသော ဇာနက္ကပုဏ္ဏားကို မြင်လျှင် မကြည်လင်သောစိတ်ရှိရကား 'ဤပုဏ္ဏားကို ဤ နေရာမှနှင်စေ'ဟု မင်းချင်းတစ်ယောက်ကို စေ၏။ အလှူ စီမံသော အမတ်တို့က နှင်၍မသင့်ကြောင်းကို လျှောက်ပါ သော်လည်း မင်းကြီးမကြိုက်လွန်းသည်ဖြစ်၍ နှင်ထုတ်ချေ ဟု အဖန်ဖန်ဆို၏။ မင်းစေသော လုလင်တို့လည်း မနှင့် ဝံ့ရကား ပုဏ္ဏား၏ အနီး၌ထိုင်၍ 'ပေးလှူလေသည် ဒါယကာ မနှစ်သက်ဘဲလျက် ပစ္စည်းကိုစုံမက်၍ နေမှား ကြကုန်၏။ ပစ္စည်း၌တပ်သော တဏှာသည် အလွန်စက် ဆုပ်ဖွယ်ရှိ၏'ဟု တဏှာကိုသာလျှင် အပြစ်တင်ကုန်၏။ ပုဏ္ဏားလည်း မင်းချင်းတို့၏စကားကိုကြားလျှင် ငါ့အား ရည်မှတ်၍ ဤသူတို့ ဆိုလာချေသည်ဟု သိသဖြင့် ရှက် ရကား နေရာမှထ၍ ထွက်ခဲ့၏။ တံခါးဝသို့ရောက်လျှင် 'စလွယ်ချည်ကြိုးတို့ကိုလည်း အထုံးအထုံးဖြတ်၍ မိမိကိုင် သော ကရားကို တံခါးတိုင်၌ ပုတ်ခွဲပြီးသော် မြေပြင်အလုံး ၌ ဓနနန္ဒမင်း၏ အစီးအပွားမဲ့ကိုသာ ဖြစ်စေသော-ဟု ကျိန်ဆဲ၍ ထွက်ခဲ့၏။ ထိုအကြောင်းကို မင်းကြီးသိသော် "ကျွန်ကို မိအောင်ဖမ်း၍ သတ်လေ"ဟု စေလိုက်၏။ ပုဏ္ဏားလည်း အဝတ်မဆီး အချည်းနီးသော အာဇီဝက အသွင်ကိုယူ၍ပြေးလျက် နန်းတော် အရံအတွင်း၌ စားဦး ကာလ၊ စားပြီးကာလ ရေသွန်ရာအရပ်၌ ပုန်း၍နေ၏။ မင်းချင်းယောက်ျားတို့လည်း ထိုဇာနက္က ပုဏ္ဏားကိုလိုက်၍ မမြင်ကုန်ရကား မတွေ့ကြောင်းကို လျှောက်ကြားကုန်၏။

ဓနနန္ဒမင်း၌လည်း ပဗ္ဗတမည်သော သားတော်တစ် ယောက်သာရှိ၏။ ထိုသားတော်ကိုလည်း နန်းတော်တွင်း၌ ရေကန်တူး၍ ထိုရေကန်၏အပါး အိမ်ငယ်ဖြင့် အခြားသို့ မထွက်ရဘဲ ကျဉ်းကျပ်လုံခြုံစွာ ထား၏။ ပုဏ္ဏားလည်း မင်းသားရှိရာသို့ အပြင်မှ ဥမင်တူး၍ဝင်ပြီးသော် သွေး ဆောင်၍ ခေါ်လေ၏။ ပဗ္ဗတမင်းသားလည်း ပုဏ္ဏားကို ယုံကြည်သဖြင့် သုံးစားရန် ရိက္ခာဘဏ္ဍာနှင့်တကွ ထွက်၍ လိုက်လေ၏။ ပုဏ္ဏားလည်း မင်းသားနှင့်တကွ သွားလေ ပြီးသော် ပိဉ္စာငြိမည်သော တောကြီး၌နေ၍ မိမိ တတ်လိမ္မာ

သော ပညာအစွမ်းဖြင့် တစ်ကျပ်တန်သော ဘဏ္ဍာကို သပြာ ရှစ်ကျပ်တန်အောင်ပြု၍ ရဲမက်တို့အား ဖြည့်တင်းစရာ ဥစ္စာပစ္စည်းတို့ကို ရုံးစု၏။ ထူးမြတ်သော ဆေးမန္တရားဖြင့် လည်း ရွှေငွေတို့ကို ပြုလုပ်၏။ ကုဋေရှစ်ဆယ်မျှလောက် သော ရွှေငွေ အစုအပုံသည် ဖြစ်လေ၏။ ထိုရွှေငွေတို့ကို တောအုပ်၌ မြှုပ်ထားပြီးလျှင် ပဗ္ဗတမင်းသားမှတစ်ပါး ထီးဖြူဆောင်းထိုက်သော ဘုန်းပညာရှိသော ယောက်ျားကို ရှာပြန်သော် မောရိယမင်းမျိုးမှဖြစ်သော စန္ဒဂုတ္တမည်သော မင်းသားကိုတွေ့လေ၏။

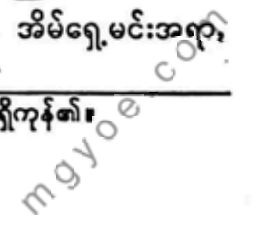
ထိုစန္ဒဂုတ္တ၏ အကြောင်းကား

မြတ်စွာဘုရား ထင်ရှားရှိတော်မူစဉ် 'ဝိဋ္ဌဒူဘသည် သာကီဝင်မင်းတို့ကို ဖျက်ဆီးသောအခါ အချို့သော သာကီ ဝင်မင်းတို့သည် အသက်လွတ်လိုသောကြောင့် ဟိမဝန္တာ၏ အစပ်ဖြစ်သော တောအုပ်ကိုခိုသဖြင့် မြို့ရွာဖွဲ့၍ နေကြ၏။ ထိုအရပ်သည် ဥဒေါင်းသံ၊ ကြိုးကြာသံတို့ဖြင့် နှစ်လိုမွှေ့ လျော်ဖွယ်ရှိရကား မောရိယမြို့-ဟု တွင်၏။ ထိုမောရိယ မြို့၌ မင်းပြုသော မင်း၏မိဖုရားသည် ကိုယ်ဝန်ရှိသောအခါ ပြည်နီးချင်း မင်းတစ်ပါးသည် စစ်ပြုပြန်၍ မောရိယမင်းကို သတ်၍ မင်းအဖြစ်ကိုယူ၏။ ထိုအခါ မိဖုရားကြီးသည် ကိုယ်ဝန်စောင့်လို၍ မောင်းမတို့နှင့်တကွ မထင်ရှားသော အသွင်ဖြင့် မြို့မှထွက်ခဲ့၍ ပါဠိပုတ်ပြည်သို့လာခဲ့သော် မြို့၏အနီး ရွာကြီးတစ်ခု၌ သားကိုဖွားမြင်၏။ နတ်၏ အာနုဘော်ဖြင့် ပင်ပန်းဆင်းရဲသောအခိုက်ဖြစ်၍ သားကို မမွေးမြူလိုရကား သူငယ်ကို အိုးသစ်၌ထည့်သွင်း၍ နွားနင်း စိမ့်သောငှာ နွားခြံဝ၌ထား၏။ နတ်တို့ စောင့်မရကား စန္ဒမည်သော နွားလား ဥသဘသည် တစ်ပါးနွားမထွက်မီ ထွက်လာ၍ ကောင်းစွာ စောင့်နေ၏။ နွားထိန်းသော ယောက်ျားလည်း သတို့သားကိုမြင်သော် ချစ်ခင်စွာယူ၍ မွေးမြူလေ၏။ စန္ဒနွားလား စောင့်သည်ကိုအကြောင်းပြု ၍ သူငယ်ကို 'စန္ဒဂုတ္တ'ဟု ခေါ်ဆိုကြ၏။

ထိုစန္ဒဂုတ္တသည် နွားကျောင်းသားအရွယ်ရှိသောအခါ နွားထိန်းသမား၏အဆွေဖြစ်သော မုဆိုးတစ်ယောက်သည် မြင်၏။ သားကဲ့သို့ ချစ်ခင်လှသောကြောင့် နွားထိန်းအိမ်မှ သည် မိမိအိမ်သို့ယူ၍ မွေးမြူကာထား၏။ စန္ဒဂုတ္တသည် မုဆိုးရွာ၌နေ၍ သူငယ်တို့နှင့် ကစားကြသောအခါ မိမိ သည် မင်းပြု၍ အခြားသူငယ်တို့ကို အိမ်ရှေ့မင်းအရာ

* ယညသုတ္တံ ဆိန္ဒိတွာ။ (မဟာဝင်ဒိကာ-၁၂၀)

* ဝိသုဒ္ဓါ ဟု (သီဟိုဠ်စာမျှ)ထိုထို၌ ရှိကုန်၏။

မှူးမတ်အရာတို့၌ထား၍ အချို့သော သူငယ်တို့ကို မင်းချင်း ယောက်ျားပြုစေ၍ အချို့သော သူငယ်တို့ကို ခိုးသူ စသည် ကိုပြုစေ၍ ခိုးသူတစ်ယောက်ကိုမိ၍ မိမိထံ ဆက်လာသော် တရားစီရင်သော အမတ်တို့ကိုအပ်စေ၍ အပြစ်ရှိ၊ အပြစ်မဲ့ ကို စစ်ပြီးလျှင် ၁ (ဤသူကို လက်ခြေဖြတ်ထိုက်၏။ ဤ သူကို သတ်ထိုက်၏ ဟူ၍ တရားသူကြီးတို့ ဆုံးဖြတ်သည့် အတိုင်း မင်းမှာလျှောက်လာ၍ မင်းက လက်ခြေကို ဖြတ်စေ ဟု အမိန့်ပေး၏။ စေသူတို့လည်း မိမိတို့ကိုင်သော လှံတံ ကို တုတ်၊ ဓား အဟန်ပြု၍ စန္ဒဂုတ္တမင်း၏ အာဏာတော် ဆို၍ ဖြတ်ကြ၏။ ခံရသောသူတို့လည်း လက်ခြေပြတ်ဟန် ပြု၏။ စန္ဒဂုတ္တမင်း၏ ဘုန်းအာဏာဖြင့် ပကတိ ရှိပြန်စေ ဆို၍လည်း ရှေးအတိုင်း ဖြစ်ပြန်စေဟန်ပြု၏။)

ထိုသို့သော အကြောင်းကို ဇာနက္ကပုဏ္ဏား မြင်လေ သော် ဤသူငယ်သည် အံ့ဖွယ်သရဲဖြစ်၏တကား-ဟု အားရဝမ်းသာလျက် ဥစ္စာတစ်ထောင်ကို မုဆိုးအားပေး၍ ဤသူငယ်ကို ငါ ဗေဒင်သင်အံ့ဆို၍ ယူမွေးလေ၏။ မိမိ ထံသို့ရောက်လျှင် တစ်သိန်းတန်သော ရွှေတန်ဆာကြီးလုပ်၍ နဝရတ်ကြိုးနှင့်သိပြီးလျှင် လည်၌ဆင်စေ၍ ပဗ္ဗတ သတို့ သားကိုလည်း ထိုနည်းပင် ဆင်စေ၏။ မင်းသားနှစ်ပါးတို့ လည်း ရှည်လျားစွာ ပုဏ္ဏား၏လက်၌ကြီး၍ အရွယ်ရောက် ပြီးသော် အသီးသီး အိပ်မက်မြင်ကြသဖြင့် မိမိတို့၏အိပ် မက်ကို ဆရာပုဏ္ဏားအား ပြန်ကြားသော် “ပဗ္ဗတကား မင်းမဖြစ်၊ စန္ဒဂုတ္တကား မင်းဖြစ်မည်”ဟု သိ၏။ ထိုသို့ သိသော်လည်း မင်းသားတို့အား ဘာမှမကြား ဆိတ်ဆိတ် သာနေ၏။

တစ်ရံရောအခါ တစ်ခုသော တောခန်းဝါ၌ အိပ်ကြ စေ၍ ဇာနက္ကပုဏ္ဏားသည် ရှေးဦးစွာနိုး၍ ပဗ္ဗတ သတို့သား ကိုနိုးလျှင် လက်၌ သန်လျက်ကိုထည့်၍ “စန္ဒဂုတ္တ၏လည် တွင် ဆင်ထားသော တန်ဆာကြီးကို မဖြေမချွတ် မဖြတ်ဘဲ ရအောင်ယူချေ”ဟူ၍ စေ၏။ ပဗ္ဗတလည်း ယူအံ့-ဟု သွားသော် မဖြေမချွတ် မဖြတ်ဘဲကို မရသာ-ဟု ပြန်ခဲ့၏။ အခါတစ်ပါးတို့၌ ထိုအတူလည်းကောင်း။ တော၌အိပ်ကြ ပြန်သော် စန္ဒဂုတ္တကို “ပဗ္ဗတလည်၌ ဆင်သောတန်ဆာ ကို မဖြေမချွတ်မဖြတ်ဘဲ ရအောင်ယူချေ” စေပြန်၏။ စန္ဒဂုတ္တလည်း သန်လျက်ကိုင်ကာ သွား၍ ပဗ္ဗတ သတို့သား အိပ်ရာ အနီး၌ ထိုင်ပြီးသော် ဤရွှေတန်ဆာကို မဖြေမချွတ် ဘဲ ရအောင်ကိုကား-ချင်း၏လည်ကို ဖြတ်မှသာ ရရာသည် ဟု ကြံ၍ သန်လျက်ဖြင့် ပဗ္ဗတ၏လည်ကိုဖြတ်၍ တန်ဆာ

ကို ယူခဲ့၏။ ဆရာပုဏ္ဏားလည်း ထိုအခြင်းအရာကိုမြင်သော် ပညာရှိပေစွ၊ ရဲစွမ်းပေစွဟု ချီးမွမ်းလျက် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏။

စန္ဒဂုတ္တလည်း အရွယ်သို့ရောက်သော် ဗေဒင်အတတ် ကိုလည်းကောင်း ဆင်စီး၊ မြင်းစီးစသော အတတ်မျိုးတို့ကို လည်းကောင်း သင်ကြား၍ အပြီးတိုင် တတ်မြောက်၏။ လုပ်ရည်ကြံရည်နှင့်လည်း ပြည့်စုံ၏။ ထိုအခါ ဆရာဖြစ် သော ဇာနက္ကပုဏ္ဏားက မိမိမြှုပ်ထားသော ရွှေ၊ ငွေ၊ ဥစ္စာ တို့ကို ဆောင်နှင်း၍ ပြည်ကို လုပ်ကြံစိမ့်သောငှာ ဗိုလ်ပါ ကို ရုံးစုစေ၏။ မိမိမူကား ဤအကြံသည် အထမြောက် အောင် ခဲယဉ်းစွ-ဟု ကြံ၍ ရှောင်ရှားကာ နေလေ၏။

စန္ဒဂုတ္တလည်း တံစိုးပဏ္ဏာဖြင့် ရဲမက်ဗိုလ်ပါတို့ကို ပေါင်းသင်း၍ ဓနနန္ဒမင်းအား စစ်ပြုလေ၏။ အစွန်အဖျား ၌နေသော မြို့ရွာတို့က တစ်ဆင့်ဆီး၍ တိုက်ဖျက်လေသော ကြောင့် စန္ဒဂုတ္တမင်း၏ ရဲမက်တို့ တပ်ပျက်စီးချေ၏။ ထိုအခါ မင်းချင်းတို့ကို စနည်းတစ်ဘောင်နာစေသော် ရွာစွန် ၌နေသော မုန့်သည်မတစ်ယောက်သည် မုန့်လုပ်ရာ၌ သား ငယ်သည် အမိပေးသော မုန့်ကိုစားသော် အနားဝန်းကျင်ကို စ၍မစားဘဲ အလယ်သားကိုထွင်း၍ လက်ချောင်းနှင့်ကော် ကာ စားသဖြင့် (မစားနိုင်၍ ပူလှသောကြောင့် ချီတုံချီတုံ ပြု၏။) အမိလည်း သားငယ်၏ အမူအရာကိုမြင်လျှင် “နင် မုန့်စားသည်ကား စန္ဒဂုတ္တမင်း ပြည်ထဲရေးကို လုပ် ကြံသည်နှင့် တူသည်တကား”ဟု ဆို၏။ သားငယ်က “မိခင်၊ စန္ဒဂုတ္တမင်း ဘယ်သို့ပြုသနည်း၊ ငါနှင့် ဘယ်သို့ တူသနည်း”ဟု မေး၏။ “ချစ်သား၊ စန္ဒဂုတ္တမင်းသည် ပြည်ထဲရေးကို လုပ်ကြံရာ ကျေးစွန်းရွာလက်တို့ကို အလျင် မဖျက်ဆီးဘဲ မင်းနေပြည်ကြီးကို ဦးစွာလုပ်ကြံလေသော ကြောင့် မင်း၏အဖြစ်ကို မရနိုင်။ သင်သည်လည်း မုန့်ကို အနားမှ မစားဘဲ အလယ်သား၌ (ပူရာကို)ထွင်း၍ စားသော ကြောင့် (မစားနိုင်ဖြစ်လေသည်)ထို့ကြောင့် တူသည်”ဟု ငါ ပြောပေ၏။

ထိုစကားကို စနည်းနာသူကြား၍ စန္ဒဂုတ္တမင်းနှင့် ဇာနက္ကပုဏ္ဏားအား လျှောက်ကြားလေသော် ဤအရေး ဟုတ်လှပေသည်ဟု တစ်ဖန် ဗိုလ်ပါတို့ကို ရုံးစုပြန်၍ပြည်စွန် ရွာနားမှစ၍ တစ်စတစ်စ သိမ်းပြီးလျှင် ပုပ္ဖုရပြည်ကိုရ၍ ဓနနန္ဒမင်းကြီးအား စစ်ပြုသဖြင့် မင်းအဖြစ်ကို ရလေ၏။ ဇာနက္ကပုဏ္ဏားလည်း မိမိ ကရားကိုပုတ်ခွဲ၍ လည်ဆွဲသော စလွယ်ကိုဖြတ်ပြီးသော် ဓနနန္ဒမင်းကြီး၏ စီးပွားမဲ့ကိုသာ ငါ ပြုတော့အံ့-ဟူသော အကြံသည် မြောက်လေသတည်း။

ဇာနက္ကပုဏ္ဏားလည်း စန္ဒဂုတ္တမင်းအား အဘိသိက်မသွန်းစေဘဲ ဓနနန္ဒမင်းသည် ခဲယဉ်းစွာ ဥစ္စာထားရာကိုသိသော တံငါသည်ကြီးအား မင်းမြှောက်၏။ ထိုတံငါသည်ကြီးသည် အကြွင်းအကျန်မရှိအောင် ဥစ္စာ ရွှေငွေတို့ကို ဖော်ယူ၏။ ထိုသို့ ဖော်ပြီးသောအခါမှ တံငါကြီးကိုပယ်ရှား၍ စန္ဒဂုတ်အား ရာဇာဘိသေက ဘိသိက်ကိုခံ၍ ရာဇဓမ္မကို ကျင့်စေ၏။

(ထို့ကြောင့် မင်းတို့မည်သည်မှာ အမျိုးလေးပါးနှင့် မဆန့်ကျင်ဘဲ သင်္ဂါဟတရားလေးပါးနှင့် ညီညွတ်စေရာ၏။ သာယာသော စကားကို ပြောဆိုရာ၏ဟူ၍ မှတ်ရာသည်။ ။ အမှာစကား)။

စန္ဒဂုတ်မင်းသည် မင်းအဖြစ်သို့ရောက်လျှင် မိမိသိမြင်ဖူးသော ဆေးမန္တန်၌ လိမ်မာလှသော ပဏိယတပု မည်သော ရသေ့ကို ပင့်ခေါ်စေ၍ ထိုရသေ့အား အရာအထူးပေးပြီးလျှင် “သင်သည် ငါ၏နိုင်ငံကို ရန်သူတို့ မကြံနိုင်စိမ့်သောငှာ အရံအကာ စီရင်လော့”ဟု ဆို၏။ ပဏိယတပုရသေ့သည် ခိုးသားစသော ဘေးရန်မရှိစိမ့်သောငှာ အထူးထူးသော အင်းမန္တန် ယန္တရားတို့ကို စီရင်လေ၏။ ဇာနက္ကပုဏ္ဏားလည်း စန္ဒဂုတ်မင်းအား စားတော်၌ ဆေးထည့်သော် အန္တရာယ်မပြုနိုင်စိမ့်သောငှာ စားတော်ဟူသမျှတို့၌ အနည်းငယ် အဆိပ်ရော၍စားစေ၏။ မိဖုရားကား မောရိယပြည်က မယ်တော်နှင့်အတူ ပုပ္ဖပုရပြည်သို့ ရောက်လာသော ဦးရီးတော်၏ သမီးရင်းဖြစ်သော မိန်းမတည်း။

တစ်ရံသောအခါ ထိုမိဖုရား၌ ရင့်ပြီးသော ကိုယ်ဝန်ရှိလျက် ရှေ့ခုနစ်ရက်ရောက်လျှင် သားဖွားအံ့သောအခါတွင် မင်းကြီးစားတော်ခေါ်ရာ၌ တစ်လုတ်မျှကိုယူ၍ ခံတွင်းသို့ သွင်းမျိုး၏။ မင်းကြီးလည်း ထွေးလော့ ထွေးလော့ဟူ၍ ဆိုပါသော်လည်း မထွေးဘဲမျိုး၍ လည်ချောင်းသို့ဝင်လေ၏။ ဝင်ကြောင်းကိုသိလျှင် မိဖုရား၏လည်ကို သန်လျက်ဖြင့် ခုတ်ဖြတ်၍ ဝမ်းမှသားကို အမြေးနှင့်တကွ ထုတ်၍ ဆိတ်မဝမ်းတွင်ထည့်၏။ တစ်နေ့လျှင် ဆိတ်မတစ်ကောင် လဲ၍ သားငယ်ကို အောင်းစေလျက် နေ့ရက်စေ့သောအခါ၌ နို့ထိန်းတို့ကို အပ်မွေးစေ၏။ မင်းသား၏ကိုယ်သည် ဆိတ်မွေးတို့ဖြင့်ထိရကား အရေလွှာပါးတို့သည် အပိမ့်ပေါက်သောကြောင့် ထိုမင်းသားအား ‘ဗိန္ဒုသာရ’ဟူသော အမည်ကို မှည့်၏။ ထိုမင်းသားလည်း အရွယ်သို့ရောက်သောအခါ စန္ဒဂုတ်မင်းသည် မင်းပြု၍ နှစ်ဆယ့်လေးနှစ်ရှိသည်ဖြစ်၍ အနိစ္စရောက်လေ၏။

စန္ဒဂုတ်မင်း ဖုတ်ဝင်ခြင်း အနိစ္စရောက်ကြောင်းကား

မင်း၏ကိုယ်၌ ဒေဝဂဗ္ဘ မည်သော ဘီလူးသည် ဝင်၍ မင်းကြီး အသက်ရှည်သကဲ့သို့ ဖြစ်စေ၍နေ၏။ သားစိမ်း၊ ငါးစိမ်းကို များစွာစား၍ ကိုယ်နံ့တို့သည် မကောင်းခြင်း၊ ကြမ်းကြုတ်စွာ ကျင့်ခြင်းတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။ ပညာရှိသော အမတ်တို့သည် သမားဟူးရားတို့ကို စူးစမ်းသော် ဘီလူးဝင်နေသောအဖြစ်ကိုသိ၍ ဗိန္ဒုသာရမင်းအား ဤသို့လျှောက်၏။ “အရှင်ခမည်းတော် မရှိပြီ၊ ဘီလူးဝင်၍သာ မင်းပြုကာ နေတော့သည်”ဟု မှန်စွာသိအောင်ပြုပြီးမှ ဘီလူးကိုသတ်ခြင်းငှာ ဥပါယ်တံမျဉ်ဖြင့်ကြံ၍ မင်းချင်းနှစ်ယောက်ကို ဓားလက်နက် လှဟန်ပြုစေ၏။ သူတစ်ပါးတို့ တားမြစ်သော်လည်း မရ။ မင်း၏ ရှေ့တော်တိုင်အောင် ရောက်၏။ ဗိန္ဒုသာရမင်းလည်း ဘီလူးနှင့်အကျွမ်းတဝင် ဖခင်ကဲ့သို့ပြု၍ အနီး၌ ခစားကာနေ၏။ လက်နက်လှသော သူနှစ်ဦးကို ဘီလူးမြင်လျှင် ‘ငြိမ်းအောင်ပြုဘိ’ဟု မင်းသားအား စေ၏။ မင်းသားလည်း အကြိမ်ကြိမ်သွား၍ မဆီးတားနိုင်ကြောင်းကိုဆိုလျှင် ဘီလူးက “ငါ့ထံ ခေါ်ခဲ”ဟု ဆို၏။ ချင်းတို့လက်တွင် ဓားလက်နက်ရှိသောကြောင့် မချဉ်းလာစေသည်ဟုဆိုလျှင် လာစေလော့ ငါ ငြိမ်းအောင် ပြုမည်ဟုဆို၍ ထိုသူနှစ်ဦးလည်း ဘီလူး၏အပါးသို့ လက်နက်နှင့်တကွ ချဉ်းကပ်၍ သန်လျက်ကိုတောင်းရာ ပေးဟန်ပြုပြီးမှ ဘီလူးအား ခုတ်သတ်လေ၏။ ဘီလူးသေလျှင် ဖခင်မင်းကြီး၏ အလောင်းကို ကောင်းစွာ သင်္ဂြိုဟ်ပေ၏။ စန္ဒဂုတ်မင်းကား နန်းစံ နှစ်ဆယ့်လေးနှစ် သာသနာသက္ကရာဇ် တစ်ရာရှစ်ဆယ့်ခြောက်ခုနှစ်တွင် အနိစ္စရောက်၍ သားတော် ဗိန္ဒုသာရမင်းဖြစ်တော်မူလေသည်။

ထိုဗိန္ဒုသာရမင်းသည်

မောရိယ သာကီဝင်မျိုးဖြစ်သော ဓမ္မာမင်းသမီးကို ဆောင်၍ မိဖုရား မြှောက်သတည်း။ ထိုဓမ္မာ မိဖုရား၌ အသောကမင်းကို ပဋိသန္ဓေရလေလျှင် ချင်ခြင်း ငါးပါးဖြစ်၏။ ချင်ခြင်းငါးပါးဟူသည်ကား (၁) ခြေတစ်ဖက်ဖြင့် နေဝန်းကို၊ ခြေတစ်ဖက်ဖြင့် လဝန်းကို နင်းလိုသည်လည်း တစ်ပါး။ (၂) ကောင်းကင်၌ရှိသော ကြယ်တို့ကို စားချင်ခြင်းသည်လည်းတစ်ပါး။ (၃) ကောင်းကင်၌ မြွေယုက်သော တိမ်ညွန့်တို့ကို စားချင်ခြင်းသည်လည်း တစ်ပါး။ (၄) မြေထက်၌ ပေါက်ရောက်သမျှသော သစ်ပင်တို့၏ အညွန့်ကို စားချင်ခြင်းသည်လည်း တစ်ပါး။ (၅) မြေထဲ

mgyo

ဤသို့ စားချင်ခြင်းသည်လည်းတစ်ပါး။ ဤသို့ ချင်ခြင်းငါးပါးဖြစ်လတ်၍ ထိုချင်ခြင်းကို တစ်စုံတစ်ယောက် သော သူအား မပြောကြားဝံ့ဘဲ သည်းခံ၍သာ နေဘိရကား မိဖုရားသည် ပျော့တော့ခြင်း၊ အဆင်းမလှခြင်းသို့ရောက်၏။

မင်းကြီးလည်း မိဖုရား၏ အဆင်းဖောက်ပြန်ခြင်းကို မြင်သော် “ရှင်မိဖုရားသည် အဘယ့်ကြောင့် ကြိုလှိုညှိုး ငယ်ခြင်းဖြစ်သနည်း” ဟု မေး၏။ မိဖုရားလည်း “အကျွန်ုပ် အား ငါးပါးသော ချင်ခြင်းသည် ဖြစ်ပါကုန်သည်” ဟု လျှောက်သော် သင်၏ချင်ခြင်းကို လျှောက်ဆိုလော့-ဟု ခွင့်ပေးသော် “အရှင်မင်းကြီး၊ ကျွန်ုပ်၏ချင်ခြင်းကား အလွန် ရခဲ၏။ ထို့ကြောင့် မလျှောက်ဝံ့ပါ” ဟုဆိုလျှင် မင်းကြီး ကလည်း “မိဖုရား၊ ငါသည် အလုံးစုံကို အစိုးရသော မင်းတည်း။ အဘယ်ဆန္ဒကို မပြည့်စုံစေနိုင်ရှိအံ့နည်း။ လွတ် လွတ်သာ လျှောက်ဆိုလော့” ဟု ခွင့်ပေး၍ မိဖုရားသည် စေ့စုံစွာ လျှောက်လေသော် မင်းကြီးလည်း ဥပါယ်တံမျဉ် ဌ် လိမ္မာသည်၏အဖြစ်ကြောင့် ပညာရှိသော မှူးမတ်တို့နှင့် တိုင်ပင်ပြီးလျှင် ခဲဖွယ်၊ စားဖွယ်တို့ကို နေရပ်၊ လရပ်လုပ် ၍ ထိုအရပ်တို့၌ရပ်စေပြီးသော အခြားသော နေရပ်၊ လရပ်၊ ကြယ်သဏ္ဍာန် ပြုအပ်သော မုန့်တို့ကိုလည်း စားစေ၏။ ထို့နောက်မှ တိမ်၏အသွင်ဖြင့် ပြုလုပ်အပ်သော မုန့်တို့ကို လည်း စားစေ၏။ ထို့နောက်မှ မင်းရင်ပြင်ကို သုတ်သင် ၍ သဲကြီစေပြီးသော် သဲအထက်၌ ဖျာတို့ကိုခင်း၍ တိမ်၏ သဏ္ဍာန်၊ သစ်ပင် သစ်ညွန့်သဏ္ဍာန် ပြုအပ်သော စတု မဂ္ဂမုန့်၊ ကတွတ်မုန့်ကိုထား၍ ထိုအထက်၌ အပေါက်ရှိ သော ဖျာတို့ကိုခင်းစေပြီးသော် ထိုဖျာပေါက်မှ ထွက်ပေါ် သော တိတို့ကိုလည်းကောင်း၊ သစ်ညွန့်တို့ကိုလည်းကောင်း ယူ၍ ရွှေခွက်၌ထည့်ပြီးမှ မိဖုရား “မြေမှထွက်သော တိတို့ ကို စားလော့၊ သစ်ညွန့်တို့ကို စားလော့” ဟု ဆို၍ စား စေ၏။ ဤသို့စားရမှ မိဖုရား၏ ချင်ခြင်းသည် ငြိမ်းလေ သတည်း။

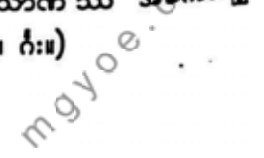
ဗိန္ဒုသာရမင်းကြီးလည်း မိဖုရား၏ချင်ခြင်းဖြစ်သော အကျိုးကို သိလို၍ ပုဏ္ဏားတို့ကိုခေါ်ပြီးသော် အထိုက် အလျောက် ပူဇော်၍ ချင်ခြင်း၏အကျိုးကို မေး၏။ ပုဏ္ဏား တို့က “အရှင်မင်းကြီး၊ အကျွန်ုပ်တို့ မသိနိုင်ပါ။ နတ်တို့ သာ သိပါသည်” ဟု လျှောက်ကြ၏။ ထို့နောက် နဂရဝဗုဒ္ဓ ကိုခေါ်၍ မေးပြန်လျှင် “ကျွန်ုပ်တို့ကား မသိပါကုန်၊ အာဇီဝကတို့သည် သိတတ်ပါကုန်၏” ဟု လျှောက်၏။

ထိုအာဇီဝကတို့ကိုလည်း ရှေးနည်း မေးမြန်းတော်မူသော် ဓမ္မာမိဖုရား၏ဆရာဖြစ်သော ဇနကာန အမည်ရှိသော အာဇီဝကသည် ဤသို့ဆို၏။ “မင်းကြီး၊ ဤမိဖုရားသည် အမျိုး၏ကောင်းခြင်း၊ အဆင်း၏ကောင်းခြင်း၊ အကျင့် သီလနှင့် ပြည့်စုံခြင်းရှိသည်ဖြစ်၍ ဧကရာဇ်မင်း၏ မိခင် ဖြစ်ထိုက်သည်။ ခပ်သိမ်းသော အင်္ဂါနှင့်ပြည့်စုံသော ဘုန်း ရှိသော သားမြတ်ကို ရလတ္တံ့” ဟူ၍ ဟောပေ၏။ မင်းကြီး သည်လည်း ဤမျှဖြင့်လျှင် အားရဝမ်းသာစွာရှိရကား မိဖုရား ၏ ချင်ခြင်းငြိမ်းရာသောအကြောင်းကို ဇနကာန အာဇီဝက ၏အလိုအားဖြင့် ပြုပြန်လေ၏။

ထိုအာဇီဝကကား ရှေးကောင်းမှုနှင့်ပြည့်စုံသော ဘုန်းရှိ လှသော သူပေတည်း။ ထိုအာဇီဝကသည် ကဿပဘုရား လက်ထက်တော်၌ စပါးကြီးမြေဖြစ်၍ အဘိဓမ္မာကိုရွတ် သော ရဟန်းတို့၏အသံကိုကြားသော် တရားဟူသော အာရုံ ကို ယူ၍နာသဖြင့် သေသောအခါ နတ်ရွာ၌ဖြစ်၍ ငါတို့ ဘုရား နိဗ္ဗာန်လားသည့်တိုင်အောင် နတ်၏ချမ်းသာကို ခံစား ခဲ့၍ ဘုရားနိဗ္ဗာန်စံပြီးသော် တစ်ဦးသော ပုဏ္ဏားမျိုး၌ဖြစ် ၍ ကြီးလတ်သော် အာဇီဝကတို့၏ထံ၌ ရဟန်းပြု၍ ဗိန္ဒု သာရမင်းကြီး၏ မိဖုရားဆရာ ဖြစ်လေသတည်း။ ထို ဇနကာန အာဇီဝကလည်း မင်းနှင့်တကွသော ပရိသတ်တို့ ထံမှ ထခဲ့ပြီးသည်နောက် ချင်ခြင်း၏အကျိုးကို အကျယ် အားဖြင့်ဟောခြင်းငှာ မိဖုရားကြီးအထံသို့လာခဲ့၍ ခင်းအပ် သော နေရာ၌နေပြီးသော် မိဖုရားက “ဆရာ၊ အဘယ် ကြောင့် လာပြန်သနည်း” ဟု မေး၏။ “ဆရာပြောအပ်သော စကားရှိသည်။ ထိုစကားကို မင်းနှင့်တကွသော ပရိသတ်၏ အထံ၌ မပြောခဲ့လေ။ သင် မိဖုရားတစ်ဦးကိုသာ ပြောလို ၍ လာသည်” ဟု ဆို၏။ မိဖုရားကလည်း “ပြောတော်မူပါ” ဟု တောင်းပန်သော် “သင်မိဖုရားအားဖြစ်သော ချင်ခြင်း ငါးရပ်တို့တွင်-

- (၁) လနေတို့ကိုနင်းလိုသော ချင်ခြင်းမှာ ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်း အပြင်၌ရှိကုန်သော တစ်ရာတစ်ပါးသော မင်းတို့ သည် ရှင်မိဖုရားသားတော်၏ခြေရင်း အလုပ် အကျွေးသာဖြစ်အံ့သော ပုဗ္ဗနိမိတ်တည်း။
- (၂) ကြယ်အပေါင်းကိုစားလိုသော ချင်ခြင်းမှာ အမိကွဲ အဖတူဖြစ်သော မင်းတို့ကို သတ်လတ္တံ့သော ပုဗ္ဗ နိမိတ်တည်း။

* ဧရသာဏဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဧရဏဒီဝကဟူ၍လည်းကောင်း (အချို့စာမူ၌)ရှိသည်။ ဧဝံ ‘ဇနကာန’သာ အဓိကာရဉ္စ (မဟာဝင်ဋီကာ၊ စားချပ်၊ ကျော၊ ဂံး။)

(၃) ကောင်းကင်၌ မြွေယှက်သောတိမ်ကို စားလိုသော ချင်ခြင်းမှာ သာသနာတော်မှ အပဖြစ်သော ကိုး ဆယ့်ခြောက်ပါးသော ပါသဏ္ဍာအယူတို့ကိုဖျက်ဆီး၍ ဘုရားသာသနာကို ချီးမြှောက်အံ့သော ပုဗ္ဗနိမိတ်တည်း။

(၄) သစ်ပင်၏အညွန့်ကို စားလိုသော ချင်ခြင်းမှာ အထက်ကောင်းကင်သို့ တစ်ယူဇနာတိုင်အောင် အာဏာနဲ့လတ္တံ့သော ပုဗ္ဗနိမိတ်တည်း။

(၅) မြေ၌ တိကိုစားလိုသော ချင်ခြင်းမှာ မြေ၏အတွင်းကို တစ်ယူဇနာတိုင်အောင် အာဏာနဲ့လတ္တံ့သော ပုဗ္ဗနိမိတ်တည်း။ ဤသို့ ဆရာပြဆိုခဲ့သော အကျိုးဖြစ်လတ္တံ့သည်၏ ပုဗ္ဗနိမိတ်အလိုငှာ ငါးဖြာသော ချင်ခြင်းသည်ဖြစ်သတည်း”ဟု ဟောပေ၏။

မိဖုရားလည်း အလွန်အားရ နှစ်သက်သည်ဖြစ်၍ ဟောသော အကျိုးငါးပါးစီကို ရွှေပြား၌ရေးစေ၍ “ဆရာဟောသောအတိုင်းမှန်မူ ဆရာကို နေရာအရပ်မှ ရွှေထမ်းစင်ဖြင့်ယူ၍ ပူဇော်ပါအံ့”ဟု လျှောက်ပြီးလျှင် ထိုက်လျှောက်သော ပူဇော်ဖွယ်တို့ဖြင့် ပူဇော်၍ လွတ်လိုက်၏။

အသောကမင်းသား

ဓမ္မာ မိဖုရားသည်လည်း ဖွားချိန်သင့်သောအခါ ကောင်းမြတ်သော လက္ခဏာနှင့်ပြည့်စုံသော သားတော်ကို ဖွား၍ အသောကမင်းသားဟု အမည်ကိုမှည့်၏။ မင်းသားသည် ထိုင်တတ်သော အရွယ်သို့ရောက်သောအခါ မင်းကြီး၏အထံသို့ ဆောင်ခဲ့လေ၍ မင်း၏ရင်ခွင်ထက်၌ ကစားကာ နေစေ၏။ လက်ျာရစ် ခရုသင်းကိုလည်း မင်းကြီးကိုင်လျက်နေသည်နှင့် မင်းသားသည် ကျင်ငယ်စွန့်လေသော် ခမည်းတော်မင်းသည် ကျင်ငယ်ကို ခရုသင်းဖြင့်ခံ၍ မင်းသား၏ထိပ်၌ လောင်း၏။ ဓမ္မာမိဖုရားလည်း မြင်၍ အမျက်ထွက်ရကား မင်း၏လက်မှ သားကိုယူ၍ ထိုအကြောင်းကို ဆရာဖြစ်သော ဇနသာန အာဇီဝကအား ပြောဆို၏။ ထိုဆရာကလည်း “မိဖုရား၊ မစိုးရိမ်လင့်၊ သားတော်သည် (ဘိသိက်သွန်းပြီး ဖြစ်လေပြီ) ဓမ္မုဒိပ်၌ မြတ်သောမင်းဖြစ်လတ္တံ့ဟု ပြောပြီးမှ ငါ ဟောသည့်အတိုင်းမှန်မူ ငါရှိရာလာ၍ ပင့်စေ”ဆိုပြီးသော် ပါဠိပုတ်ပြည်မှသည် ယူဇနာ တစ်ရာဝေးသောအရပ်၌ သွား၍နေလေ၏။

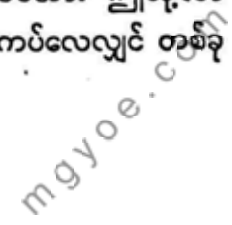
၁။ (ဓမ္မာသောကမင်း မယ်တော်၏ ချင်ခြင်း ဖြစ်ခြင်းကိုလည်းကောင်း။ ဇနသာန အာဇီဝက၏

အကြောင်းအရာကိုလည်းကောင်း။ မရွှိမနိကာယ် စူလသီဟနာဒသုတ်သီဟိုဠ် အဋ္ဌကထာ၌ ဆိုသည်။)

ဓမ္မာသောကမင်း အရွယ်သို့ရောက်လတ်သော် ခမည်းတော်က အိမ်ရှေ့အရာပေး၍ အဝန္တီတိုင်း ဥဇ္ဇေနီပြည်ကြီးကို စားစေ၏။ တစ်ရံသောအခါ အမောင်စားရာမြို့သို့ သွားနေလေဟု စေလိုက်၏။ ဓမ္မာသောကမင်းသားလည်း ယူဇနာတစ်ရာ ဝေးခြားသော ဥဇ္ဇေနီတိုင်းပြည်သို့သွားလေသော် ခရီးအကြား ယူဇနာငါးဆယ်ရှိသောအရပ်၌ ဝိဋ္ဌဒူဘာဘေးကြောင့် သာကီဝင်မင်းတို့ ပြေးပုန်း၍နေသော ဝေဒိသကမြို့သည်ရှိ၏။ ထိုဥဇ္ဇေနီပြည်ကြီး၌ မင်း၏စည်းစိမ်ကို ခံစား၍နေလေ၏။ ဝေဒိသကဒေဝီကိုယူ၍ မကြာမီ မဟိန္ဒမင်းသားကို ပဋိသန္ဓေယူလေ၏။ ထိုမင်းသားကိုဖွား၍ ဖဝါးခြေဖြင့် သွားတတ်သော် သမီးတော် သဗ်မိတ္တာကို ဖွားမြင်ပြန်၏။ အခါတစ်ပါး၌ ခမည်းတော် ဗိန္နုသာရမင်းကြီးသည် နာတော်မူကြောင်းကိုကြား၍ ဥဇ္ဇေနီပြည်မှ အလျင်ချီခဲ့ပြီးသော် ဝေဒိသကဒေဝီနှင့် သမီးတော် သားတော်တို့ကို ဝေဒိသကပြည်တွင်ထားခဲ့၍ မိမိချည်းသာ ပါဠိပုတ်ပြည်သို့လာခဲ့၍ ခမည်းတော်အား လုပ်ကျွေးပြုစု၏။ ဗိန္နုသာရမင်းကြီးလည်း နန်းသက်စည်းစိမ် ဆယ်နှစ်သာသနာသက္ကရာဇ် နှစ်ရာတစ်ဆယ့်လေးခုနှစ်တွင် အနိစ္စရောက်တော်မူ၏။ ခမည်းတော် ခန္ဓာငြိမ်းခဲ့သော် ပြည်အလုံးကို သိမ်းယူ၍ မင်းပြုတော်မူလေ၏။

နိဂြောဓသာမဏေ

ထိုအကြောင်းကို နောင်တော် သုမနမင်းသား ကြားသော် ကိုးကျိပ်ကိုးယောက်သော ညီတော်တို့နှင့်တကွ သမုဒ္ဒရာလှိုင်းထသကဲ့သို့ စစ်ကြီးစီရင်၍ လာပြီးလျှင် ပါဠိပုတ်ပြည်ကို ဝန်းရံလေ၏။ ဓမ္မာသောကမင်းလည်း မြို့တွင်း ရဲမက်နှင့်တကွ စည်းရုံး၍တိုက်လေလျှင် နောင်တော် ကိုးကျိပ်ကိုးယောက်ကိုရ၍ သတ်လေ၏။ နောင်တော် သုမနမင်း၏ မိဖုရား သုမနဒေဝီသည် မင်းသားသေကြောင်းကို ကြားလေလျှင် ရင့်သော ကိုယ်ဝန်နှင့်တကွ မထင်ရှားသော အသွင်ဖြင့် ပြေး၍ မနီးမဝေးသော ဒွန်းစဏ္ဍားတို့၏ ရွာသို့ သွားလေ၍ရောက်လျှင် ထိုရွာ၏အနီး ပညောင်ပင်ကြီး၌စောင့်သော နတ်သည် သုမနဒေဝီအား ဤသို့လာလော့-ဟု ခေါ်နှင့်ပေ၏။ မိဖုရား ချဉ်းကပ်လေလျှင် တစ်ခုသော ဇရပ်ကို ဖန်ဆင်း၍နေစေ၏။

သုမနဒေဝီလည်း ရေပ်သို့ရောက်သော နေ့၌ပင်လျှင် သတို့သားကို ဖွားမြင်၏။ ထိုသားအား ပညာစောင့်နတ် မသည်ကို အကြောင်းပြု၍ 'နိဂြောဓလုလင်' ဟု သမုတ်ပေ၏။ ဒွန်းစလှားအကြီးလည်း ထိုမိဖုရားကို မြင်သည်မှစ၍ မိမိ၏ အရှင်သမီးကဲ့သို့မှတ်လျက် လုပ်ကျွေးပြုစုပေ၏။ နိဂြောဓသတို့သား ခုနစ်နှစ်အရွယ်သို့ရောက်လတ်သော် မဟာဝရဏမည်သော ရဟန္တာသည် သူငယ်၏ ရဟန္တာဖြစ် အံ့သောအကြောင်းကို မြင်၍ သုမနဒေဝီအား တရားစကား ဟောကြားဆုံးမပြီးလျှင် သတို့သားကိုယူ၍ ရဟန်းပြုစေ၏။ နိဂြောဓ လုလင်လည်း ဦးခေါင်းရိတ်စဉ်ပင် တစပဉ္စက ကမ္မဋ္ဌာန်းကို ဆရာရဟန်း သင်ကြားသဖြင့် သင်တန်းဓား၏ အဆုံး၌ပင် ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်လေ၏။ သိရိဓမ္မာ သောကမင်းကြီးကား မိမိနှင့် တစ်မိတစ်ဖတည်းဖြစ်သော ညီတော် တိဿကိုထား၍ တစ်ဖသားချင်းဖြစ်သော နောင်တော် ကိုးကျိပ်ကိုးယောက်ကိုဖျောက်၍ လေးနှစ်တိုင်တိုင် ဘိသိက်မခံဘဲ ပြည်ထဲရေးကိုသာ သုတ်သင်စီရင်လျက် သက္ကရာဇ် နှစ်ရာတစ်ဆယ့်ရှစ်ခု ရောက်သောအခါမှ ရာဇာဘိသေကကို ခံတော်မူ၏။ ညီတော် တိဿကုမာရကိုလည်း အိမ်ရှေ့ပေးတော်မူ၏။

သိရိဓမ္မာသောကမင်း၏ ရှေးကောင်းမှု

'ဝေဒိသကဒေဝီလည်း မဟိန္ဒမင်းသားနှင့် သမီးတော် သယ်မိတ္တာကိုပါ ပါဠိပုတ်ပြည်သို့ ပို့စေ၏။ မိမိမူကား ဝေဒိသကပြည်၌ပင် နေလေ၏။ သိရိဓမ္မာသောကမင်းလည်း ရှေးကောင်းမှု၏ အာနုဘော်၊ ဘိသိက်၏အာနုဘော်ကြောင့် ဇေမ္ဗုဒ္ဓိပါကျွန်းပေါ်၌ တစ်ယောက်တည်းသော မင်းအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူ၏။ အောက်မြေထဲကိုလည်း တစ်ယူဇနာ ထွင်း၍၊ ကောင်းကင်ကိုလည်း တစ်ယူဇနာတက်၍ အာဏာ စက်တော်နဲ့၏။ အနဝတတ်အိုင်မှ တစ်နေ့ ရှစ်ထမ်းသော ရေတို့ကို နတ်တို့သည် နေ့တိုင်း ပို့ဆက်လာကုန်၏။ ထို ရေအိုး တစ်ဆယ့်ခြောက်လုံးတို့တွင် ရှစ်လုံးသော ရေအိုး တို့ကို သံဃာတော်တို့အား ကပ်လှူသည်။ နှစ်လုံးသော ရေအိုးတို့ကို ပိဋကတ်သုံးပုံဆောင်သော ရဟန်းတို့အား လှူတော်မူသည်။ နှစ်လုံးသော ရေအိုးတို့ကို အသန္တိမိတ္တာ မိဖုရားကြီးအား ပေးတော်မူသည်။ နှစ်လုံးသော ရေအိုးတို့ ကို တစ်သောင်းခြောက်ထောင်သော မောင်းမတို့အား ပေး

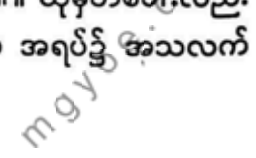
တော်မူသည်။ နှစ်လုံးသော ရေအိုးတို့ကို ကိုယ်တော် သုံး ဆောင်သည်။

ထိုမှတစ်ပါး ဟိမဝန္တာတောမှ နူးညံ့သိမ်မွေ့စွာသော အရသာနှင့်ပြည့်စုံသော နာဂလတာမည်သော ကွမ်းရိုးဒန်ပူ တို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဆေးဖြင့်ပြီးသော ရှိရားသီးတို့ကို လည်းကောင်း၊ နတ်တို့ ပို့ဆက်လာကုန်၏။ ထိုမှတစ်ပါး အနံ့အရသာနှင့်ပြည့်စုံသော သရက်သီးမှည့်တို့ကိုလည်း ကောင်း၊ ဆဒ္ဒန်အိုင်၏အနီး၌ဖြစ်သော ပဒေသာပင်မှ အဆင်းငါးပါးရှိသော ဝတ်စရာ ရုံစရာ အထည်တို့ကိုလည်း ကောင်း၊ လိမ်းကျံစရာ နံ့သာပြောင်း နံ့သာမှုန့်တို့ကိုလည်း ကောင်း ချည်ဖြင့်ရက်သော မုလေးပွင့်ကဲ့သို့ နူးညံ့သိမ်မွေ့ သော အပေါ်ရုံ ပုဆိုးတို့ကိုလည်းကောင်း၊ နတ်တို့သည် ပို့ဆက်လာကုန်၏။ မြတ်သောသူတို့အား ထိုက်သော မျက်စဉ်းတို့ကိုလည်းကောင်း နဂါးတို့သည် ဆက်လာကုန် ၏။ ဆဒ္ဒန်အိုင်၏ အနီး၌ဖြစ်သော သလေးစပါးတို့ကိုလည်း ကျေးသား၊ ငုံး၊ ခါ စသော ငှက်တို့သည် ချီဆောင်၍ လှည်းကိုးထောင်တိုင်တိုင် ဆက်လာကုန်၏။

လှည်းကိုးထောင်ဟူသည်ကား လေးဆုပ်ကို တစ် ကုသိုလ်၊ လေးကုသိုလ်ကို တစ်ကွမ်းစား၊ လေးကွမ်းစား ကို တစ်ပြည်၊ လေးပြည်ကို တစ်စိတ်၊ လေးစိတ်ကို တစ်တင်း၊ ၁ (အတင်း တစ်ရာ နှစ်ဆယ်သည် တစ်ဝါဟ၊ နှစ်ဝါဟကို တစ်လှည်း၊ ဤကား လှည်းပေါင်း ကိုးထောင်တည်း။ ဤကား သုတ္တ နိပါတ် အဋ္ဌကထာ စသည်တို့၌ လာသော ဝေါဟာရတည်း။ ဂဏန်းကျမ်းတို့၌ကား လေးတင်း ကို တစ်တို့၊ လေးတို့ကို တစ်ပုတ်၊ လေးပုတ် ကို တစ်ကတ်၊ လေးကတ်ကို တစ်ကျ၊ လေးကျ ကို တစ်ကျီ တင်းပေါင်း လေးဆယ်သည် တစ်ဝါ ဟ မည်၏-ဟု ဆိုကုန်သည်။ ယခု သုံးစွဲသော တင်းဖြင့်ရေတွက်သော် လှည်းပေါင်းကိုးထောင်ကို တင်းပေါင်း သုံးသောင်းခြောက်ထောင်ရှိ၏။

ထိုသို့ ကျေးငှက်တို့ ဆောင်ခဲ့သော စပါးကို ညဉ့် အခါ၌ ရှဉ့်၊ ကြွက်၊ မြွေ စသော သတ္တဝါတို့သည် ဆန် အလုံးမပျက်စေဘဲ ဖွဲနု ဖွဲကြမ်းကိုသာ နှာ၍ပေးကုန်၏။ ထိုဆန်ဖြင့် အရိယာ သံဃာတော်တို့အားလည်း ဆွမ်းလုပ် ကျွေး၏။ မင်း၊ မိဖုရား၊ မောင်းမမိသံ၊ ခြွေရုံ၊ မှူးမတ်တို့ ကိုလည်း ရိက္ခာစားနပ် ပေးတော်မူ၏။ ထိုမှတစ်ပါးလည်း ပျားကြီး ပျားငယ်တို့ကို နီးရာနီးရာ အရပ်၌ အသလက်

• (မဟာဝင်စာကိုယ်နိကာ)၌ ဓမ္မာသောကာဘိသေက ကထာ- ဤတွင်ဆုံးသည်။

မရှိဘဲ လာဘိုဖြစ်သာ စွဲလာကုန်၏။ တော၌နေသော ဝံ၊ မျောက် စသော သတ္တဝါတို့သည် ပန်းဘဲဖိုသို့ဝင်၍ နေ့ည၌ မပြတ် တူပေကိုင်၍ ခတ်ပုတ်ရကုန်၏။ ကရဝိက်ငှက်တို့ သည်လည်း နန်းတော်ထက်ဝန်းကျင်မှ သာယာသော အသံ ဖြင့် ကျူးရင့်လာကုန်၏။

ကာဠနဂါး ဘုရားဖန်ဆင်းခြင်း

ဤသို့ ဘုန်းတန်ခိုးအာနုဘော်နှင့် ပြည့်စုံသော တက် သစ်သော နေမင်းသဖွယ် ဖြစ်တော်မူသော သိရိဓမ္မာသောက မင်းကြီးသည် အစဉ်အဆက် မိကုန်သော မှူးမတ်တို့၏ စကားဖြင့် ဘုရားသခင်၏ အသွင်အပြင်ကို ဖူးမြင်လိုရကား ဘုရားလေးဆူကို မိလိုက်သော ဝိဝဋ္ဌာဋ္ဌာယီတစ်ကပ်ပတ်လုံး အသက်ရှည်သော ကာဠနဂါးကိုခေါ်၍ ရွှေခြေကျဉ်းအဖွဲ့ကို သမုဒ္ဒရာထဲသို့ ချလိုက်၏။ ထိုခြေကျဉ်းသည် ကာဠ နဂါးမင်းနေရာသို့ ရောက်လေသော် ထိုနဂါးနေရာလည်း မြေအောက် တစ်ယူဇနာအတွင်း၌ဖြစ်၍ မင်း၏နိုင်ငံတော် ဖြစ်သောကြောင့် မနေဝံ့ရကား ထင်ရှားစွာ လာရလေ၏။ သိရိဓမ္မာသောကမင်းကြီးလည်း ကာဠနဂါးမင်း ရောက်သော အခါ ထီးဖြူမိုးကာသော ရတနာပလ္လင်ထက် နေစေ၍ ကျက်သရေရှိသော ရေပန်း၊ ကြည်းပန်းတို့ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ရွှေပန်း၊ ငွေပန်း၊ ပေါက်ပေါက်ပန်းတို့ဖြင့်လည်းကောင်း ပူဇော်၍ ရှုပျော်ဖွယ်သော ကချေသည်အပေါင်း တစ်သောင်း ခြောက်ထောင်တို့ကို ခြံရံစေလျက် နဂါးမင်းအား ဤသို့ ဆို၏။

“အဆုံးမရှိသော အားတော်ဆယ်တန်၊ ဉာဏ်တော် ဆယ်ပါးနှင့်ပြည့်စုံသော စကြာဝတေးမင်း၏ ရတနာခုနစ်ပါး နှင့်တူသော ဗောဇ္ဈင်ခုနစ်ပါးတည်းဟူသော ရတနာခုနစ်ပါး နှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော ဘုရားရှင်ကို သင်၏ကိုယ်တိုင် မြင်ဖူးရသည်။ ငါမူကား မမြင်ပါရ။ ထိုဘုရားသဏ္ဌာန် ကို ဖန်ဆင်း၍ ငါ့အား ပြပါလော့”ဟု ဆို၏။ နဂါးမင်း လည်း “အရှင်မင်းကြီး၊ အစိန္တေယျလေးပါးနှင့် ပြည့်စုံတော် မူသော ကိလေသာကင်းသော ဘုရားသခင်၏သဏ္ဌာန်ကို အကျွန်ုပ် ဖန်ဆင်း၍ ဘယ်မှာတူနိုင်အံ့နည်း။ မပြစွမ်းနိုင် ပါ”ဟု ဆို၏။ မင်းကြီးကလည်း “ပိပြင်စွာ မပြနိုင်သော် လည်း တစ်စိတ်တစ်ဒေသမျှပင် ပြပါလော့”ဟု ဆိုလျှင်

ကာဠနဂါးလည်း သုံးဆယ့်နှစ်ပါးသော ယောက်ျားမြတ်တို့ ၏ လက္ခဏာတော်ကြီး၊ ရှစ်ဆယ်သော လက္ခဏာတော် ငယ်၊ ရောင်ခြည်ခြောက်သွယ်တို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော လူ၊ နတ်၊ နဂါး၊ သိကြား၊ ဗြဟ္မာတို့၏ စက္ခုပသာဒ၏ တည်ရာဖြစ်သော ကကုသန်၊ ကောဏဂုံ၊ ကဿပ၊ ဂေါတမ-ဟူသော ဘုရားလေးဆူတို့၏အသွင်တော်ကို ပြ ပေ၏။ မင်းကြီးလည်း ထိုသို့သော အဆင်းတော်ကိုရှုလျက် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး မျက်စိဖြင့် ပူဇော်ခြင်းကို ပြုတော်မူ၏။ သိရိဓမ္မာသောကမင်းကား ဘိသိက်ခံပြီးမှ လေးနှစ်တိုင်တိုင် သာသနာတော်မှ အပဖြစ်သော လောကီစည်းစိမ်ကိုသာ များစွာ ဆည်းပူးတော်မူ၏။ လေးနှစ်လွန်သောအခါမှ သံသရာကြောင်းကို တိုင်းထွာ၍ ဆရာကောင်း ဆရာမြတ် တို့ကို ရှာ၏။

နိဂြောဓနှင့် သိရိဓမ္မာသောက

တစ်ရံသောအခါ ငါသည် ဇေမ္မုဒိပင် တစ်ကျွန်းလုံးကို အစိုးရသော ဧကရာဇ်မင်း၏ စည်းစိမ်ကို ရတော်မူသည်။ ထိုသို့ ဖြစ်လတ္တံ့သောအကြောင်းကို ပဋိသန္ဓေနေစဉ်ကပင် တစ်စုံတစ်ခုသော နိမိတ်ထင်ဖူးလေသလောဟု မယ်တော် ဖြစ်သော ဓမ္မာမိဖုရားအား မေးတော်မူ၏။ မယ်တော်လည်း ရွှေပေနှင့်ရေး၍ထားသော အခြင်းအရာကိုပြပေ၏။ မင်းကြီး မြင်လျှင် ယခင် နိမိတ်ဖတ်ဖူးသော ဆရာ ဇနဿန အာဇီ ဝကကို ပူဇော်သဏ္ဌာရပြုလို၍ ရတနာအတိပြီးသော ထမ်း စင်ဖြင့် ဆောင်လေ၏။ ဆရာလည်း ပူဇော်ခံခြင်းငှာ လိုက် လာ၍ လမ်းခရီးအကြား၌ အဿဂုတ္တ ရဟန္တာကိုတွေ့၍ တရားတော်ကို နာရလျှင် ရဟန္တာအဖြစ်သို့ရောက်၍ ပူဇော် မခံလိုဘဲ ထိုအရှင်ထံ၌ပင် နေလေ၏။

ထိုမင်း ခမည်းတော် ဗိန္ဒုသာရမင်းကြီးသည် ပုဏ္ဏား မျိုးဖြစ်သော ပါသဏ္ဌာအယူရှိသော သင်္ကန်းယောင် ပုဆိုး ဝတ်သော ပဏ္ဏရင်္ဂတိတ္ထိတို့အားလည်းကောင်း၊ ဒုစရိုက် ဆယ်ပါးကိုသာ ရှောင်လျက် ရဟန်းယောင်ပြုနေသော ပရိ ဗ္ဗာဇကတိတ္ထိတို့အားလည်းကောင်း၊ အချည်းစည်းနေသော အစေလက တိတ္ထိတို့အားလည်းကောင်း၊ ငါတို့အား ကိလေ သာတည်းဟူသော အနှောင်အဖွဲ့မရှိ ရဟန္တာဖြစ်ပြီဟု ဝန်ခံ လျက် သူတစ်ပါးထံ အလှူခံ၍ များစွာသော ပရိက္ခရာတို့ ကို ဆောင်ယူတတ်သော နိဂဏ္ဌတိတ္ထိတို့အားလည်းကောင်း၊ ငါတို့ဆရာကား ထာဝရဘုရားတည်း၊ ထိုဘုရားကို ကိုး ကွယ်မှု လူတို့၏ မကောင်းသော အကျင့်ဟူသမျှကို ထာဝရ

• (မဟာဝင်ဋီကာ)၌ ဤသို့မဆို ဂင်္ဂါမြစ်၌ချအပ်သော ရွှေခြေကျဉ်း စသည်ဖြင့် (သာရတ္ထဒီပနီဋီကာ-၁၁၆)၌ ဆိုသည်။

ဘုရားသာ ကိုယ်စားခံတော်မူသည်ဖြစ်၍ မကောင်းမှုမရှိ ပြီဟု ယူသော နတ္ထိကတိတ္ထိတို့အားလည်းကောင်း ဤသို့ စသည်ဖြင့် ပြားသော ခြောက်သောင်းမျှလောက်သော တိတ္ထိ တို့အား ဝတ်ထားလုပ်ကျွေးပြုစု၏။ သိရိဓမ္မာသောကမင်း လည်း ခမည်းတော် ကျွေးမြီသောဝတ်ကို မချွတ်စေခြင်းငှာ အိမ်တော်၌ အမြဲ လုပ်ကျွေး၏။

တစ်နေ့သ၌ ခြင်္သေ့ခံအပ်သော လေသာဝယ် နံရံ တံခါးကိုလှုပ်၍ ကြည့်တော်မူသော် လျှပ်ပေါ်သော ဣန္ဒြေ နှင့် နေထိုင်စားသောက်ကြသော ထိုတိတ္ထိပရိဗိုဇ်တို့ကိုမြင် ၍ ဤသူတို့၌ မြတ်သောတရားသည် မရှိရာ၊ သွားလာနေ ထိုင်ခြင်းကိစ္စ၌ ငြိမ်သက်သိမ်မွေ့ခြင်းမရှိ၊ ပကတိ လူကဲ့ သို့ပင်တကား။ မြတ်သောအလှူခံတို့ကို ရှာကြံရွေးချယ်၍ လှူမှသာလျှင် အကျိုးရှိရာသည်တကားဟု ကြံမိလေ၏။ ထိုသို့ကြံပြီးသော် အမတ်များတို့ကိုခေါ်၍ “အမောင်တို့၊ သူတော်ကောင်းဟု သမုတ်အပ်သော အလှူခံတို့ကိုရှာ၍ ပင့်ခံကုန် ငါ အလှူပေးလိုသည်”ဟု ဆို၏။ ထိုအမတ်တို့ သည် တိတ္ထိပုဂ္ဂိုလ်တို့ကိုပင့်ဆောင်၍ “အရှင်မင်းကြီး၊ ဤ ပုဂ္ဂိုလ်ကား အကျွန်ုပ်တို့၏ ဆရာရဟန္တာပါတည်း”ဟု လျှောက်ကုန်၏။ မင်းကြီးလည်း သူမြတ်မဟုတ်မှန်းကိုသိ၍ ထိုတက္ကတွန်းတို့နှင့် သင့်လျော်ရုံသော ပူဇော်သက္ကာရကိုသာ ပြု၍ သွားစေ၏။ ဤသို့ အလှူခံမြတ်ကို ဖွေရှာ၍ နေ့စဉ် လှူ၏။

တစ်နေ့သ၌ နိဂြောဓသာမဏေသည် နံနက်အခါ ဆရာတို့၌ပြုထိုက်သော ဝတ်ကိုပြုခဲ့ပြီး၍ သပိတ်၊ သင်္ကန်း ပြင်ဆင်လျက် မယ်တော်အိမ်သို့ ဆွမ်းခံအံ့သောငှာ မြို့၏ တောင်မျက်နှာမှ ဝင်လာ၍ အရှေ့မျက်နှာသို့ ရှေးရှုသွား သတည်း။ မယ်တော်အိမ်ကား မြို့၏ အရှေ့မျက်နှာ၌ရှိ သည်။ ထိုအခါ သိရိဓမ္မာသောကမင်းလည်း လေသာ နံရံ တံခါးဝ၌ရပ်၍ အရှေ့အရပ်သို့မျှော်စဉ် မင်းရင်ပြင်သို့ သန်း၍လာသော နိဂြောဓသာမဏေငယ်ကိုမြင်လျှင် ဤသို့ ဆင်ခြင်၏။ မြင်မြင်သမျှသော လူအပေါင်းကား မတည် ကြည်သော နှလုံးရှိ၏။ တုန်လှုပ်လျှပ်ပေါ်သော ဣန္ဒြေ လည်းရှိ၏။ ကျော့ကွင်း၌မိသော သမင်ကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ကျိုး၏ မျက်နှာကဲ့သို့လည်းကောင်း ရှိ၏။ ဤနန်းရင်ပြင် ဖြင့်သွားသော သူငယ်မူကား အလွန်တည်ကြည်သော ဣန္ဒြေ သည် ရှိ၏။ ရှေ့သို့တက်ခြင်း၊ နောက်သို့ဆုတ်ခြင်း၊ တူရု ကြည့်ခြင်း တစ်စောင်းကြည့်ခြင်းတို့သည် မရှိပေ။ လက်ခြေ တို့၏ကျေးခြင်း၊ ဆန့်ခြင်းစသော အမူအရာသည် သိမ်မွေ့စွာ

၏တကား။ ဤသူငယ်၏ ကိုယ်တွင်း၌ မြတ်သောတရား သည် ရှိပေရာ၏ဟု ကြံပြီးလျှင် အလွန်ချစ်ခင်ကြည်ညို သောစိတ်သည် ဖြစ်၏။ အဘယ့်ကြောင့် ဖြစ်သနည်း ဟူမူ ကား ရှေးကောင်းမှု ပြုကြသောအခါ နိဂြောဓသာမဏေ သည် အစ်ကိုကြီး၊ ဒေဝါနံပိယတိဿမင်းသည် ညီအလတ်၊ သိရိဓမ္မာသောက မင်းကြီးသည် ညီအထွေး ဖြစ်ဖူးသော ကြောင့် မြင်တော်မူလျှင် လွန်စွာ ကြင်နာစုံမက်ခြင်းသည် ဖြစ်သတည်း။ ထိုသို့ ရှေးဘဝ၌ အတူတကွ ကောင်းမှုပြု ဖူးသောကြောင့်လည်းကောင်း၊ မျက်မှောက်သောအဖြစ်ဝယ် နှစ်သက်ဝမ်းသာ စီးပွားချမ်းသာကို ဆောင်ပေသောကြောင့် လည်းကောင်း ဤအကြောင်းနှစ်ပါးဖြင့် ချစ်ခြင်းတရားသည် ဖြစ်သတည်း။ ထို့ကြောင့် ဘုရားသခင်လည်း-

*ပုဗ္ဗေဝ သန္နိဝါသေန၊ ပစ္စုပ္ပန္န ဟိတေန ဝါ။
 ဝေဝံတံ ဇာယတေပေမံ၊ ဥပ္ပလံဝ ယထောဒကေ။
 ဟူသော ဂါထာကို ဟောတော်မူသတည်း။
 ဘိက္ခုဝေ၊ တို့။ ပုဗ္ဗေဝေ၊ ရှေးဘဝကလျှင်။ သန္နိဝါ သေန၊ အတူတကွ မိ၊ ဖ၊ ပေါက်ဖော် တော်စပ်နီးကာ ကောင်းမှုကို ပြုရှာဖူးသောကြောင့်လည်းကောင်း။ ပစ္စုပ္ပန္နဟိ တေနဝါ၊ ပစ္စုပ္ပန်ဘဝ၌ အကျိုးစီးပွားကို ရွက်ဆောင်ခြင်း ကြောင့်လည်းကောင်း။ ဧဝံ၊ ဤသို့ အကြောင်းနှစ်ပါးဖြင့်။ တံပေမံ၊ ထိုချစ်ခင်ခြင်းသည်။ ဇာယတေ၊ ဖြစ်၏။ ကိဓိဝ၊ အဘယ်ကဲ့သို့နည်းဟူမူကား။ ဥဒကေ၊ ရေ၌။ ဥပ္ပလံ၊ ကြာ သည်။ ဥဒကဉ္စ၊ ရေကိုလည်းကောင်း။ ကဒ္ဒမဉ္စ၊ ညွှန်ကို လည်းကောင်း၊ နိဿာယ၊ မှီ၍။ ဇာယတေယထာ၊ ဖြစ် သံကဲ့သို့တည်း။

မင်းကြီးလည်း သာမဏေအား ထိုအကြောင်းနှစ်ပါး ဖြင့် အားကြီးသော မြတ်နိုးခြင်းရှိသည်ဖြစ်၍ “သာမဏေ ကို မြန်စွာလိုက်၍ ပင့်ချေ”ဟု အမတ်တို့ကို စေ၏။ အမတ် တို့ လိုက်၍ပင့်စဉ် မင်းကြီးလည်း ကြာသည်ဟူ၍ တစ်ဖန် ထပ်၍ အမတ်တို့ကို စေပြန်၏။ ထိုသို့ အကြိမ်ကြိမ်ထပ် ၍ အမတ်တို့ကို ပင့်စေသော်လည်း သာမဏေသည် လျင် စွာ မကြွမူ၍ ပြကတေ့သော လာခြင်းဖြင့်သာလာ၍ မင်း အိမ်သို့ တက်မိလေသော် “သင်နှင့်လျော်သော နေရာ၌ နေလော့”ဟု မိန့်တော်မူ၏။ သာမဏေလည်း ထိုမှ ဤမှ ကြည့်ရှုလေသော် ယခုအခါ ငါ့ထက် သိက္ခာကြီးသော ရဟန်းသည် ဤအိမ်ထက်၌ မရှိပြီဟု ကြံပြီးလျှင် ထီးဖြူ

• (ဒုကနိပါတ်- ၂၃၇၊ သာဓကေတဇာတ်)လော ဂါထာတည်း။

အုပ်သော ရာဇပလ္လင်ထက်သို့ တက်အံ့သော အခြင်းအရာကို ပြုလျက် မင်းကြီးလက်သို့ သပိတ်ကို ကမ်း၏။ မင်းကြီးလည်း ထိုအခြင်းအရာကိုမြင်လျှင် ဤရှင်သာမဏေငယ်သည် ယနေ့ ငါ၏အိမ်တော်အလုံး၌ အရှင်ဖြစ်လတ္တံ့ဟု ကြံ၍ သပိတ်တော်ကို လှမ်း၏။ သာမဏေလည်း ရာဇပလ္လင်ထက်သို့တက်၍ ထိုင်လေလျှင် မင်းကြီးသည် အထူးထူးသော ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်တို့ကို သပိတ်၌ လောင်း၍ကပ်၏။ သာမဏေလည်း ဘုဉ်းပေးသုံးဆောင်ပေ၏။ ပြီးစီးသောအခါ မင်းကြီးသည် ဤသို့ မိန့်တော်မူ၏။ “သာမဏေ သင်၏အမျိုးအနွယ်ကား အဘယ်သူ၏ အမျိုးအနွယ်နည်း၊ အဘယ်သူ၏ အဆုံးအမကို ခံသနည်း၊ သင်၏အယူကား အဘယ်သို့ ယူသနည်း”ဟု မေးတော်မူ၏။ သာမဏေကလည်း “ငါ၏အမျိုးအနွယ်ကား ဂေယျခံ တရားငါးပါးကို အကုန်သိမြင်သော သဗ္ဗညုဘုရား၏အနွယ်တည်း။ ထိုဘုရားရှင် အဆုံးအမ၌သာ ငါ တည်သတည်း။ ငါ၏အယူလည်း အဆူဆူသော ဘုရားသခင်တို့ရောက်စဉ် ပျော်စံရာဖြစ်သော နိဗ္ဗာန်ကိုသာ အာရုံပြုသတည်း”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

မင်းကြီးလည်း “သင်တို့ဆရာ မြတ်စွာဘုရား၏အဆုံးအမကို သိလျှင် ငါ့အား ကြားပါ”ဟု ဆို၏။ သာမဏေကလည်း “မင်းကြီး၊ ငါ အတန်ငယ်မျှသာ သိပါသေးသည်။ နာလိုမူ ငါ ဟောအံ့”ဟု ဆို၍ ဓမ္မပဒ၌ အပ္ပမာဒဝဂ်ကို ဟော၏။ အပ္ပမာဒေါ အမတ် ပဒံ၊ ပမာဒေါ မဇ္ဈဇောပဒံ၊ အစရှိသော ဂါထာကိုကြားလျှင်ပင် “မောင်ရှင် သာမဏေ၊ ငါ သိပြီ၊ စုံလင်စွာဟောပါဦး”ဟူ၍ တောင်းပန်၏။ သာမဏေလည်း အပ္ပမာဒဝဂ် ဆုံးသည်တိုင်အောင် တရားကို ဟောပေ၏။ ယင်းသို့ တရားနာပြီးသော် မင်းကြီးလည်း “သာမဏေ၊ ရှစ်ဝတ်သောဆွမ်းတို့ကို ကျွန်ုပ် နေ့တိုင်း မပြတ် သင့်အား လှူ၏”ဟု မိန့်တော်မူ၏။ သာမဏေလည်း “ဒကာမင်းကြီး၊ လှူသော ဆွမ်းရှစ်ဝတ်ကို ငါ၏ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာအား လှူအံ့”ဟု ဆိုပေ၏။ မင်းကြီးလည်း “ဥပဇ္ဈာယ်ဟူသည် အဘယ်သို့သော သူနည်း”ဟု မေးပြန်၏။ “မင်းကြီး၊ အပြစ်ကြီးငယ်တို့ကို ကဲ့ရဲ့ဆုံးမ၍ ဤသို့ ကျင့်အပ်၏။ ဤသို့ ဆိုအပ်၏ဟု သင်ပြသော သူတည်း”ဟု ပြောပေ၏။ မင်းကြီးကလည်း “ချစ်သား၊ သင်၏ဥပဇ္ဈာယ်အားလည်း ဆွမ်းရှစ်ဝတ်၊ ချစ်သားအားလည်း ဆွမ်းရှစ်ဝတ် လှူ၏”ဟု မိန့်တော်မူပြန်၏။ သာမဏေလည်း “မင်းကြီး၊ ငါ့အဖို့ကို ငါ့ဆရာအား လှူအံ့”ဟု ဆိုပြန်၏။ “ချစ်သား၊ ဆရာဟူသည် အသို့သောသူနည်း”ဟု မေးပြန်

သော် “မင်းကြီး၊ ဆရာဟူသည်ကား ပိဋကတ်သုံးပုံကို သင်ပေးသော သူတည်း”ဟု ပြောပေ၏။ မင်းကြီးကလည်း “ချစ်သား၊ သင်၏ ဆရာအားလည်း ဆွမ်းရှစ်ဝတ်၊ သင့်အားလည်း ဆွမ်းရှစ်ဝတ် လှူ၏”ဟု မိန့်တော်မူပြန်၏။ သာမဏေလည်း “မင်းကြီး၊ ငါ့အဖို့ကို သီတင်းသုံးဖော် သံဃာတို့အား လှူအံ့”ဟု ဆိုပြန်၏။ “ချစ်သား သီတင်းသုံးဖော် သံဃာဟူသည် အသို့သောသူနည်း”ဟု မေးပြန်သော် “မင်းကြီး၊ သံဃာဟူသည်ကား ငါ့အား ရဟန်းပြုသော အတူတကွ သီလဆောက်တည်ဘက်ဖြစ်သော သူတည်း”ဟု ပြောပေ၏။ “ချစ်သား၊ သံဃာတော်အားလည်း ဆွမ်းရှစ်ဝတ်၊ ချစ်သားအားလည်း ဆွမ်းရှစ်ဝတ် လှူအံ့”ဟု မိန့်တော်မူပြန်၏။ မင်းကြီးလည်း အတိုင်းထက်အလွန် ကြည်ညိုသော စိတ်ရှိတော်မူ၏။ နိဂြောဓသာမဏေလည်း ကောင်းပြီဟု ဝန်ခံ၍ ကြွတော်မူ၏။ မိုးသောက်သောနေ့၌ ရှစ်ဝတ်လေးလီ သုံးဆယ့်နှစ်ဝတ်သော ဆွမ်းတို့ကို သုံးကျိပ်နှစ်ပါးသော ရဟန္တာတို့အား ပင့်ခေါ်၍ နန်းတော်၌ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးတော်မူကြ၏။ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးသော် မင်းကြီးက နိဂြောဓ သာမဏေကို ပင့်ခေါ်တော်မူ၍ “ချစ်သား၊ ယနေ့ ကြွလာသော ရဟန္တာ သုံးကျိပ်နှစ်ပါးကိုလည်းကောင်း၊ ထိုမှတစ်ပါး အလွန်ကိုလည်းကောင်း ပင့်ခေါ်၍ နက်ဖြန် ဆွမ်းဘုဉ်းပေးတော်မူပါ”ဟု လျှောက်ပြန်၏။ ဤသို့သော နည်းအားဖြင့် နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း ပွားစေ၍ ခြောက်သောင်းသော တိတ္ထိတို့အား လှူသော ဆွမ်းဝတ်ကို ဖြတ်လျက် ခြောက်သောင်းသော ရဟန္တာတို့အား နန်းတော်တွင်း၌ အမြဲ ဆွမ်းလုပ်ကျွေးပေ၏။

တိဿမင်းသား၏ အကြံမှား

သိရိဓမ္မာသောမင်းကြီးလည်း နိဂြောဓ သာမဏေအား ပုထုဇဉ်တို့၏ ကြည်ညိုခြင်းထက် လွန်စွာ သဒ္ဓါကြည်ညိုတော်မူ၏။ သာမဏေလည်း ပရိသတ်တို့နှင့်တကွ မင်းကြီးအား သုံးပါးသော သရဏဂုံ၌လည်းကောင်း၊ ငါးပါးသော သီလ၊ ရှစ်ပါးသော သီလတို့၌လည်းကောင်း တည်စေ၏။ မင်းကြီးလည်း သံဃာတို့ နေစိမ့်သောငှာ အသောကာရာမကျောင်းကို ဆောက်စေ၍ ခြောက်သောင်းသော ရဟန္တာမြတ်တို့အား ဆွမ်းဝတ်နှင့်တကွ လှူတော်မူ၏။ မင်းကြီးလည်း အဘိသိက်ခံ၍ လေးနှစ်မြောက်သောအခါ နန်းလျှာအိမ်ရှေ့ထားသော မင်း၏ညီတော်ဖြစ်သော တိဿမင်းသည် တောကစားအံ့သောငှာ သွားလေသော် တောအုပ်တွင်း၌ အချင်းချင်း ပျော်ပါးမြူးထူးကုန်သော သမင်

အပေါင်းကိုမြင်၍ ဤသို့ကြံမိ၏။ မြက်သစ်ရွက်ကို စားရကုန်သော သမင်တို့လျက် အမှုကိစ္စမရှိ၊ မိမိတို့အလျောက် နေရသဖြင့် ပျော်ပါးမြူးထူးကြသေး၏။ သိမ်မွေ့သောအစာကို သုံးကာ သိမ်မွေ့သောအိပ်ရာ၌ အိပ်ကာနေကုန်သော ရဟန်းတို့မူကား အဘယ်မှာ မမြူးထူးဘဲ နေတော့အံ့နည်းဟု ကြံ၏။ ထိုသို့ကြံ၍ တောကစားရာမှပြန်လာသော် နောင်တော် မင်းကြီးအား ထိုအကြောင်းကို လျှောက်ကြား၏။

မင်းကြီးလည်း ညီတော် အိမ်ရှေ့မင်းသည် အရာမဟုတ်သည်ကို ကြံဘိ၏တကားဟု မသက်သာရှိတော်မူ၍ ထိုအကြံကို ဥပါယ်တံမျဉ်ဖြင့် သိစေလို၍ တစ်နေ့သ၌ တစ်စုံတစ်ခုသောအကြောင်းဖြင့် အမျက်လိုသကဲ့သို့ပြု၍ “အမောင်သည် ခုနစ်ရက်လည်အောင် မင်းပြုဘိလော့၊ ခုနစ်ရက်လွန်လျှင် သင့်ကို ငါ သတ်တော့အံ့”ဟု ခြိမ်းခြောက်၍ အကြောင်းကို သိစေ၏။ အိမ်ရှေ့မင်းလည်း ခုနစ်ရက်လွန်သောနေ့၌ နောင်တော်သည် ငါ့ကို သတ်လတ္တံ့ဟု မစားမသောက်ဘဲ ချောက်ချားနေသောကြောင့် ခေါင်းပါးသော ကိုယ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ခုနစ်ရက်စေ့သောအခါ၌ မင်းကြီးသည် အိမ်ရှေ့မင်းကိုခေါ်၍ မေးတော်မူ၏။ “ညီတော် သင်ကား အဘယ့်ကြောင့် ခေါင်းပါးညစ်ညူးသော ကိုယ်ရှိသနည်း”ဟု မေးတော်မူ၏။ “အရှင်မင်းကြီး၊ သေဘေးကို ကြောက်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်”ဟု လျှောက်သော် “ညီတော်၊ သေအံ့သော နေ့ရက်ကို မြင်နိုင်သေးလျက် မမြူးထူးနိုင် ရှိသေး၏။ အရှင်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့မှာကား အာနုပါနနှင့် စပ်သော သေခြင်းတရားကို နေ့ညဉ့် ရှုကုန်လျက် အဘယ်မှာ မြူးထူးကုန်အံ့နည်း”ဟု မိန့်တော်မူ၏။ အိမ်ရှေ့မင်းလည်း ထိုနေ့မှစ၍ သာသနာတော်၌ အလွန်ကြည်ညို၏။

တစ်နေ့သ၌ တောကစားသွားပြန်လေသော် ဆင်ပြောင်တစ်စီးသည် အင်ကြင်းခက်ကိုကိုင်၍ အရှင်ယောနက မဟာဓမ္မရက္ခိတထေရ်အား ကပ်လေ၍ အသောကာရာမကျောင်း၏အနီး၌ လေးထောင့်အပြင်ရှိသော ကန်၏အနားဝယ် ရပ်လျက် သင်္ကန်းကို ကောင်းကင်၌ဆွဲ၍ ရေချိုးအံ့သောငှာ သက်၏။ ထိုမဟာထေရ်၏ တန်ခိုးအာနုဘော်ကို မြင်၍ အတိုင်းထက်အလွန် ကြည်ညိုခြင်းသည် ဖြစ်၏။ အိမ်ရှေ့မင်းလည်း ယနေ့ပင် ရဟန်းပြုအံ့ဟု ပြည်သို့ပြန်၍ မင်းအား ခွင့်တောင်းလေ၏။ မင်းကြီးလည်း မြတ်နိုးတော်မူသော နှလုံးတော်ရှိသည်ဖြစ်၍ အထူးထူးသော တောင်းပန်ခြင်းဖြင့် တောင်းပန်တော်မူ၏။ ထိုသို့ တောင်းပန်ငြားသော်လည်း မတတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍ အသောကာရာမကျောင်းသို့ သွားသော ခရီးကို တန်ဆာဆင်စေ၍ အထူးထူးသော ချပ်တန်ဆာ၊ မိန့်ညို၊ မောက်တို၊ မောက်လူ ဆင်ယင်သော

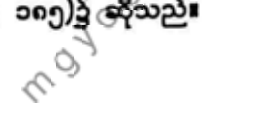
စစ်သည်အပေါင်း ခြံရံစေ၍ ကျောင်းသို့ဆောင်လေ၏။ အိမ်ရှေ့မင်းလည်း အခြွေအရံ တစ်သိန်းနှင့်တကွ အရှင်ယောနက မဟာဓမ္မရက္ခိတ ထေရ်မြတ်ထံ၌ ရဟန်းပြုလေ၏။ အိမ်ရှေ့မင်းသည် အခြွေအရံ တစ်သိန်းနှင့်တကွ ရဟန်းပြုလေသည်ဟူ၍ ပြည်သူတို့ကြားလေလျှင် လိုက်၍ ရဟန်းပြုလေသောသူကား မရေမတွက်နိုင် ဖြစ်သတည်း။

သိရိဓမ္မာသောကမင်းကြီး၏ တူတော်ဖြစ်သော အဂ္ဂိဗြဟ္မာအမည်ရှိသော မင်းသားကိုလည်း သမီးတော် သယ်မိတ္တာနှင့် ထိမ်းမြား၍ သားတော် သုမနမင်းကိုရသဖြင့် ဃရာဝါသမှ ငြီးငွေ့ရကား အိမ်ရှေ့မင်း ရဟန်းပြုပြီဟု ကြားလျှင် မင်း၏အထံတော်သို့သွား၍ အကျွန်ုပ် ရဟန်းပြုပါရစေဟု တောင်းပန်၏။ မင်းကြီးလည်း ခွင့်ပေးတော်မူ၏။ ထိုနေ့ ရဟန်းပြုလေ၏။

ဓမ္မက္ခန္ဓာစေတီပေါင်း ရှစ်သောင်းလေးထောင်

တစ်နေ့သ၌ မင်းကြီးသည် အသောကာရာမကျောင်းသို့ သွား၍ ခြောက်သောင်းမျှလောက်သော ရဟန်းတို့ကို စည်းဝေးစေပြီးလျှင် ကြီးစွာသော အလှူကိုပေး၍ ပစ္စည်းလေးပါးဖြင့် ဖိတ်၏။ ဤသို့လည်း မေးလျှောက်၏။ “အရှင်ဘုရားတို့၊ ဘုရားသခင် ဟောတော်မူသော တရားတော်ကား အဘယ်မျှရှိသနည်း”ဟု လျှောက်၏။ ရဟန္တာမြတ်တို့လည်း “ဓမ္မ၊ ဝိနယအားဖြင့် နှစ်ပါး၊ ပိဋကတ်အားဖြင့်သုံးပါး၊ နိကာယ်အားဖြင့် ငါးပါး၊ အင်္ဂါအားဖြင့် ကိုးပါး၊ ဓမ္မက္ခန္ဓာအားဖြင့် ရှစ်သောင်းလေးထောင်ရှိသည်ဟု ဖြေပေ၏။ မင်းကြီးလည်း တရားတော်၌ အညွှန်ကြည်ညိုရှိရကား တစ်ပါး တစ်ပါးသော ဓမ္မက္ခန္ဓာကိုရည်၍ စေတီတစ်ဆူ၊ တစ်ဆူ တည်တော်မူလိုသော အကြံရှိတော်မူသည်ဖြစ်၍ ဘုရားသခင်၏သရီရဓာတ်တော်တို့ကို တောင့်တ၏။ သံဃာတော်တို့လည်း ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ အဇာတသတ်မင်း ခဲယဉ်းစွာမြှုပ်ထား၍ ကိုးကွယ်တော်မူသော သရီရဓာတ်တော်ခုနစ်စရွတ်တို့ကို မင်းကြီးပင့်၍ စေတီတည်လတ္တံ့”ဟု မိန့်တော်မူကုန်၏။ မင်းကြီးလည်း ဝမ်းမြောက်တော်မူလှ၍ ဓာတ်တော်ထားရာကို သိသောသူသည် သပြာထောင်ထုပ်ကိုယူလေဟူ၍ ဆင်တွင်တင်၍ မြို့ထက် ဝန်းကျင်ကို လည်ရ၏။ မည်သူမျှ သိသည်ဟူ၍ မပေါ်ထွက်ကုန်၊ ရက်လည်သောနေ့၌ “ရဟန်းမိန်းမတစ်ယောက်သည် သိကြောင်းကို ဆိုလေ၏။

* “တကြေကော ဝိသဝဿသတိကော ထေရော”ဟူ၍ အသက် ၁၂၀ ရှိ ရဟန်းယောက်ျားဖြစ်ကြောင်း (သုတ်မဟာဝါ အဋ္ဌကထာ မဟာပရိနိဗ္ဗာနသုတ် အဖွင့် ၁၈၅)၌ နေ့သည်။

မင်းကြီးလည်း ထိုရဟန်းမိန်းမကို ပင့်၍မေး၏။ ရဟန်းမိန်းမကလည်း “ငါ ခုနစ်နှစ်အရွယ် သာမဏေဖြစ် သောအခါ ဆရာနှင့် ဆီမီးပန်းနံ့သာတင်၍ လိုက်ဖူးသည်။ ငါ့ဆရာ ရဟန်းမနှင့် ဤနိမ့်သော မြေအဖို့တွင် နံ့သာပန်း ပူဇော်၍ ရှိခိုးရဖူးသည်” ဟု ပြောပေ၏။ သိရိဓမ္မာသောက မင်းကြီးလည်း ရဟန်းမိန်းမပြော၍ စေတီကိုသိလျှင် မိမိ ၏ မှူးမတ်ပရိသတ်နှင့်တကွ သွားလေ၍ ဓာတ်တော်ရှိရာ သို့ ရောက်သောအခါ များစွာသော ပူဇော်သက္ကာရကိုပြု၍ တူးဖော်စေသည်ရှိသော် ကျောက်အင်္ဂတေအမိုးတို့ကိုမြင်၍ ထုတ်ငင်ရလေ၏။ ထို့နောက် အုတ်ကြွပ်မိုး၊ ထို့နောက် သံအမိုး၊ ထို့နောက် ကြေးဖြူအမိုး၊ ထို့နောက် ကြေးနီအမိုး၊ ထို့နောက် သလွဲဖြူအမိုး၊ ထို့နောက် သလွဲမည်းအမိုးတို့ ကိုလည်း အစဉ်အတိုင်း ထုတ်ယူစေ၍ အမိုးကုန်လျှင် အလုံးစုံ ရတနာအတိပြီးသော ပြာသာဒ်၏ တံတိုင်းခုနစ် ထပ်အတွင်းဝယ် ဝင်းဝင်းညှိသော ဓား၊ လှံ၊ သန်လျက် ကိုစွဲငင်၍ အသက်ရှိသော သူကဲ့သို့ ပြေးသွားကာနေသော ယန္တရားစက်ရုပ်တို့ကို မင်းနှင့်တကွသော လူအပေါင်းတို့ မြင်လျှင် ရင်သပ် လက်တီး ချီးမွမ်းအံ့ဩကြကုန်လျက် တစိုက်မတ်မတ် ကြည့်မျှော်လျက်သာ နေကုန်၏။ ထို နောက်မှ မင်းကြီးသည် ဤသို့ အကြံရ၏။ အထက်က စီရင်တတ်သောသူ မရှိဘဲ အဇာတသတ်မင်းသည် ဤ ယန္တရားကို မထားနိုင်လေရာ တတ်သော အဆက်အနွယ် ကို ရှာဦးအံ့ဟု အသပြာတစ်ထောင်ထုပ်ကို ဆင်ကျောက် ကုန်းထက်တင်၍ အကြင်သူသည် ယန္တရားစက်ကို ဖျက်နိုင် တံ့အံ့။ ထိုသူသည် ဤအသပြာကို ယူလော့ဟု ကြွေးကြော် ၍ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ လည်စေ၏။ ထိုအခါ အထက်ရောမ တိုင်းကလာ၍ စေတီကို စီရင်ခဲ့သော ဆရာ၏ သားမြေးတို့ ကြားလေသော် ငွေထုပ်ကို သိမ်းယူပြီးလျှင် မင်းကြီးအထံသို့ သွားလေ၏။

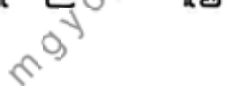
ယန္တရားစက် တတ်သူအဆက်

ထိုသူတို့၏အကြောင်းကား ရောမတိုင်း၌ ဘူတဝါ ဟနယန္တရားအတတ်ကို တတ်ကုန်သော သူတို့သည် မိမိ အမည်ကိုပေး၍ စာရင်းမှတ်ထား၏။ တစ်ပါးနိုင်ငံသို့သွား လျှင် ယန္တရားအတတ်ဖြင့် လိုက်၍သတ်လေကုန်၏။ တစ်ရံ သောအခါ ပါဠိပုတ်ပြည်သားတစ်ယောက်သည် ရောမ

တိုင်း၌ အဖိုးအတိုင်းမသိထိုက်သော ယန္တရားအတတ်ကို ငါ ဆောင်အံ့ဟု ကြံပြီးလျှင် ရောမတိုင်းသို့ သွားလေ၏။ ထိုအတတ်ကို တတ်သောသူ၏သမီးကို ဥစ္စာ ရွှေ၊ ငွေစုနှင့် မယားပြုလေ၏။ ဆရာလည်း သမက်အား အလုံးစုံသော အတတ်ကိုသင်၍ ပေါင်တွင် စာရင်းထိုးလေ၏။ နှစ်လ ရှည်လျား၍ သားငယ်အရွယ်သို့ရောက်လျှင် “ငါသည် ပါဠိ ပုတ်ပြည် ပြန်သွားအံ့။ ဤတိုင်းသားတို့သည် သွား ကြောင်းကိုသိလျှင် ကောင်းကင်ဖြင့်လိုက်၍ ငါ့ကို သတ် လတ္တံ့။ သင်မူကား ငါ၏အလောင်းဝယ် ပေါင်တွင်ရှိသော အတတ်ကို ထုတ်ယူ၍ ငါ၏ဆွေမျိုး၌ ဤအတတ်ဖြင့် အသက်မွေးလေလော့” ဟု သားကိုမှာ၍ ပြောခဲ့လေ၏။ ပြေး ကြောင်းကိုသိလျှင် ထိုတိုင်းသားတို့က လိုက်လံဝန်းဝိုင်း၍ သတ်လေ၏။ သားလည်း အဖ မှာခဲ့သောအတိုင်း အတတ် ကိုယူ၍ အဖအလောင်းကို သဂြိုဟ်ပြီးလျှင် ပါဠိပုတ် ပြည်၌နေလာ၍ အဇာတသတ်မင်း၏ သရီရဓာတ်တော်ကို ထားသောအခါ ထိုဆရာကို ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ခေါ်၍ စီရင် စေ၏။ ထိုသူ၏အနွယ်ဖြစ်သော သားမြေးတို့ကို တွေ့လေ သတည်း။

မင်းကြီးလည်း ထိုသူတို့ကိုတွေ့လျှင် ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ သပြာတစ်ထောင်ပေး၍ ယန္တရားစက်ကို ဖျက်စေ ၏။ ထိုနောက်မှ မြေကိုတူး၍ တံတိုင်းခုနစ်ထပ်တို့ကို အစဉ်အတိုင်း ပယ်ရှားလျက် ရဟန်းသံဃာပါသမျှသော မှူးမတ်ပရိသတ် နှင့်တကွ ဓာတ်တော် ပြာသာဒ်ကို လက်ျာ ရစ်သုံးကြိမ်လည်၍ ဖူးမြော်လေလျှင် ရှင်မဟာကဿပ ဓိဋ္ဌာန်၍ထွန်းခဲ့သော ဆီမီးလေးတိုင်၌ မီးမသေသေးသည်ကို မြင်၍ အလွန် အံ့ဩလျက် ပြာသာဒ်တွင်းသို့ဝင်၍ ရွှေအတိ လုပ်သော မြင်းရုပ်ကို ယန္တရားအကြည်ဖြင့်ဖွင့်သော် မြင်း၏ ဝမ်းတွင်း၌ကား ဝဇီရစိန်ကဲ့သို့ ထွန်းတောက်လျက် တည် သော ဓာတ်တော်အစုကို မင်းကြီးမြင်လေလျှင် ရွှင်ကြည်လှ စွာသော စိတ်တော်ရှိသည်ဖြစ်၍ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ကခြင်း၊ သိခြင်း၊ တီးမှုတ်ခြင်းတို့ဖြင့် ပူဇော်ချီးမြှောက်ပြီးမှ ပြာသာဒ် နှင့်တကွ မြင်းရုပ်တို့ကိုထုတ်၍ ကောင်းစွာ သုတ်သင် ဆင်ယင်ပြီးသော် တံခွန်၊ ကုက္ကာ၊ မုလေးပွားတို့ဖြင့် စည် လည်လျက် မြို့တွင်းသို့ ဝင်၍ ပြာသာဒ်ဦးကင်ထက်၌ ထားတော်မူ၏။ ယင်းသို့ယူပြီးမှ မိမိပြည်သို့ပြန်ခဲ့ပြီးသော် သရီရဓာတ်တော်ကို ဧမျူဒိပ်ကျွန်းအလုံး၌ အနံ့ကိုးကွယ် စေခြင်းငှာ ရှစ်သောင်း လေးထောင်သော မြို့နိုင်ငံတို့၌ တစ်မြို့လျှင် စေတီတစ်ဆူ တစ်ဆူတည်လေစေဟူ၍

* သက္ကောဒေဝဓာရာ။ လ။ ဝိသုကမ္မံအာမန္တေသိ။ (သုတ်မဟာ ဝါ အဋ္ဌကထာ-၁၈၆။)

ကိုးဆယ့်ခြောက်ကုဋေသော နေ့အသပြာတို့ကို အမတ်တို့ အားအပ်၍ စေတီတည်စေ၏။ ကျောင်းလည်း တစ်ဆောင် တစ်ဆောင်စီ ဆောက်လေ၏။

မင်းကြီးလည်း ထိုကျောင်းစေတီတို့ကို လုပ်စေမည့် အခါ ကြီးသော တန်ခိုးအာနုဘော်ရှိသော ဣန္ဒဂုတ္တ အမည် ရှိသော ရဟန္တာမြတ်ကို တောင်းပန်၏။ ထိုအရှင်လည်း မိမိ၏ တန်ခိုးစွမ်းအင်ဖြင့် စောင်မ၍ ၁(သုံးနှစ်ရှိလျှင် အလုံးစုံသော ကျောင်း စေတီတို့သည် ပြီးကုန်၏။) ထိုစေတီ တို့တည်သောအခါ လကို ရာဟုဖမ်းသည့်နေ့ တစ်ပြိုင်နက် တည်ကုန်၏။ လကို ရာဟုဖမ်းသောနေ့ တစ်ပြိုင်နက် ပြီးကုန်၏။ ပြီးကြောင်းကို ရှစ်သောင်းလေးထောင်သော မင်းတို့သည် ကမ္ဘည်းစာနှင့် တစ်ပြိုင်တည်းရောက်လာကြ လေ၏။ တစ်ဖို့သော ဓာတ်တော်ကို ပါဠိပုတ်ပြည် မြစ်နားဝယ် တစ်ကောသခွဲအရပ်ကို လက်ဝါးပြင်ကဲ့သို့ ညီညွတ်စေ၍ အထူးထူးသော ရတနာတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင် လျက် မဟာစေတီ တည်လေ၏။ တည်ပြီးသော် ခုနစ်ရက် တိုင်တိုင် ကြီးစွာသော ပူဇော်ပွဲကို ပြုအံ့ဟု ကြံ၏။

ရှင်ဥပဂုတ်ထေရ်

ထိုအခါ အနုမောဒနာပွဲ၏ အန္တရာယ်သည် စဉ်းငယ်မျှ မရှိစိမ့်သောငှာ အရိယာသံဃာတော်တို့ကို တောင်းပန်အံ့ဟု မျှူးမတ်နှင့်တကွ အသောကရာမကျောင်းသို့လာ၍ သံဃာ တော်တို့အား ရိုသေစွာရှိခိုး၍ သံဃာ့ထေရ်အား ဤသို့ လျှောက်၏။ “အရှင်ဘုရား၊ အကျွန်ုပ်ကောင်းမှု၏ အန္တရာယ် ကို တန်ခိုးဖြင့် တားမြစ်ခြင်းငှာ စွမ်းသော ရဟန်းတစ်ဦးကို စေတော်မူပါ”ဟု လျှောက်၏။ သံဃာ့ထေရ်လည်း “မင်းကြီး တန်ခိုးရှိသော ရဟန်းကို ရှာဦးအံ့”ဟု မိန့်တော်မူ၏။ မင်းကြီးလည်း နန်းတော်သို့ ပြန်လေ၏။ ရဟန်းသံဃာတို့ လည်း စည်းဝေးတိုင်ပင်ကြကုန်သည်ရှိသော် မာရ်နတ်သည် ကောင်းမှုအန္တရာယ်ကို ပြုအံ့သည်မချွတ် ဖြစ်သည်။ ထိုမာရ် နတ်ကို တားမြစ်ခြင်းငှာ “ငါ့ရှင် အားထုတ်ပါ၊ ငါ့ရှင် အားထုတ်ပါ”ဟု သံဃာစဉ်အတိုင်း တိုက်တွန်းကြသော် လည်း တစ်ယောက်သော ရဟန်းမျှ ဆုံးမမည့်သူမထွက်၍ သုံးရက်မြောက်သောနေ့၌ သံဃာစည်းဝေးသော ကာလ နဂါးမင်းတစ်ယောက်သည် သံဃာတော်တို့ကို ရှိခိုးအံ့ဟု လာ၏။

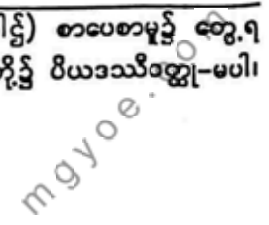
သံဃာအစည်းအဝေးကို ရှိခိုး၍နေစဉ် ကောင်းကင်ဖြင့် လာသော ဂဠုန်သည် နဂါးကိုမြင်၍ ဖမ်းအံ့သောငှာ မြေသို့

* ဤစကားစု (မဟာဝင်အဋ္ဌကထာဒီကာ)တို့၌မလာ။

သက်လတ်သော် လေ၏ အဟုန်ဖြင့်သိ၍ နဂါးသည် ကြောက်လန့်လျက် သံဃာ့ထေရ်၏ ခြေတော်ကြားသို့ဝင်၍ “အကျွန်ုပ် အသက်ကိုကယ်ပါ”ဟု လျှောက်၏။ သံဃာ့ ထေရ်လည်း ဒုတိယထေရ်ကို ဤသို့ဆို၏။ “ငါသည် ဧရာဒုဗ္ဗလဖြစ်၍ ဈာန်ဝင်စားခြင်းငှာ မတတ်နိုင်။ အရှင်သည် နဂါးကို ဂဠုန်ဘေးမှ ကယ်ပါ”ဟု ဆိုလေ၏။ ဒုတိယထေရ် လည်း ထို့အတူ တိုက်တွန်း၏။ ။ဤနည်းဖြင့် အဆင့်ဆင့် တိုက်တွန်းသော် ခုနစ်နှစ်အရွယ်ရှိသော သာမဏေငယ် တစ်ဦးက “အကျွန်ုပ် ဂဠုန်ကို ဆုံးမပါမည်”ဟု ဝန်ခံ၍ မျှော်လင့်ကာနေ၏။ ဂဠုန်လည်း နဂါး၏အထက် တစ်သူမျှ လောက်ရောက်လျှင် သံဃာကြီးတို့က “ငါ့ရှင် သာမဏေ ထပါလော့”ဟု တိုက်တွန်းကြ၏။ သာမဏေလည်း စတုတ္ထ ဈာန်ကို မြန်စွာဝင်စား၍ မိဋ္ဌာန်လျှင် ဂဠုန်၏ လျှင်ခြင်း အဟုန်သည် ကုန်၍ ထူလှစွာသော ကျောက်ဖျာကြီးကဲ့သို့ ဖြစ်၍ ပြေးရှောင်ရလေ၏။ နဂါးလည်း သံဃာတော်ကို လည်းကောင်း၊ သာမဏေကိုလည်းကောင်း ကြည်ညိုစွာ ရှိခိုးလျက် နဂါးပြည်သို့ သွားလေ၏။

ရဟန်းအပေါင်းတို့သည် သာမဏေကို ဤသို့ မိန့် တော်မူကုန်၏။ “သာမဏေ၊ သင်သည် ငါတို့တောင်းပန် သည်ကို တစ်ကြိမ်တည်း ဝန်မခံဖြစ်၍ ဒဏ်ကိုထားလို သည်” ဟု ဆို၏။ “အဘယ်ဒဏ်ကို ထားလိုပါသနည်း”ဟု သာမဏေ လျှောက်လျှင် “သိရိခမ္မာ သောကမင်းကြီးသည် ခုနစ်လ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး စေတီပူဇော်ခြင်းကိုပြုသောအခါ မာရ်နတ်သည် ကောင်းမှုအန္တရာယ်ကို ပြုလတ္တံ့။ ထိုမာရ်နတ် ကို သင် နိုင်အောင်တားမြစ်ပါ”ဟု မိန့်ကုန်၏။ သာမဏေ လည်း “အကျွန်ုပ် မတတ်နိုင်ပါ၊ အကျွန်ုပ်ထက် တန်ခိုး ကြီးသော ရဟန်းကို ညွှန်ပါအံ့။ ထိုအရှင်သာ တားနိုင်ပါ လတ္တံ့”ဟု လျှောက်၏။ အဘယ်သူနည်းဟုမေးသော် မဟာ သမုဒ္ဒရာ၏အတွင်းဝယ် ပြာသာဒ်ကိုဖန်ဆင်းလျက် ထို ပြာသာဒ်အထက်၌နေတော်မူသော (တိဿနာဂ)အမည်ရှိ သော အရှင်ဥပဂုတ်ထေရ်သည် ဈာန်သမာပတ်တို့ဖြင့် များ စွာသော နေ့ရက်တို့ကိုလွန်စေ၍ အစာမစားဘဲနေတော်မူ သည်။ ထိုအရှင်နှင့်တူသော မာရ်နတ်ကို ဆုံးမနိုင်သောသူ မည်သည်မရှိ။ ထိုအရှင် ဆုံးမမည့်အကြောင်းကိုလည်း ဘုရားသခင် ဤသို့ ဗျာဒိတ်ကြားတော်မူ၏။

* ကိသနာဂ-ဟု (လောကပညတ္တိပါဠိ) စာပေစာမူ၌ တွေ့ရ သည်။ (မဟာဝင်စာကိုယ်ဒီကာ)တို့၌ ဝိယဒသိဝတ္ထု-မပါ၊ (လောကပညတ္တိပါဠိ)၌ ပါသည်။

မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ဆွမ်းခံဝင်တော် မူသောအခါ သူငယ်တို့သည် မြေမှုန့်ကစား၍ နေကုန်၏။ ထိုသူငယ်တို့တွင် ခုနစ်နှစ်အရွယ်ရှိသော ပိယဒဿီ အမည် ရှိသော သူဌေးသားသည် ဘုရား၌ ကြည်ညိုသော စိတ်ရှိ သည်ဖြစ်၍ လက်၌ရှိသော မြေမှုန့်ကို လှူအံ့ဟု ယူခဲ့၍ အခြွေအရံ သူငယ်တို့ကိုခေါ်ပြီးသော် လက်၌ရှိသော မြေမှုန့် ကို လှူ၏။ ဘုရားသခင်လည်း ထိုသူငယ်ကိုမြင်လျှင် ရွှင်လှသော နှလုံးတော်ဖြင့် ရှင်အာနန္ဒာကို ကြည့်တော်မူ ၏။ ရှင်အာနန္ဒာလည်း သပိတ်တော်ကပ်လျှင် သူငယ် လောင်းအပ်သော မြေမှုန့်ကိုခံတော်မူ၍ ရှင်အာနန္ဒာအား တစ်ဖန် ပေးပြီးမှ ပြုံးတော်မူ၏။ ရှင်အာနန္ဒာက ပြုံးတော်မူ သောအကြောင်းကို လျှောက်သော် “ချစ်သား အာနန္ဒာ၊ ဤပိယဒဿီ သတို့သားသည် မြေမှုန့်လှူသော အကျိုးအား ဖြင့် နတ်ပြည်၌ခံစားပြီးသော် သာသနာတော် နှစ်ရာတစ် ဆယ့်ရှစ်နှစ်ရောက်သောအခါ ပါဠိပုတ်ပြည်၌ ဗိန္ဒုသာရ မင်း၏ တစ်ရာတစ်ယောက်သောသားတို့တွင် အသောက မည်သော ဗလစကြာမင်း ဖြစ်လတ္တံ့။ ထိုအခါ ငါ၏ သာသနာ၌ သဒ္ဓါခြင်းအားကြီးသည်ဖြစ်၍ ခုနစ်လ ခုနစ် ရက်တိုင်တိုင် အလှူကြီးကိုပေး၍ မိမိကိုယ်ကို နံ့သာဆီဖြင့် ဆွတ်သော ဝါဂွမ်းဖြင့်ရစ်၍ မီးညှိကာ ပူဇော်လတ္တံ့။ ထို အခါ မာရ်နတ် ဖျက်ဆီးသည်ကို (ဥပဂုတ္တတိဿနာဂ မည်သော မထေရ်)သည် တန်ခိုးအားဖြင့် တားပေးလတ္တံ့ဟု ဗျာဒိတ်စကား ကြားတော်မူ၏။

ယင်းသို့ သာမဏေဆိုသော စကားကိုကြားလျှင် များ စွာသော သံဃာတော်တို့သည်လည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ အနုမောဒနာခေါ်၍ ရဟန်းတော်နှစ်ဦးအား ရှင်ဥပဂုတ်ကို သွား၍ပင့်ချေဟု စေလိုက်၏။ ထိုရဟန်းနှစ်ဦးတို့လည်း မြေကုန်လှူ၍သွားသဖြင့် ရောက်လျှင် ပြာသာဒ်၏ပြင်က အသံပြုကြ၏။ ရှင်ဥပဂုတ်လည်း သမာပတ်မှထ၍ အကြောင်း အသို့နည်းဟု မေး၏။ ရဟန်းတို့လည်း သံဃာ တို့အစည်းအဝေးသို့ ပင့်လိုသည်ဟု လျှောက်၏။ သံဃာတို့ ကို ရိုသေသဖြင့် ငါ လာခဲ့အံ့။ အရှင်တို့ ကြွနှင့်လော့ဆို၍ လွှတ်လိုက်ပြီးသော် မိမိသည် တန်ခိုးအဟုန်ဖြင့် လျင်စွာ လာ၍ သံဃာတို့ အစည်းအဝေး၌ မထေရ်ကြီးတို့ကို ရှိခိုး လျက်နေ၏။ ရှေ့လာနှင့်သော ရဟန်းတို့သည် နောက်မှ ရောက်၍ ရှင်ဥပဂုတ်ကိုမြင်လျှင် ဤအရှင်ကား တန်ခိုးကြီး ပေစွ၊ ငါတို့နောက်မှလာလျက် ဦးစွာရောက်နှင့်ပေသည်ဟု အံ့ဩကြကုန်၏။ သံဃာထေရ်တို့လည်း “ငါ့ရှင်ဥပဂုတ်၊

သင်သည် လဆန်းလဆုတ် ပက္ခတို့၌ ဥပုသ်ပြုခြင်းကိုလည်း ကောင်း၊ သံဃာ့အစည်းအဝေးကိုလည်းကောင်း မရောက် မလာ မိမိချမ်းသာကို အလေးပြုဘိ၏။ သံဃာတော်ကို အလေးမပြု။ ဤကဲ့သို့ နေရာ၌ မြတ်စွာဘုရားလည်း မဟာ ကပ္ပိနထေရ်ကို ကဲ့ရဲ့တော်မူဖူး၏။ ထို့ကြောင့် သင့်ကို ဒဏ်ထားခြင်းငှာ ထိုက်၏”ဟု ဆိုကုန်၏။ ရှင်ဥပဂုတ်၊ လည်း ဦးခေါင်းနှင့်တကွ ရေချိုးပြီးသော် ကောကဒဒမည် သော ကြာပန်းကို တန်ဆာဆင်သကဲ့သို့ “အရှင်တို့ထား သော ဒဏ်ကို ဦးဖြင့်ခံပါအံ့။ အဘယ်ဒဏ်ကို ပေးလိုကြ သနည်း”ဟု မေး၏။ သံဃာထေရ်လည်း “ငါ့ရှင်ဥပဂုတ် သာသနဒါယကာဖြစ်သော အသောကမင်းကြီးသည် ရဟန်း တို့ အလုပ်အကျွေးဖြစ်သည်။ ယခုအခါ ခုနစ်လ ခုနစ်ရက် တိုင်အောင် စေတီ ကျောင်းပူဇော်ပွဲ ပြုလိုသည်။ ထိုအခါ မာရ်နတ်လာ၍ ကောင်းမှု၏အန္တရာယ်ကို ပြုလတ္တံ့။ ထို မာရ်နတ်ကို ငါ့ရှင် ဆုံးမပါ”ဟု မိန့်၏။ ရှင်ဥပဂုတ်လည်း “ကောင်းပါပြီ”ဟု ဝန်ခံ၏။ ရှင်ဥပဂုတ်က ဆွမ်းမဘုဉ်း ပေးရသေးကြောင်းကိုဆိုလျှင် ရဟန်းတစ်ဦးက “အကျွန်ုပ် အား ရှေးကောင်းမှုကြောင့် ဆွမ်းလေးသပိတ် နေ့တိုင်းမပြတ် ရသည်။ တစ်သပိတ်ကို အကျွန်ုပ်ဖို့ချန်၍ သုံးသပိတ်ကို အလိုရှိတိုင်း သုံးဆောင်ပါ”ဟု လျှောက်၏။ ရှင်ဥပဂုတ်က “အဘယ်ကောင်းမှုကြောင့် သင် ရသနည်း”ဟု မေးရာတွင် “ကျွန်ုပ် ရှေးသောအခါ ဤပါဠိပုတ်ပြည်၌ သူဌေးသား ဖြစ်၍ မိဘ ချစ်မြတ်နိုးသော တစ်ယောက်တည်းသောသား ဖြစ်လျက် ခင်ပွန်းကောင်းနှင့် ပေါင်းဖက်မိသဖြင့် ရဟန်း ပြု၍ သီလဘာဝနာကို လွန်စွာအားထုတ်၏။ မိဘတို့ နေ့ တိုင်း ဆွမ်းစားပင့်လျှင် အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်သော ရဟန်း လေးယောက်တို့ကိုခေါ်၍ ဆွမ်းလုပ်ကျွေးသည်။ ဤကောင်း မှုကြောင့် ဆွမ်းလေးသပိတ်ရသည်” ဟူ၍ မိန့်၏။ ရှင်ဥပဂုတ်လည်း “သင်၏ဆွမ်းသည် မစင်ကြယ်၊ သဒ္ဓါ၍ လှူသောဆွမ်းမဟုတ်၊ သား၏ချစ်ခြင်းဖြင့်လှူသောကောင်းမှု အကျိုးသာဖြစ်သည် ငါ အလိုမရှိ”ဟု မိန့်၏။ ရဟန်း တစ်ဦးက ဤသို့လျှောက်ပြန်၏။ “အရှင်ဥပဂုတ်၊ အကျွန်ုပ် ကောင်းမှုကြောင့်ရသော ဆွမ်းသည်ရှိ၏။ ထိုဆွမ်းကို ဘုဉ်း ပေးတော်မူပါ”ဟု လျှောက်၏။ အဘယ် ကောင်းမှုကြောင့် ရသနည်းဟု မေးလျှင် “အရှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် ရှေးသောအခါ ဤပါဠိပုတ်ပြည်၌ ဗေဒင် တတ်သော ဆရာဖြစ်၍ များစွာသောလူတို့သည် စတုမဂ္ဂနှင့် ယှဉ်သော ဘောဇဉ်ကိုလုပ်ကျွေး၍ စားပြီးလျှင် မြို့ပြင်သို့ ထွက်၍

mg

ကန်ရိုးသို့သွားသောအခါ ခွေးမငယ်တစ်ခုသည် ကျွန်ုပ် ရှေ့တွင် လက်အုပ်ချီ၍ အသံပြုသည်ကိုမြင်လျှင် ကြင်နာ သနားလှသော စိတ်ရှိရကား ကျွန်ုပ် စားပြီးသော အစာကို အန်၍ ကျွေးဖူး၏။ ထိုကောင်းမှုကြောင့် ဤဘဝ၌ စတုမဂ္ဂ နှင့်ယှဉ်သော ရေမရောသော ဆွမ်း နှစ်သပိတ်ကို ရပေ သည်။ အရှင်အား တစ်သပိတ်ကို လှူပါ၏” ဟုလျှောက်၏။ ရှင်ဥပဂုတ်လည်း ပြုံးတော်မူ၍ “ငါ့ရှင်၊ သင်၏ဆွမ်းကား အော့ဖတ်စော်နံသည်။ ငါ အလို မရှိ။ ငါ့အလိုအလျောက် ဆွမ်းခံ၍စားအံ့” ဟု ဆို၍နေ၏။

တစ်နေ့သ၌ အသောကမင်းကြီးသည် ကျောင်းသို့ လာ၍ သံဃာ့ထေရ်၏ထံသို့ ကပ်ပြီးလျှင် “အရှင်ဘုရား၊ အကျွန်ုပ်ကောင်းမှု၏ အန္တရာယ်ကို ပြုလတ္တံ့သော မာရ်နတ် အား တားမြစ်နိုင်အံ့သော ရဟန်းကို ရပါပြီလော” ဟု လျှောက်၏။ သံဃာ့ထေရ်ကလည်း “မင်းကြီး ရပြီ၊ တစ်ယောက်ကိုမဆိုထားဘိ တစ်သောင်းသော မာရ်နတ်ကို လည်း ဆီးတားနိုင်သော တန်ခိုးအာနုဘော်ရှိသော တိဿ နာဂ ဥပဂုတ်အမည်ရှိသော ဤသူပင်တည်း” ဟု ပြလေ သော် မင်းကြီးလည်း အရှင်ဥပဂုတ်အနီးသို့ကပ်၍ ဖူးမြော် ယှဉ် အလွန်ကြမ်းသော မလှသော အဆင်းတော်ကိုမြင် သဖြင့် ဤအရှင် တတ်နိုင်ပါအံ့လောဟုကြံလျက် နန်းတော် သို့ ပြန်လေ၏။ မိုးသောက်သောအခါ စူးစမ်းအံ့ဟုကြံလျက် နေလင့်၏။ အရှင်ဥပဂုတ်လည်း နန်းတော်သို့ ဆွမ်းခံဝင် လေ၏။ မင်းကြီးလည်း ဆွမ်းလှူလိုက်၍ ကြွသောကာလ အမှန်ယစ်သော ဆင်တစ်စီးကိုလွှတ်၏။ ထိုဆင်လိုက်၍ အနီးသို့ရောက်သောအခါ အရှင်မြတ်လည်း မင်းကြီးက လွှတ်သော အဖြစ်ကိုသိ၍ ကြည့်စဉ် အဓိဋ္ဌာန်တော်မူလျှင် ထိုဆင်သည် ကျောက်တိုင်ကဲ့သို့ဖြစ်၍ နှာမောင်းချီလျက် ရပ်လေ၏။ ရှင်ဥပဂုတ်လည်း မကြည့်ဘဲ ကြွတော်မူလေ ၏။ မင်းကြီးလည်း အမှူးအမတ်နှင့်တကွ ဆင်၏ အနီး သို့သွား၍ ကျောက်ဖြစ်သည်ကိုမြင်လျှင် ထိုအရှင်၏ တန်ခိုး အာနုဘော်ကို အံ့ဩကြကုန်လျက် ကြန်အင်လက္ခဏာနှင့် ပြည့်စုံသောဆင်သည် ကျောက်ဖြစ်ချေ၏။ မာရ်နတ်ကိုကား မချွတ် ဆုံးမနိုင်လတ္တံ့ဟု ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ခြံရံကာလိုက် လေ၍ “အရှင်ဥပဂုတ်၊ အရှင်ကို နှိပ်စက်လို၍မပြုပါ၊ ခုံစမ်း လို၍သာ ပြုပါသည်။ အပြစ်ကို သည်းခံတော်မူပါ” ဟု ကန်တော့၏။ ရှင်ဥပဂုတ်လည်း “မင်းကြီး၊ ချမ်းသာသော ကိုယ်ရှိစေ၊ ဆင်လည်း ပြကတော့အတိုင်းဖြစ်စေ” ဟု မိန့် တော်မူလျှင် ဆင်သည် မိမိနေရာသို့ သွားလေ၏။ ထိုအခါ

များစွာသော လူအပေါင်းတို့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ကုန် ၏။ သိရိဓမ္မာသောကမင်းကြီးလည်း ရှစ်သောင်းလေးထောင် သော ကျောင်းစေတီတို့ကို ပူဇော်လိုသော် မြို့အလုံးကို စည်လည်စေ၍ ဤနေ့မှ ခုနစ်ရက်လွန်သဖြင့် စေတီပူဇော် ခြင်းသည် ဖြစ်လတ္တံ့၊ ပြည်တွင်းပြည်ပ၌နေသော လူအပေါင်း တို့သည် သုံးပါးသော သရဏဂုံနှင့်တကွ ရှစ်ပါးသော သီလကိုဆောက်တည်၍ စေတီ ပူဇော်ကြကုန်ဟု နှိုးဆော် စေ၏။ ခုနစ်ရက်လွန်သောနေ့၌ တန်ဆာဆင်အပ်သော အက္ခောဘိဏီမျှလော့က်သော စစ်အင်္ဂါအပေါင်းခြံရံလျက် သိကြားမင်း၏နေရာ တာဝတိံသာနတ်ပြည်ကဲ့သို့ ကျက် သရေရှိသော ပြည်တော်ကို လကျာရစ် သုံးပတ်လည်ပြီးမှ အသောကာရာမကျောင်းသို့သွား၍ ရဟန်းတို့၏အလယ်၌ နေပြီးမှ မဟာစေတီ၏ထက်ဝန်းကျင် ယူနေရာခွဲအရပ်ကို ဆီမီးထွန်းညှိစေ၏။ စေတီကို ရှိခိုးပူဇော်ခြင်းငှာ လာကုန် သော ရဟန်းသံဃာ လူအပေါင်းတို့သည်လည်း စည်းဝေး ကုန်၏။

အက္ခောဘိဏီဆိုရာ၌ အရေအတွက်ကား ဆင် တစ်စီးတွင် ဆင်စီးသူရဲ တစ်၊ ကုံးလယ်စီး တစ်၊ နောက်ပုံစီး တစ်၊ လှံကမ်းလကျာနှစ်၊ လက်ဝဲနှစ်၊ ဆင်ခြေဖုံးလေး၊ မြီးစောင့်တစ်၊ ဆင်ကံကျွေးတစ်၊ ပေါင်းသော် လူတစ်ကျိပ်သုံးယောက်တည်း။ ရထား တစ်စီးတွင် ရထားစီး သူရဲတစ်၊ နားပန်းစောင့် လကျာတစ်၊ လက်ဝဲတစ်၊ လှံကမ်း လကျာတစ်၊ လက်ဝဲတစ်၊ ပေါင်းငါးယောက်တည်း။ မြင်းတစ်စီး တွင် မြင်းစီးသူရဲတစ်၊ လှံကမ်းလကျာတစ်၊ လက်ဝဲ တစ်၊ မြင်းကံကျွေးတစ်၊ ပေါင်းလေးယောက် တည်း။ ဆင်တစ်စီးကို ရထားတစ်ရာရံသည်။ ရထားတစ်စီးကို မြင်းတစ်ရာရံသည်။ မြင်း တစ်စီးကို သူရဲကောင်းတစ်ရာရံသည်။ သူရဲ ကောင်းတစ်ယောက်ကို သမီးကညာတစ်ရာ ရံသည်။ သမီးကညာတစ်ယောက်ကို အလုပ် အကျွေးတစ်ရာရံသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဆင်ကိုး ထောင်၊ ရထားကိုးသိန်း၊ မြင်းကိုးကုဋေ၊ သူရဲ ကောင်း ကုဋေကိုးရာ၊ သမီးကညာ ကုဋေကိုး သောင်း၊ အလုပ်အကျွေးမိန်းမ ကုဋေကိုးသန်း အလုံးစုံကိုပေါင်းသော် အက္ခောဘိဏီဖြစ်သည်။ ဤအက္ခောဘိဏီကား မင်းတို့၏စစ်ဆင်ခြင်း

အရာ၌ သုံးစွဲခေါ်ဝေါ်ရိုးတည်း။ ကစွည်းကျမ်း
၌လာသော အက္ခရာဘိဏိကာ အသက်ရှည်
သောကာလ၌ ဖြစ်လာသော လူတို့၏ခေါ်ဝေါ်
မှတ်သားသော သင်္ချာတည်း။

ရှင်ဥပဂုတ်ထေရ်နှင့် မာရ်နတ်

ထိုအခါ ရဟန်းသံဃာတို့လည်း ကုဋေရှစ်ဆယ်တိုင်
တိုင် စည်းဝေးမိ၏။ မိန်းမယောကျာ်းတို့ကိုထား၍ ရဟန္တာ
တို့ကိုရွေးကောက်သော် တစ်သိန်းအရေအတွက် ရ၏။ ထို
သူတို့ အသီးအသီး ဆီမီးညှိသောအခါ မီးသေစိမ့်သောငှာ
“မာရ်နတ်သားလည်း ပြင်းစွာသော လေကိုလာစေ၏။
ရှင်ဥပဂုတ်လည်း တန်ခိုးတော်ဖြင့်ယူ၍ အဝေးသို့ လွင့်ပေ
၏။ တစ်ဖန် မာရ်နတ်သားလည်း သဲမိုမ်း၊ ကျောက်စရစ်
မိုမ်း၊ မီးကျိုးမိုမ်းတို့ကို အစဉ်အတိုင်း ရွာစေ၏။ ရှင်ဥပ
ဂုတ်လည်း အဓိဋ္ဌာန်သော တန်ခိုးဖြင့်ခုခံ၍ စကြဝဠာ
တံတိုင်း အပသို့ လွင့်ပေ၏။

မာရ်နတ်လည်း မိမိလွတ်သော လက်နက်မရောက်
သည်ကိုမြင်လျှင် အမျက်ထွက်၍ ကြီးစွာသော နွားလား
ဥသဘာအဟန် ဖန်ဆင်း၍ မီးကိုငြိမ်းခြင်းငှာ ပြေးလာ၏။
ရှင်ဥပဂုတ်လည်း ကျားရပ်ဖန်ဆင်း၍ ကြောက်မက်ဖွယ်
သော အသံကို မြည်လျက်လိုက်၏။ လူအပေါင်းတို့ကလည်း
ကြည့်ကြကုန်၏။

မာရ်နတ်သားလည်း နွားလားဥသဘာအဖြစ်ကိုစွန့်၍
ဦးခေါင်းခုနစ်လုံးသော နဂါးအဟန်ဖန်ဆင်း၍ ကျားကို
ကိုက်အံ့သောငှာ လိုက်၏။ ရှင်ဥပဂုတ်လည်း ကျားအသွင်
ကိုစွန့်၍ ဂဠုန်အဟန် ဖန်ဆင်း၍ နဂါးကို ဖမ်းလေ၏။

မာရ်နတ်သားလည်း နဂါးအသွင်ကိုစွန့်၍ ဘီလူးကြီး
အဟန် ဖန်ဆင်း၍ ထန်းပင်ရှိလောက် ပြောင်ပြောင်တောက်
သော သံလုံကန်ကိုင်လျက် ဦးခေါင်းကိုရိုက်အံ့သောငှာ လာ
၏။ ရှင်ဥပဂုတ်လည်း ဂဠုန်အသွင်ကိုစွန့်၍ မာရ်နတ်ထက်
နှစ်ဆကြီးသော ဘီလူးအဟန် ဖန်ဆင်း၍ ဝင်းဝင်းငြီးသော
သံလုံကန် နှစ်ချောင်းကိုကိုင်လျက် မာရ်နတ်သားကို ရိုက်
နှက်ခြင်းငှာ လာ၏။

မာရ်နတ်လည်း အလွန် ကြောက်ရွံ့သည်ဖြစ်၍
အရောင်အဆင်းနှင့်ပြည့်စုံသော လူ၏အသွင်ကိုဖန်ဆင်း၍
ရှင်ဥပဂုတ်၏ရှေ့မှ ရပ်လေ၏။ ရှင်ဥပဂုတ်လည်း ပိုး
လောက်အတိပြည့်သော စက်ဆုပ်ရွံ့ရှာဖွယ်ရှိသော ခွေး
ကောင်ပုပ်ကို လည်၌ဆွဲ၍ တစ်စုံတစ်ယောက်သော နတ်၊

သိကြား၊ ဗြဟ္မာတို့သည် မချွတ်နိုင်အောင် အဓိဋ္ဌာန်၍
မာရ်နတ်ကို လွှတ်လိုက်၏။ မာရ်နတ်လည်း စတုလောက
ပါလာနတ်သားတို့ကို ချွတ်ပါဟု ဆို၏။ ထိုနတ်တို့က
“အဘယ်သူ ဆွဲသနည်း”ဟု မေး၏။ ရှင်ဥပဂုတ်ဆွဲကြောင်း
ကိုဆိုသော် ထိုအရှင်ဆွဲမှု အကျွန်ုပ်တို့ မချွတ်နိုင်ပါဟုဆို
လျှင် မာရ်နတ်လည်း သိကြား၊ သုယာမ၊ သန္တုသိတ၊
သုနိမ္မိတ၊ ဝသဝတ္တီနတ်မင်းတို့၏အထံသို့သွား၍ ချွတ်ပါ
ချွတ်ပါဟု တောင်းပန်၏။ နတ်မင်းတို့ကလည်း ထိုအရှင်
သည် တန်ခိုးကြီးလှ၏။ ငါတို့မချွတ်နိုင်ဟု ဆိုကြကုန်၏။
မာရ်နတ်လည်း ဗြဟ္မာဘုံသို့ကပ်၍ အကျွန်ုပ်အား သနားကြ
ပါသဖြင့် အရှင်ဗြဟ္မာမင်းတို့သည် ဤခွေးကောင်ပုပ်ကို
ချွတ်ပါဟု ဆို၏။ ထိုဗြဟ္မာမင်းတို့လည်း မြတ်စွာဘုရား၏
တပည့်ကြီးဖြစ်သော ရဟန္တာမြတ် ဆွဲထားလတ်သည်ကို
ငါတို့လည်း မချွတ်နိုင်ချေ။ သင် သွား၍ အရှင်အား
တောင်းပန်လေ၊ အရှင်မြတ်ပင် ဖြေချွတ်လတ္တံ့ဟု ဆိုလိုက်
၏။

ထိုစကားကိုကြားသောအခါ မာရ်နတ်လည်း အရှင်
ဥပဂုတ်ထံသို့လာ၍ “အရှင်ဘုရား၊ အကျွန်ုပ် ရှုံးပါပြီ၊ ဤ
ခွေးကောင်ပုပ်ကို ချွတ်တော်မူပါ”ဟု လျှောက်၏။ အရှင်
ဥပဂုတ်လည်း မာရ်နတ်သားကိုခေါ်၍ တောင်ကြီးတစ်လုံး၏
အပါးကိုကပ်ပြီးသော် မာရ်နတ်၏လည်မှ ခွေးကောင်ပုပ်ကို
ချွတ်ပြီးလျှင် ခါးပန်းတော်ကို ရှည်အောင်ဖန်ဆင်း၍ ခါး၌
ချည်ပြီးမှ တောင်၌ မြဲမြံစွာချည်၍ “မာရ်နတ်သား၊ သင်
သည် တစ်ပါးသို့မသွားလင့်၊ ဓမ္မာသောကမင်း၏ ပူဇော်ပွဲ
မပြီးမချင်း ဤအရပ်၌ နေရစ်”ဟု မိန့်တော်မူလျှင် မာရ်နတ်
လည်း ဆိတ်ဆိတ်သာ ခံနေရ၏။ အရှင်ဥပဂုတ်လည်း
အလိုရှိရာ၌ ချမ်းသာစွာ နေလေ၏။ ခုနစ်လ ခုနစ်ရက်
လွန်၍ စေတီပူဇော်ပွဲ ပြီးသောအခါ မာရ်နတ်ရှိရာသို့သွား၍
အသံကိုနားထောင်သော် မာရ်နတ်သားက ဘုရားကျေးဇူး
တော်ကို အောက်မေ့သဖြင့် ဤသို့ဆို၏။ (ငါသည် ရှေး
အခါက မြတ်စွာဘုရားအား များစွာဖောက်ပြန်သောအမှုကို
ပြုသည်။ မြတ်စွာဘုရားသည် ငါ့အား တစ်စုံတစ်ခုသော
အပြစ်ကိုမပြု။ ယခု သာဝကသည် သနားခြင်းမရှိသည်ဖြစ်
၍ ငါ့အား ညှဉ်းဆဲနှိပ်စက်ဘိသည်ဟု မြည်တမ်းလျက်
တောင်ဝှမ်းကို အစဉ်လှည့်၍နေ၏။ တစ်ဖန် အကြံဖြစ်ပြန်
၍ ငါသည် ရှေးရှေးသော ဘဝကလည်း ဘုရားရဟန္တာဖြစ်
ရအောင် ပုညအစုကောင်းမှုအထူးကို ဆည်းပူးခဲ့လှပြီ။ ဤ
ကုသိုလ်တို့၏ အာနိသင်ကြောင့် နောင်သောအခါ ဘုရား